

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Ey inananlar! İçinizden kim dininden dönerse, Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki; Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler." (Mâide: 54)

"Kostantîniyye elbette fetholunacaktır. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandandır! Onu fetheden askerler ne güzel askerlerdir!" (Ahmed bin Hanbel, Müsned; c.4, s.335)

"İşte bu, Allah'ın öyle bir lütf-u ihsanıdır ki, onu dilediğine verir. Allah'ın lütfu geniştir, her şeyi bilendir." (Mâide: 54)

ALLAH YOLUNDA CİHAD İLE ÖMRÜNÜ GEÇİREN; DİN, VATAN, MİLLET UĞRUNA CANINI FEDA EDEN ECDADIMIZLA ÖVÜNÜP İFTİHAR EDERİZ!

Onlara Hakaret ve İftira Etmek Asâletsizlikten ve Ahlâksızlıktandır.

*"Nadir Bulunur Tiynet-i Kemâl'de Kusur,
Kem Mâyede Eyler, Ne Ki Eylerse Zuhur."*

Sonrakilerin Evvelkileri Lânetlemesi Kıyamet Alâmetidir
İlâhî Medh-ü Senâ
Evliyâullah Hazerât'ının Lisanından Hakikatler
İnsaf Ehli; Osmanlı'yı ve Temsil Ettiği Yüksek Medeniyeti Takdir Etti
Osmanlı'yı Kimler Sevmez ve İftira İle Küçük Göstermek İster

OSMANLI PÂDİŞAHLARININ YÜCE HASLETLERİ

[Osman Gâzî \(1299-1323\)](#)
[Orhan Gâzî \(1324-1361\)](#)
[Murâd Hüdâvendîgâr Hân \(1361-1389\)](#)
[Yıldırım Bâyezîd \(1389-1402\)](#)
[Çelebi Sultan Mehmed \(1413-1421\)](#)
[Sultan İkinci Murad \(1421-1451\)](#)
[Sultan İkinci Bâyezîd \(1481-1512\)](#)

[Yavuz Sultan Selim \(1512-1520\)](#)
[Kânûnî Sultan Süleyman \(1520-1566\)](#)
[Birçok Osmanlı Padişahı ve Devlet Adamı](#)
[Toplumsal, Askerî ve İdari Yapıdaki Bozulmaları Düzeltmek İçin](#)
[Büyük Bir Gayret Göstermiş, Cihad Bayrağını Yükseltmeye Çalışmışlardı](#)
[Üçüncü Mehmed Han \(1595-1603\)](#)
[Sultan Birinci Ahmed \(1603-1617\)](#)
[Sultan İkinci Osman \(1618-1622\)](#)
[Sultan Dördüncü Murad Han \(1623-1640\)](#)
[Sultan Dördüncü Mehmed \(1648-1687\) ve Köprülüler Dönemi](#)
[İkinci Mustafa Han \(1695-1703\)](#)
[Sultan Birinci Mahmud \(1730-1754\)](#)
[Sultan Üçüncü Mustafa \(1757-1774\)](#)
[Birinci Abdülhamid Han \(1774-1789\)](#)
[Sultan Üçüncü Selim \(1789-1807\)](#)
[İkinci Mahmud Han \(1808-1839\)](#)
[İkinci Abdülhamid Han \(1876-1909\)](#)
[Beşinci Mehmed \(Reşad\) \(1909-1918\)](#)

[Osmanlı'dan Sonraki Seyyiat Zamanı](#)

/ İsmail Yavuz

Mâûn Sûre-i Şerif'inin Tefsiri (1)

[Dini Yalanlayanlar](#)

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Üçüncü Yılı](#)
[Uhud Savaşı \(9\)](#)

Müslüman hanımların savaşta yaraları sarmak, şehitleri savaş dışına çıkarmak, gazilere su dağıtmak gibi geri hizmetlerde bulunmak âdeti Uhud'da başlamış oldu.

Ümmü Atiyye -radiyallahu anhâ- der ki:

"Resulullah Aleyhisselâm'la birlikte yedi gazâda bulundum. Onların yemeklerini pişiriyor, arkalarından eşyalarını topluyor, yaralıları tedavi edip, hastalara hizmet ediyordum." (Müslim: 1812)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (28)

["Hayat-ı Hakiki"](#)

EVLYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (151)

[Ebû Abdullah Muhammed bin Ali el-Hakîm et-Tirmizî
-kuddise sirruh- \(6\)](#)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (84)

[Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- \(24\)](#)

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri şöyle buyuruyorlar:
**"Her kim fenâdan sonra Bekâ ile müşerref olursa kendine ikinci kez
üstün sıfatlardan varlık ve varlığa tâbi hususlar verilir. İkinci doğumla
tahakkuk eder. İki kere doğmayan göklerin melekûtunu geçemez."**
(501. Mektup)

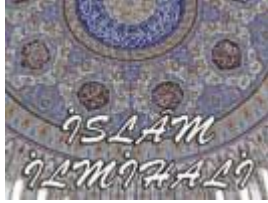
Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[Mânevî Miraç](#)

Meselâ denize düşen bir insanın, canını kurtarmak için üzerindeki
elbiseyi attığı gibi; hakikat deryasına düşen bir insan da, imanını
kurtarmak ve Hakk'a kavuşmak için beden elbisesini atmaya çalışır.

İSLÂM İLMİHALİ

[Nafile Namazlar \(2\)](#)

Hadis-i şerif:
"Biriniz mescide girince iki rekât namaz kılmadan oturmasın." (Buhârî)

GÜNDEM

[-PKK İle Yapılan Görüşmeler- Dikkat Edelim, Türkiye'nin Menfaatlerine Aykırı Siyasî
Tavizler Vermeyelim! / Uğur Kara](#)

Türkiye'ye "Çözüm" adı altında "Siyasî taviz" dayatıldığını, Fuller gibilerin yazdığı kitaplarda "Bu meseleyi
çözmek istiyorsanız azınlıkların siyasî taleplerini kabul etmelisiniz." diye nasihat verildiğini görürsünüz.
Türkiye'ye taviz nasihatı verenlerin karşılanmasını bekledikleri "Siyasî talepler" nerede başlayıp nerede
son bulmaktadır?

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü
senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Osmanlılar, izzeti ve bütün şerefi Hazret-i Allah'tan alırdı. Bugün ise o kadar asaletsiz türemeler zuhur etti ki; şerefli ecdadı ile övüneceği yerde ecdadımıza hakaret nazarı ile bakıyorlar, hatta şerefi küffardan bekliyorlar. Şerefsizlikle, ahlâksızlıkla, geçmişine-atasına sövmekle, nesilleri çürütmekle, dinsizlikle şerefyab olmaya çalışıyorlar. Dizi, film, bilim adı altında her türlü hakareti, iftirayı, yalanı, alçaklığı sergiliyorlar. Bu necip milletin necip atalarını, büyüklerini kendi necasetleri gibi göstermeye, küfrü yaymaya ve ahlâksızlığı hoş göstermeye çalışıyorlar. Hatta zorluyorlar. Zira kendi asıllarını icra ettikleri gibi, bu milleti de kendilerine benzetmeye çalışıyorlar.

Bazı asaletsizler de çıkıp Osmanlı Padişahlarına iftirada sınır tanımıyorlar:

Kimi "*Veled-i zina*" diyebilecek kadar alçalıyor, kimisi Osmanlı'nın aile mahremi olan haremine dil uzatıyor, kimisi koca padişaha "*gaddar, zâlim*" diyor, kimisi ceddini reddediyor, kimisi "*katil*" diyor ve ağza alınmayacak küfürleri serdediyor. Ne acı ki bunlar yazar-çizer geçinir, kimisi de seçilmiş takımındandır. Meydanı boş buldukları için, çekinceleri kalmadığı için ağızlarına geleni konuşuyorlar.

Allah yolunda, cihad uğrunda her türlü fedekârlığı yapmış, bütün dünyanın gıpta ve hayranlıkla baktığı muhteşem bir medeniyet ve devlet kurmuş bir ecdada bu hakaretler, bu iftiralar atılır mı?

Bu ne cüret? Edep ya hu!..

Dünya tarih sahnesinde yüzyıllar boyunca hüküm sürüp, müstesnâ yeri olan Osmanlı Cihan Devleti; dünya tarihinde eşi ve emsâli görülmemiş bir yapıya sâhipti. Avrupa, Asya ve Afrika'da İslâm dininin yayılması için büyük bir aşk ve şevkle mücâdele ve mücâhede etmiş, kuruluşundan yıkılışına kadar İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmıştır. Bu devlet müslüman Türklerin kurduğu en büyük İslâm Devleti'dir. Zâten bu devletin bu kadar muazzam ve muhteşem oluşu, hizmet ettiği gâyenin ilâhî oluşundan kaynaklanmaktadır. Osmanlılar İslâm'ı âli kılma niyetlerini muhafaza ettikleri sürece Allah-u Teâlâ'nın lütuf ve desteğine mazhar olmuşlardır.

Asr-ı saâdet ve Hulefâ-i raşidin devirlerinden sonra hak ve adâlette çok dikkatli, İslâm ve ehl-i sünneti yaşamaya çok riâyetli idiler.

Osmanlılar kendilerine rehber olarak yalnız Kur'ân-ı kerim ve Sünnet-i seniyye'yi almışlardı.

İslâm dini münevver bir dindir. Adâlet dinidir, son dindir.

"Allah katında din İslâm'dır." (Âl-i imran: 19)

Ecdadımız bunu biliyor ve iman ediyorlardı. **İlâ-yı Kelimetullâh** için, İslâm'ı yaymak ve duyurmak için küfür beldelerine akınlar düzenlerlerdi.

"Şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

Onlar şeref, kuvvet ve kudretin Allah'a ait olduğunu bildikleri için Hazret-i Allah'a sığınır ve dayanırlardı. Ve Biiznillâh-i Teâlâ galip gelirlerdi, mağlup eden olmazdı.

Asr-ı saâdet devrini yaşarlardı ve bütün İslâm âlemine destek olurlardı. Her türlü fedâkârlığı ve yardımı yaparlardı.

Bu hususu Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle ifade etmişlerdir:

"O ruhu, azmi, niyeti ona da vermiş, ona da vermiş. Osmanlı buradan kazandı. O ruha sahip oldukları için kazandılar."

"Osmanlılardan Allah razı olun; asr-ı saadeti yaşadılar ve yaşattılar."

"Osmanlı padişahlarının herbirinde iman vardı. Allah ve Resulü'nün sevgisi vardı. İslâmiyeti yaşıyorlardı. Onlarda Allah aşkı mevcuttu. İçlerinde veli olan padişahlar bile vardı. Osmanlı cihan devleti, İslâm'a bağlı kaldığı ve İslâm'ı yaşadığı müddetçe hep muzaffer ve muvaffak oldu."

Bu yüzdendir ki Cenâb-ı Hakk onlara değer vermiş, onları âli kılmıştır. Kâfirler ve münafıklar hoşlanmasa da kıyamete kadar hayırla, rahmetle, muhabbetle anılacaklardır.

Birçok Osmanlı Padişahı sırf Allah için cihada çıktı, vatani ve milleti Allah'a emanet etti öylece yola çıktı. Allah-u Teâlâ o emaneti kabul etti. Bizler hâlâ o emanet sayesinde ayaktaız, ilâhî yardım ve destek altındayız. Bütün kabahatlerimize rağmen bu memleket bu sayede ayakta duruyor.

Bu şanlı ecdadımıza hürmet ve ta'zimlerimizi, minnet ve şükranlarımızı arzederiz. Allah cümlesinden râzı olsun.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**"Ey inananlar! İçinizden kim dininden dönerse,
Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki;
Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler." (Mâide: 54)**

**"Kostantîniyye elbette fetholunacaktır.
Onu fetheden kumandan ne güzel kumandandır!
Onu fetheden askerler ne güzel askerlerdir!"
(Ahmed bin Hanbel, Müsned; c.4, s.335)**

**"İşte bu, Allah'ın öyle bir lütf-u ihsanıdır ki, onu dilediğine verir.
Allah'ın lütfu geniştir, her şeyi bilendir." (Mâide: 54)**

**ALLAH YOLUNDA CİHAD İLE ÖMRÜNÜ
GEÇİREN;
DİN, VATAN, MİLLET UĞRUNA CANINI**

FEDA EDEN ECDADIMIZLA ÖVÜNÜP İFTİHAR EDERİZ!

**Onlara Hakaret ve İftira Etmek
Asâletsizlikten ve Ahlâksızlıktandır.**

***"Nadir Bulunur Tiynet-i Kemâl'de Kusur,
Kem Mâyede Eyleser, Ne Ki Eyleser Zuhur."***

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:
**"Devlet malı belirli çevrelerin menfaati yapıldığı, emanet kelepik ve zekât angarya sayıldığı, ilim dinden başka gaye için tahsil edildiği, kişi karısına itaat edip annesine âsi olduğu ve dostunu kendisine yaklaştırıp babasını uzaklaştırdığı, mescidlerde gürültüler başgösterdiği, fâsık kimsenin kabilenin başına geçtiği ve aşağılık adamın milletin lideri olduğu, şerrinden korkulduğu için kişiye ikramda bulunulduğu, şarkıcı kadınlar ve çalgı âletleri türediği, şaraplar içildiği ve
BU ÜMMETİN SONUNDA GELENLER EVVEL GELENLERİ LÂNETLEDİĞİ
ZAMAN;
işte o zaman kızıl bir rüzgâr, zelzele, yere batma, şekil değiştirme, taşlanma ve ipi kopan bir kolyenin tanelerinin birbiri ardı sıra gitmesi gibi birbirini takip eden alâmetler beklesinler."** (Tirmizî: 2308)

Dünya tarih sahnesinde yüzyıllar boyunca hüküm sürüp, müstesnâ yeri olan Osmanlı Cihan Devleti; dünya tarihinde eşi ve emsâli görülmemiş bir yapıya sâhipti. Avrupa, Asya ve Afrika'da İslâm dininin yayılması için büyük bir aşk ve şevkle mücâdele ve mücâhede etmiş, kuruluşundan yıkılışına kadar İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmıştır. Bu devlet müslüman Türklerin kurduğu en büyük İslâm Devleti'dir. Zâten bu devletin bu kadar muazzam ve muhteşem oluşu, hizmet ettiği gâyenin ilâhî oluşundan kaynaklanmaktadır. Osmanlılar İslâm'ı âli kılma niyetlerini muhafaza ettikleri sürece Allah-u Teâlâ'nın lütuf ve desteğine mazhar olmuşlardır.

Asr-ı saâdet ve Hulefâ-i raşidin devirlerinden sonra hak ve adâlette çok dikkatli, İslâm ve ehl-i sünneti yaşamaya çok riâyetli idiler.

Osmanlılar kendilerine rehber olarak yalnız Kur'ân-ı kerim ve Sünnet-i seniyye'yi almışlardı.

İslâm dini münevver bir dindir. Adâlet dinidir, son dindir.

"Allah katında din İslâm'dır." (Âl-i imran: 19)

Ecdadımız bunu biliyor ve iman ediyorlardı. **İ'lâ-yı Kelimetullâh** için, İslâm'ı yaymak ve duyurmak için küfür beldelerine akınlar düzenlerlerdi.

"Şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

Onlar şeref, kuvvet ve kudretin Allah'a ait olduğunu bildikleri için Hazret-i Allah'a sığınır ve dayanırlardı. Ve Biiznillâh-i Teâlâ galip gelirlerdi, mağlup eden olmazdı.

Asr-ı saâdet devrini yaşarlardı ve bütün İslâm âlemine destek olurlardı. Her türlü fedâkârlığı ve yardımı yaparlardı.

Bu hususu Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle ifade etmişlerdir:

"O ruhu, azmi, niyeti ona da vermiş, ona da vermiş. Osmanlı buradan kazandı. O ruha sahip oldukları için kazandılar."

"Osmanlılardan Allah razı olun; asr-ı saadeti yaşadılar ve yaşattılar."

"Osmanlı padişahlarının herbirinde iman vardı. Allah ve Resulü'nün sevgisi vardı. İslâmiyeti yaşıyorlardı. Onlarda Allah aşkı mevcuttu. İçlerinde veli olan padişahlar bile vardı. Osmanlı cihan devleti, İslâm'a bağlı kaldığı ve İslâm'ı yaşadığı müddetçe hep muzaffer ve muvaffak oldu."

Bu yüzdendir ki Cenâb-ı Hakk onlara değer vermiş, onları âli kılmıştır. Kâfirler ve münafıklar hoşlanmasa da kıyamete kadar hayırla, rahmetle, muhabbetle anılacaklardır.

Bu şanlı ecdadımıza hürmet ve ta'zimlerimizi, minnet ve şükranlarımızı arzederiz. Allah cümlesinden râzı olsun.

Sonrakilerin Evvelkileri Lânetlemesi Kıyamet Alâmetidir:

Osmanlı, izzet ve bütün şerefi Hazret-i Allah'tan alırdı. Bugün ise o kadar asâletsiz türemeler zuhur etti ki; şerefli ecdadı ile övüneceği yerde ecdadımıza hakaret nazarı ile bakıyorlar, hatta şerefi küffardan bekliyorlar. Şerefsizlikle, ahlâksızlıkla, geçmişine-atasına sövmekle, nesilleri çürütmekle, dinsizlikle şerefyab olmaya çalışıyorlar. Dizi, film, bilim adı altında her türlü hakareti, iftirayı, yalanı, alçaklığı sergiliyorlar. Bu necip milletin necip atalarını, büyüklerini kendi necasetleri gibi göstermeye, küfrü yaymaya ve ahlâksızlığı hoş göstermeye çalışıyorlar. Hatta zorluyorlar. Zira kendi asıllarını icra ettikleri gibi, bu milleti de kendilerine benzetmeye çalışıyorlar.

Bazı asâletsizler de çıkıp Osmanlı Padişahlarına iftirada sınır tanımıyorlar:

Kimi "*Veled-i zina*" diyebilecek kadar alçalıyor, kimisi Osmanlı'nın aile mahremi olan haremine dil uzatıyor, kimisi koca padişaha "*gaddar, zâlim*" diyor, kimisi ceddini reddediyor, kimisi "*katil*" diyor ve ağza alınmayacak küfürleri serdediyor. Ne acı ki bunlar yazar-çizer geçinir, kimisi de seçilmiş takımındandır. Meydanı boş buldukları için, çekinceleri kalmadığı için ağızlarına geleni konuşuyorlar.

Allah yolunda, cihad uğrunda her türlü fedekârlığı yapmış, bütün dünyanın gıpta ve hayranlıkla baktığı muhteşem bir medeniyet ve devlet kurmuş bir ecdada bu hakaretler, bu iftiralar atılır mı?

Bu ne cüret? Edep yâ Hû!..

Onların hatırasına bile sahip çıkamıyoruz. Türlü türlü tezvirat, iftira, ahlâksızlık, asâletsizlikle dolu diziler, yayınlar boy boy yayınlanıyor. Genç nesillere bunlar aşılanıyor. Küffarın ekmeğine yağ sürülüyor. Koskoca bu necip millet balık otu yutmuş. Ecdadımıza olan saygısızlığı, hürmetsizliği, edepsizliği izliyor, izletiyor.

Bu iftiralara çanak tutan yayınların ve televizyon dizilerinin pervasızca yayınlanması çok vahim bir durumdur.

Bu gibi asâletsizliklerin, edepsizliklerin ayyuka çıkması kıyamet âlametlerindedir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz kıyamete yakın zuhur edecek alâmetleri **"Devlet malı belirli çevrelerin menfaati yapıldığı ..."** diye başlayarak sayarlarken yaşanacak asâletsiz bir seyyiatı şöyle haber veriyorlar:

"... bu ümmetin sonunda gelenler evvel gelenleri lânetlediği zaman ..." (Tirmizî: 2308)

"Öyle bozuk bir nesil gelecek ki, o kadar asâletsiz türemeler türeyecek ki, öyle piçler zuhur edecek ki, ecdadı ile övünmeyecek de içindeki kötülüğü onlara hamledecek, bu asâletsiz ayak takımı onlara hakaret nazarı ile bakacak."

Oysa geçen devirler, değil müslümanları, dünyayı hayrete düşüren en güzel hasletlerle dolu idi. Onlar iman, şecaat, cesaret, adalet, fazilet sahibi idiler." (Ömer Öngüt -kuddise sirruh-, Kıyamet ve Alâmetleri, s. 57)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde bu alâmetleri saydıktan sonra gelecek afatları şöyle haber veriyorlar:

"... işte o zaman kızıl bir rüzgâr, zelzele, yere batma, şekil değiştirme, taşlanma ve ipi kopan bir kolyenin tanelerinin birbiri ardı sıra gitmesi gibi birbirini takip eden alâmetler beklesinler." (Tirmizî: 2308) (Bkz. Ömer Öngüt -kuddise sirruh-, Kıyamet ve Alâmetleri, s. 57)

Binaenaleyh bu gibi ahlâksızlığın, asâletsizliğin, edepsizliğin gadabullah'ı celbettiğini, Hazret-i Allah'ın nazarında ne kadar büyük bir cürüm olduğunu bu Hadis-i şerif'ten anlayabilirsiniz.

Halbuki Osmanlı ve Selçuklu devrinde bu millet bu muhterem insanların önderliği altında yaklaşık bin yıl boyunca İslâm'ın bayraktarlığını yapmış, yüzlerce yıl Haçlı orduları ile büyük bir mücadele sergileyerek İslâm dini'nin muhafazası, müdafaası ve yayılmasında öncülük etmiştir. Malazgirt'ten Kosova'ya, İstanbul'un Fethi'nden Çanakkale Savaşları'na kadar onların bayrağı altında, din ve vatan uğruna yüzbinlerce vatan evladı şehit olmuştur. Bu büyük bir ilâhî lütuf ve ihsandır.

Bu ilâhî lütuf sebebiyle Allah-u Teâlâ'nın teveccühüne ve sevgisine mazhar olmuş ataları ile iftihar etmek yerine; kendi ahlâksızlıklarını ve asâletsizliklerini onlara hamletmeye çalışanların türediği bir devirde yaşıyoruz.

Öyle bir devir ki; iman, asâlet, edep, ahlâk, vakar, doğruluk mumla aranır oldu.

Bir defa imanlı insan Hazret-i Allah'ın sevdiği bir kimseye, bir topluluğa dil uzatmaktan çekinir.

Bu gibi hareketleri yapanlarda iman olmadığını buradan anlayabilirsiniz. Atasına karşı edebi, saygısı olmayan bir kimsede iman ne gezer, asâlet ne gezer.

Halbuki bütün şeref İslâm'dadır. Bütün izzet ve kudret Hazret-i Allah'a aittir.

"Onlar müminleri bırakıp kâfirleri dost edinirler. Onların tarafında bir şeref ve kudret mi arıyorlar? Bilsinler ki şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

Allah-u Teâlâ'nın şeref vermediği kimseler hiçbir şekilde şeref sahibi olamazlar.

Şu halde kâfirlerden ve kâfirlerin dostluğundan, iltifâtından şeref beklemek ne büyük gaflettir.

.

Osmanlı Beyliği daha kuruluşundan itibaren adlî, askerî, mâlî; kısaca bir bütün olarak devlet teşkilâtına büyük önem vermiştir. Devlet çarkının muntazam işlemesi Osmanlılar'ın muvaffakiyetinin sebeplerini

hazırladı. Fakat bu zâhirî sebepler cihan imparatorluğu olan Osmanlılar'ın muhteşem yükselişinin ana sebebi değildi. Kur'an ve Sünnet düsturlarını ve emirlerini yerine getirmeyi toplum ve devlet olarak niyet ve hedef edinen bu âli insanların başarısının gerçek sebebi işte budur.

Bu uğurda yaşadıklarından dolayı onlar için yaşam da, ölüm de birdi. Onlar İslâm'dan uzak ve şerefsizce yaşamaktansa ölümü tercih ediyorlardı. Madde, makam, mevki ve nam uğruna yaşamadıkları, Allah rızâsını amaç edindikleri için, Allah-u Teâlâ'nın desteğini de devamlı beraberlerinde buluyorlardı.

Zira Osmanlılar, her zaman Evliyâullah Hazerâtı'nın ve hakiki ilim adamlarının duâ ve himmetlerini almaya özen göstermişlerdir. Şeyh Edebâlî'den başlayan bu silsile Emir Sultan -kuddise sırruh-, Hacı Bayram-ı Veli -kuddise sırruh-, Akşemseddin -kuddise sırruh- Hazretleri ile doruğa çıkmış, Aziz Mahmud Hüdâî -kuddise sırruh- Hazretleri, Yahyâ Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri ve daha niceleri ile devâm etmiştir. Allah-u Teâlâ'nın sevgili veli kulları olan bu zâtlar hürmetine, birçok belâ Osmanlı İmparatorluğu üzerinden kaldırılmış ve pek çok zafer ihsân edilmiştir. Bunlar Osmanlı Devleti'nin bir nevi mânevî pâdişahlardır.

Müesseselerini, cemiyetin çeşitli ihtiyaçlarına cevap verebilecek şekilde kuran Osmanlılar; ilim, sanat, imâr ve ictimâî yardım faaliyetlerine önem vermişlerdir. Vakıflar, cami, medrese, kütüphâne, han, hamam, kervansaray, çeşme, sebil, köprü, yol, sağlık, şifâhâne, aşhâne yapmışlar; ırk ve din gözetmeksizin her muhtaca yardımda bulunmak suretiyle medeniyetin en üstün seviyesine çıkmışlardır.

Osmanlılar'ın İslâm dininden feyz alıp kemâlleşen şahsi ve devlet ahlâkı fethettikleri yerlerde yaşayan gayr-i müslim halkın şaşkınlık ve hayranlığını celbetmiştir. Kendi dindaşlarının yönetiminde bulamadıkları huzur ve sükûnu Osmanlı Devleti'nin hâkimiyeti altında yakalamışlardır. İslâm'ın bahsettiği adâlet, eşitlik, cesâret, hayırseverlik, merhamet, doğruluk ve dürüstlük prensipleriyle, yüzyıllarca cihâna İslâm nûrunu yaymışlardır.

İlâhî Medh-ü Senâ:

Bu necip İslâm milleti, İslâm dini'ne çok büyük hizmetlerde bulunmuş; İslâm'ın yayılması, küfrün ortadan kalkması, fitnenin söndürülmesi ve adaletsizliğin bitmesi için azimle mücadele ve mücadele etmiş, İslâm'ı yok etmek isteyen Haçlı küfür sürülerini yüzyıllar boyu defalarca tepeleyerek defetmişti. Selçuklular olsun, Osmanlılar olsun bu uğurda büyük fedâkârlıklar göstermiş ve Cenâb-ı Allah'ın yardımıyla muazzam muvaffakiyetlere mazhar olmuşlardı.

Adalet ve merhametleri bütün cihana nam salmıştı. Başlı darda olan her mazlum millet onlara müracaat ederdi. Nitekim İslâm tarihinde adalet ve merhameti ile ünlenmiş Sultan Alparslan, Selâhaddin Eyyubî, Târik bin Ziyad gibi kumandanlar ve daha niceleri küfre zerre kadar iltifat etmemişler, İslâm'ı yaymak ve zulmü ortadan kaldırmak için yılmaz bir gayretle cihad etmişlerdir.

Canları ile malları ile Allah uğrunda savaştılar, ülkeler fethettiler. Beşeriyeti medeniyete ve adalete yönelttiler.

Bu hakiki İslâm kumandanları İslâm'ın şerefini temsil ettiler, şeref ve kudret sahibi Hazret-i Allah'a teslim oldular. Küfre ve küffara zerre iltifat etmediler. Küfrü ortadan kaldırmak için cihad ettiler. Küfür kalelerini birer birer yıktılar, dünyayı küffara dar ettiler.

Zira onlar Allah ve Resul'üne imanlarının bir tezahürü olarak yalnız Allah-u Teâlâ'ya dayanır, yalnız O'na güvenirdi.

"Allah öyle bir Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. Müminler yalnız Allah'a dayanıp güvensinler." (Teğâbün: 13)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyatına mazhar olmuşlardı.

Biz ise onların hatırasına bile sahip çıkmaktan aciz duruma düştük. Ne kadar acı bir durum!

•

Geçmiş ve gelecek, olmuş ve olacak her şeyi hakkıyla bilen ve Kitâb-ı kerîm'inde açıkça beyân eden Allah-u Teâlâ, bir Âyet-i kerime'sinde müminlere hitâben şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler!

İçinizden kim dininden dönerse, Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki; Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı başları dik ve güçlüdürler. Allah yolunda cihad ederler, hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar.

İşte bu, Allah'ın öyle bir lütf u ihsanıdır ki, onu dilediğine verir. Allah'ın lütfu geniştir, her şeyi bilendir." (Mâide: 54)

Evliyâullah Hazerâtı ve müfessirler bu Âyet-i kerime'de Araplar'dan sonra İslâm'ın bayraktarlığını üstlenen Türklere işâret edildiğini söylemişlerdir.

Atalarımız Allah uğrunda canlarını feda ettiler, İslâm'ın yayılması ve müdafaası için her türlü fedâkârlığı gösterdiler. Bütün ehl-i İslâm'ın, bütün mazlum milletlerin sevgi ve teveccühüne mazhar oldular. Bu durumun tabî bir neticesi olarak küfür ehlinin buğz ve düşmanlığını celbettiler.

Çünkü:

"Müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı başları dik ve güçlü..." idiler. (Mâide: 54)

Bu sebeple bugün bile gerek münafıklar, gerek kâfirler onlara buğz ve adavet beslerler. Ellerinden gelse isimlerini tarihten silmek isterler. Bugünkü iftira ve alçak propagandanın arkasında da perdeyi kaldırdığınızda bu küffarı görürsünüz.

Zira onlar:

"Allah yolunda cihad ederler, hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar." (Mâide: 54)

Onlar kendilerini Hazret-i Allah'a beğendirmeye çalıştılar. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-e en büyük bir muhabbetle bağlandılar, onun izinde, evliyâullahın rehberliği altında yürüdüler.

Şüphesiz bütün bu fâziletler Allah-u Teâlâ'nın çok büyük bir lütf-u ihsanıdır. Çünkü bütün iyilikler Allah-u Teâlâ'dandır.

"İşte bu, Allah'ın öyle bir lütf u ihsanıdır ki, onu dilediğine verir. Allah'ın lütfu geniştir, her şeyi bilendir." (Mâide: 54)

Allah-u Teâlâ bu lütuf ve ihsanını onları en büyük şerefi ihsan etmekle artırdı:

"Allah onları sever." (Mâide: 54)

Allah-u Teâlâ'nın bir kulunu, bir topluluğu sevmesinden daha büyük bir bahtiyarlık tasavvur edilebilir mi?

O sevdiği için;

"Onlar da Allah'ı severler." (Mâide: 54)

Onların Allah-u Teâlâ'yı sevmeleri de Allah'tan gelir, o da onun ihsanıdır. Allah-u Teâlâ'nın **"Onlar da Allah'ı severler."** beyan-ı ilâhî'si ayrı bir ihsan ve lütfunun tecellisidir.

Allah-u Teâlâ'nın sevgisine mazhar ve İslâm tarihine mâl olmuş kişi ve topluluklar hakkında ileri-geri konuşanları bu Âyet-i kerime ışığında anlayabilirsiniz.

Zira imanın en sağlam kulpu **"Allah için sevmek, Allah için buğzetmek"** olduğu gibi, Allah-u Teâlâ'nın sevdiğine düşmanlık etmek de Allah-u Teâlâ'ya düşmanlık demektir.

Selçuklular olsun, Osmanlılar olsun son demlerine kadar küffarla, Haçlılarla mücadele etti. İslâm'ın bayraktarlığını ve önderliğini yaptı. Bu uğurda hiçbir fedakârlıktan kaçınmadı. Hususiyetle Osmanlı devrinde adetâ Asr-ı saadet gibi bir devir yaşandı.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri **"İslâm İlmihali"** isimli eserinde şöyle buyurmuşlardır:

"Şehirlerin anası, nûr kaynağı belde Mekke-i mükerreme'dir. Fakat Allah-u Teâlâ Araplardan emaneti aldı Türklere verdi."

Nitekim Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Ey inananlar! İçinizden kim dininden dönerse, Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki; Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler." (Mâide: 54)

Resulullah Aleyhisselâm Hadis-i şerif'lerinde Türk milletini meth-ü senâ etti. Fatih Sultan Mehmed'i ve ordusunu övdü.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Vedâ hutbesinde buyurmadı mı?:

"Bu nasihatlarımı burada bulunanlar bulunmayanlara tebliğ etsinler. Umulur ki söz kendisine ulaştırılan kimse, ulaştırılan sözü bizzat dinleyenden daha iyi anlar."

Onlar bütün güçleri ile Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhisselâm'a itaat ettiler.

İslâm dünyasında birçok hizmetlerde bulundular. İslâm'ın yayılmasına çalıştılar. Bunca zaman halifelîği üzerlerinde bulundurdıkları için İslâm'ın merkezi olmuş oldu.

Seyyid-i kâinât, Sebeb-i mevcûdat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardı:

"Kostantîniye elbette fetholunacaktır. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandandır! Onu fetheden askerler ne güzel askerlerdir!" (Ahmed bin Hanbel, Müsned; c.4, s.335)" (Ömer Öngüt -kuddise sırruh-, İslâm İlmihali, s. 239)

Bu aşikâr hakikatler karşısında bizim oturup düşünmemiz lâzım, atalarımız ne yaptı, biz ne yapıyoruz. Onlar **"Allah yolunda cihad"** etti, **"Necip millet"** sıfatına mazhar oldu. Biz ne yapıyoruz?

Onlar hem Âyet-i kerime hem de Hadis-i şerif'lerde ilâhi medhe mazhar olmuşlardı. Evliyullah Hazerâtı ve devrin âlimleri onları desteklemiş, manevî orduları ile bizzat yanlarında bulunmuşlardı.

Birçok Osmanlı Padişahı sırf Allah için cihada çıktı, vatanı ve milleti Allah'a emanet etti öylece yola çıktı. Allah-u Teâlâ o emaneti kabul etti. Bizler hâlâ o emanet sayesinde ayaktaız, ilâhî yardım ve destek altındayız. Bütün kabahatlerimize rağmen bu memleket bu sayede ayakta duruyor.

Nitekim Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri değişik vesilelerle bu hakikati bizlere duyurmaya çalışmışlardı:

"Bu vatan bir emanettir. Osmanlılar harbe giderken 'Allah'ım bu vatan sana emanet' der, öyle giderlerdi. Emanet olduğu için iç düşman, dış düşman çok ama yıkılmıyor. Emanet olduğu için yıkılmıyor da halk bunun farkında değil."

"Osmanlı padişahları harbe giderken "Ya Rabb'i! Bu memleket sana emanet." dediler.

Evet ve hâlâ O'nun bereketi ile ayakta duruyor. Elhamdülillah! Çünkü onları Hazret-i Allah'a emanet ede ede, ede ede... Ee O'na emanet etmekten daha emniyetli bir yer olmaz.

Allah razı olsun, bizim babamız da aynı şeyleri söylerdi. "Allah'ım çoluk çocuğumu sana emanet ediyorum." Ve son sözü bu olmuş. Bunca fırtınalar oldu da Allah-u Teala bizi himaye etti."

"Bu noktayı hafif açayım. Bütün dünya küffar içinde iken, Resulullah Aleyhisselâm ve nuru yavaş yavaş zulümanatı kaldırdı, Rabb'imın dilediği kadar o nuru yaydı. Ve bu nur bütün dünyaya yayıldı. Fakat 1400 sene gibi bir zamanda ortalık karardı. Karardıkça karardı. Çünkü Osmanlı Devleti'nden sonra ahir zaman başladı.

Allah-u Teala Osmanlıları destekliyordu. Ve bu vatanın ayakta durmasının sırrı; onlar giderken 'Allah'ım bu vatani sana emanet ediyoruz.' derlerdi. Ve bu vatan emanet edilmiş bir vatandı.

Binaenaleyh onlar Allah için hareket ediyorlardı. Fakat zaman geldi, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in beyanları husule gelecek, Hazret-i Mehdi'nin çıkma zamanı geldi, Deccal'in çıkma zamanı geldi, İsa Aleyhisselâm'ın çıkma zamanı geldi ki, bu fesat ve ifsad zamanı geldi. Bu kadar fesat ve ifsad içerisinde Hazreti Allah'ın velileri yok olmadı. Onların yüzü suyu hürmetine birçok defa iyilik, kötülük, iyilik, kötülük, ayakta duruyoruz, ama velileri çektikten sonraki durum çok vahim."

Hâtem-i veli'nin bu memlekete gönderilmesinin sebebi de bundandır. Nitekim Zât-ı âlileri şöyle duâ ederlerdi:

**"Yâ Rabb'i! Halilullah Mekke için duâ etti.
Yâ Rabb'i! Habibullah Medine için duâ etti.
Yâ Rabb'i! Fakir bu devlet için duâ ediyor, bu devlete zevâl verme!.."**

Evliyâullah Hazerât'ının Lisanından Hakikatler:

Ecdad-ı âlimiz; din-i İslâm'ın bekâsını ve vatanın muhâfazasını gâye edinerek cihanşümûl bir devlet kurmuş ve İslâm'ın nûrunu cihanın dört bir köşesine yayarak, Türk Milleti'nin Mâide Sure-i şerif'i 54. Âyet-i kerime'sinde zikredilen vasıflara mazhar bir millet olmasının öncüsü olmuşlardır.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri bazılarını yukarıda da arzettiğimiz birçok beyanlarında bu hakikati bizlere duyurmuşlardır. Bir beyanları da şöyledir:

"İşte onlar Rabb'leri yolunda olanlardır." (Bakara: 5)

İlahi lûtfa mazhar olan emr-i ilahiye riayet ederlerdi. Harbe çıkarken niyetleri halis idi. Gayeleri küffarı silip nuru yaymak idi. Allah-u Teala'ya niyazla, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e salat-ü selâmla, zamanın velileri ile istişare yapmakla müminlerin dualarını alırlardı.

Şerefli tarihimize bakıldığında Sultan Alparslan'dan tutun, daha birçok güzide komutan ve idareci nasıl hareket etti, Hazret-i Allah'a nasıl sığındı? Bunları unutmamak lazımdır.

Osmanlı padişahlarına, kumandanlarına dikkat edin; Allah-u Teala'ya nasıl yalvardılar, nasıl secdeye kapandılar? Az bir kuvvetle çok büyük kuvvetleri nasıl yok ettiler?

Bütün bunlar Allah-u Teala'nın lütuf desteği ile oldu.

Hazret-i Allah Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Eğer Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz (sarılırsanız), Allah da sizi muvaffak eder ve ayaklarınızı sâbit kılar." (Muhammed: 7)"

Büyük velî Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri (ö. 1240), Osmanlı Devleti'nin kuruluşundan 70 yıl önce, henüz ortalıkta ne Osman Gâzî, ne de kuracağı cihân devleti yokken, cifr ilmine ve Kur'an'daki bâzı Âyet'lere dayanarak "**Şeceretü'n-Nu'mâniyye fi Devleti'l-Osmâniyye**" adında bir eser yazmış; "**Osmanlı Devleti'nin Soy Silsilesi**" anlamına gelen bu küçük risâlesinde, kendi ifâdesiyle: "*Devleti'l-Osmâniyye*"den "*hilâfeti kâ'im kılacak olan kimseye*" ve bu hânedana mensup olan hükümdarlardan "*her birinin zamanına, hilâfetine ve askerlerine*" dâir pek çok gizli bilgiyi mânevî keşif yoluyla o zamandan ortaya çıkarmıştı.

Hazret "**Şeceretü'n-Nu'mâniyye fi Devleti'l-Osmâniyye**" kitabının mukaddimesinde, henüz kurulmamış olan "*Devleti'l-Osmâniyye*" hakkındaki bu bilgileri nasıl elde ettiğini ve eseri hangi amaçla te'lif ettiğini açıkça ortaya koyarak şöyle buyurmuştur:

"Allah'ın, bana:

'Elif. Lâm. Mîm. Rumlar mağlûb oldular. Arzın size en yakın yerinde. Amma onlar bu yenilgilerinden sonra mutlaka gâlip geleceklerdir. Birkaç yıl içinde. Önünde de, sonunda da emir Allah'ındır. O gün mü'minler sevineceklerdir. Allah'ın yardımı ile. O, dilediğine yardım eder.

O Aziz'dir, Rahîm'dir.'

Buyruğu hakkında tevdi edeceği gizli sırlara vâkif olmayı murâd edince, murâkabe hâlinde onu 'Alî -kerremallâhu teâlâ vechehû-ya sordum; onu bana apaçık bir izâhla cevaplandırıp: 'Onun adı 'Şeceretü'n-Nu'mâniyye' (soy şeceresi) ile konur!' buyurdu. Ben de (onun) 'Devletü'l-Osmâniyye' zamânında vâki olacağını öğrenince, sana onlardan hilâfeti kâ'im kılacak olan kimseye ve her birinin zamanına, hilâfetine ve askerlerine dâir, bu hususta söylenebileceklerin tümünü deşip ortaya çıkarmayı arzuladım."

Buradan anlaşılıyor ki, Şeyhü'l-Ekber -kuddise sırruh- Hazretleri Osmanlı Devleti'nin kuruluşu ile ilgili sırları Cifr ilminin üstâdı olan Hazret-i Ali -kerremallâhu vechehû- Efendimiz'den öğrenmiş ve kendi mânevî keşfiyle birleştirerek, henüz kurulmamış olan bu devletin başlangıcından sonuna kadar olacak hâdiseleri rumuzlar hâlinde kitabına dercetmiştir.

Nitekim bugün Topkapı Sarayı Müzesi'nde kayıtlı bulunan ve Hazret-i Ali -radiyallâhu anh-in Cifr ilmiyle ilgili bâzı keşiflerini içeren eski bir yazmada, onun Osmanlı Devleti ile ilgili büyük bir müjde vererek şöyle buyurduğu kaydedilmiştir:

"Lâ büdde min Selîmi âl-i 'Osmân yemlikü'r-Rûmu ve'l-'Acem, sümme yemlikü cezîrete'l-'Arab." = "Osmanoğulları'ndan Selîm'in Rûm'a, Acem'e ve ardından Arap diyârına hükmetmesi yakındır!"

Asr-ı saâdet'ten beri, kurulacağı başta Seyyid-i Kâinât Sebeb-i Mevcûdât Efendimiz olmak üzere pek çok İslâm büyüğünce bilinen ve haber verilen Osmanlı Devleti'nin ne kadar seçkin bir hânedân olduğu, tümü keşif ehli olan bu zâtların henüz kurulmadan önce onu müjdelemelerinden ve adım adım tâkip etmelerinden anlaşılır.

Hazret'in "Devleti'-Osmâniyye"nin kuruluşundan yetmiş sene önce müşâhade ettiği ve insanlara bildirmeyi murâd ettiği bu sırlar, o zamanlar neden ve hangi maksatla söylendiği belli olmayan, müphem ve karmaşık birer söz yığınının ibâret gibi görünüyordu. Ancak aradan yetmiş yıl geçtikten sonra gerçekten de bu isimde bir devlet kuruldu ve asırlar boyunca cihâna hükmeden en büyük Türk-İslâm devleti oldu.

Osmanlı tarihçilerinden Oruç Beg "**Tevârih-i Âl-i 'Osmân**" adlı eserinde; Osmanlı pâdişahları'nın "**İlâ-yı Kelimetullâh**" ve vatanı muhâfaza yolunda gösterdikleri gayreti, küfrü ve kâfirleri yok etme yönünde sarfettikleri büyük azmi, âlimlere verdikleri değeri ve fakirlere gösterdikleri şefkat ve merhameti takdire şâyân bulmuş, bu hânedânın İslâm hükümdarları arasında zikredilmeye değer çok büyük işler yaptığını cihâna duyurmuştur:

"Bunların kıssaları asıldır. Zira (bunlar) gâzilerdir ve gâliplerdir, Hakk Te'âlâ'nın buyruğu üzerine yürüyücülerdir. Fî sebîli'llâh Hakk yoluna durmuşlardır. Gazâ malını cem' edip Cenâb-ı Hakk'ın yoluna sarf edicilerdir. Sırât-ı müstakîm üzre olup, Hakk'dan yana gidicilerdir. Din yoluna gayretlilerdir. Dünyaya mağrûr değildirler. Şeriat yolunu gözetecilerdir. Ehl-i şirkden intikâm alıcılardır ve garibleri sevicilerdir. Fukarâyâ ihsân edip, âlimleri terbiye kılıcılarıdır. Şarkdan garba değin İslâm dinini açmağa kasd edicilerdir. Din yoluna cân-u baş terk edicilerdir. Hakk Te'âlâ'nın keremine sığınıp Hakk'a müşrik olanları ve İslâm(ı) kabûl etmeyip İslâm ehline kasd eden küffâr-ı hâkisârı (yere batasıca kâfirleri) kırıcılarıdır. Bu Osmanoğulları salb (sert) bir kavimdir. Din yolunda kavilerdir, itikadları muhkemdir." ("Tevârih-i Âl-i 'Osmân", s. 79-80)

Bu mümtaz ve eşsiz vasıfları üzerlerinde toplayan bu seçkin insanlar, İslâm'ı yayma ve küfür zulmetini ortadan kaldırma yönündeki azim ve gayretlerini, devletin kuruluşundan yıkılışına kadar dâimâ bünyelerinde canlı tutmuşlar; bu uğurda gösterdikleri büyük fedâkârlıklarla asırlar boyunca her zaman övgüye lâyık bulunmuşlardır.

İmam Şamîl'in destansı direnişinin kırılmasından sonra Kafkasya'ya ve Dağıstan'a olanca gücüyle yüklenen Rusların zulmünden kurtulmak için, köylerinin neredeyse tüm halkından oluşan kalabalık bir cemaat halinde, Dağıstan'ı terk ederek Türkiye'ye göç etmek zorunda kalan Şeyh Şerâfeddîn ed-Dağıstânî -kudde sırruh- Hazretleri'nin talebelerinden Ali Usta'nın anlattığına göre; Hazret Yunan harbi esnâsında Geyve'de bulunduğu sırada, kendisine harbin sonundan, memleketin ve İslâmiyet'in durumundan endişe ederek: "**Hazret! Müslümanların ve memleketin sonu ne olacak?**" diye sorduğu zaman ona şöyle buyurmuştu:

"Bir gün Hazret-i Ali -radiyallahu anh-e, kendisiyle birlikte muhârebe edenlerden biri muhârebe esnâsında: 'Böyle bir fitnenin içinde bu işin sonu ne olacak?' diye sormuş. O da: 'Din kıyâmete kadar bâkîdir.' dedikten sonra bir müddet başını önüne eğmiş, öylece kalmış. Hatta etrâfındakiler uyudu zannetmişler. Sonra Hazret-i Ali -radiyallahu anh- başını kaldırıp üç defâ: 'Ni'mel Etrâk, ni'mel Etrâk, ni'mel Etrâk!': 'Türkler ne güzeldir! Türkler ne güzeldir! Türkler ne güzeldir!' dedikten sonra: 'Din Türkler elinde kalacak, Türkler ile yücecek ve kıyâmete kadar bâkî kalacak!' buyurmuş." ("Menâkıb-ı Şerefiyye")

Bediüzzaman Hazretleri'nin bu husustaki beyanları da şöyledir:

"İşte ey ehl-i Kur'an olan şu vatanın evladları! Altı yüz sene değil, belki Abbasiler zamanından beri bin senedir, Kur'an-ı Hakîm'in bayraktarı olarak, bütün cihana karşı meydan okuyup, Kur'an'ı ilan etmişsiniz. Milliyetinizi, Kur'an'a ve İslamiyet'e kal'a yaptınız. Bütün dünyayı susturdunuz, müthiş tehacümatı defettiniz.

Ta (Meâlen): 'Ey iman edenler! İçinizden kim dininden dönerse, Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki; Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı başları dik ve güçlüdürler. Allah yolunda cihad ederler, hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar...' (Mâide 54) âyetine güzel bir masaddak oldunuz..."

"Türkler hakkında sena-i Peygamberî muhakkaktır. Birkaç yerde Türklerden ehemmiyetle bahsetmiş hadis var. Fakat bu hadisin hakiki sureti ne olduğunu, yanımda kütüb-ü hadisiye

bulunmadığından bilemiyorum. Fakat manası hakikat ve Türk milletinin sena-i Peygamberîye mazhar olduğu hakikattir. Bir numunesi Sultan Fatih hakkındaki hadistir."

İnsaf Ehli; Osmanlı'yı ve Temsil Ettiği Yüksek Medeniyeti Takdir Etti:

Bunu gayet iyi biliyorlar, fakat kibirleri ve küfürleri itiraf etmelerine engel oluyor. Ancak hakikatleri itiraf eden insaf sahipleri de var. Bunlardan birisi olan Hewlett Packard'ın Yönetim Kurulu Başkanı Carly Fiorina aşağıdaki konuşmayı 11 Eylül saldırısından iki hafta sonra yaptı:

"Bir zamanlar dünyada çok büyük bir medeniyet vardı. Bu medeniyet bir okyanustan diğerine, kuzey iklimlerinden tropiklere ve çöllere uzanan kıtalararası bir süper devlet yaratmayı başarmıştı. Hakimiyetinde farklı din ve etnik kökenden oluşan yüz milyonlarca insan adalet ve barış içinde bir arada yaşadı.

Dillerinden biri dünyanın çoğunun evrensel dili ve yüzlerce ülkenin insanları arasında bir köprü haline geldi. Orduları birçok farklı milliyetten oluşuyordu ve daha önce hiç görülmemiş bir barış ve refah düzeyinin yaşanmasını sağladı. Ticari sınırları Latin Amerika'dan Çin'e kadar uzanıyordu.

Ve bu medeniyet her şeyden çok yeni buluşlarla gelişimini sürdürdü. Mimarları yerçekimine meydan okuyan binalar dizayn ettiler. Matematikçileri bilgisayarların yapılmasını ve encryption'in (şifreleme sistemi) bulunmasını sağlayan cebir'i ve algoritma'yı yarattılar. Doktorları insan vücudunu incelediler ve birçok hastalığa çare buldular. Astronomları göğü incelediler, yıldızları adlandırdılar ve uzay araştırmaları ile uzaya yolculuğun önünü açtılar.

Yazarları binlerce hikaye yarattı: Cesaret, aşk ve gizem hikayeleri. Şairleri aşk'ı yazdılar, onlardan öncekiler bunları düşünmekten bile korkarken. Diğer milliyetler düşünce'den korkarken, bu medeniyet düşünce'yi geliştirdi ve canlı tuttu. Geçmiş medeniyetlerin bilgisi sansür tarafından tehdit edilirken, bu medeniyet ilmi yaşattı ve geleceğe miras bıraktı.

Evet, İslam medeniyetinden bahsediyorum: 800'lerden 1600'lere kadar hüküm süren ve Osmanlı İmparatorluğunu, Bağdat Krallığı'nı, Şam'ı, Kahire'yi ve Kânûnî Sultan Süleyman gibi aydın yöneticileri içine alan İslam Medeniyeti'nden.

Bizler çoğunlukla bu medeniyete olan teşekkür borcumuzun farkında olmasak da, onun hediyeleri bizim mirasımızın büyük bir parçasını oluşturuyor. Arap matematikçilerinin katkısı olmadan bugün endüstri teknolojisi varolamazdı. Mevlana C. Rumi gibi sufi şair-filozoflar şahsiyet ve hakikat kavramlarımıza meydan okudular. Kânûnî Sultan Süleyman gibi liderler ise tolerans ve sivil liderlik düşüncesine önemli katkılarda bulundular.

Ve belki de Kânûnî'den şöyle bir ders çıkarabiliriz: Tevarüse değil, bireysel yeteneğe dayalı bir liderlik. İçinde Hıristiyan, Müslüman ve Yahudi geleneklerini barındıran çok çeşitli bir halkın bütün yeteneklerinden yararlanan bir liderlik anlayışı.

Kültürü, kalıcılığı, farklılığı ve cesareti besleyen böyle aydın bir liderlik, 800 yıllık bir gelişim ve başarıya önderlik etti.

Şu an içinde bulunduğumuz karanlık ve hassas dönemlerde, bizler kendimizi böylesine muhteşem toplum ve kurumlar inşa etmeye adanmalıyız. Ve her şeyden çok, liderliğin önemi üzerine odaklanmalıyız; gözüpek, kararlı ve girişimci liderliğin." (Y. Şafak, Yusuf Kaplan, 14 Kasım)

Bu hakikatler ortada iken Batı'lı hakim güçler ve din adamları kendi düzenleri bozulmasın diye binbir türlü yalanla halklarına Türk düşmanlığı empoze ettiler. Türkler'i vahşi, dinsiz, barbar, sapık gibi akla-hayale gelmeyen her türlü iftirayı attılar.

Bu sebeple özellikle Osmanlı Devleti'nin, cihâna hükmettiği dört asrı boyunca bütün küffar âleminin gönlünde "Türk" korkusu iyice yer etmiş ve uzun müddet silinmemiştir. Bilhassa on beşinci asırda, herhangi bir küffar devletinde aydın olmak için aranan ilk şart "Türk düşmanı" olmaktır. Avrupa teknoloji kavramıyla "Türk korkusu" sayesinde tanışmış, "Türkler'den korunma" telâşi batılı devletlerin ticaretinden sanatına, kültüründen inanışına kadar her alanda yerini almıştır. (Bkz. Erhan Afyoncu, "Hürriyet Tarih", 15 Aralık 2004, s. 4-13.)

Osmanlı'yı Kimler Sevmez ve İftira İle Küçük Göstermek İster:

"1930 yılında Hitler'den kaçarak Türkiye'ye gelen Yahudi asıllı Alman Prof. Dr. P. Neumark (Hukuk ve İktisat fakültelerinde hocaların hocası olarak ders vermiştir) ile bazı öğrencileri Boğaziçi'nde bir geziye çıkarlar. Nakleden avukat da bu toplantı içindedir. Talebelerden biri şu soruyu sorar: "Avrupa bizi neden sevmez hocam?" Prof. Neumark'ın cevabını cep defterine kaydeden avukat bu belgeden şunları okumuştur:

"Çok samimi olarak itiraf edeyim ki, Avrupalılar Türkleri gerçekten sevmezler ve sevmeleri de mümkün değildir. Türk ve İslam düşmanlığı asırlardır kilisenin ve Hristiyanların en küçük hücrelerine kadar sinmiştir. Sebeplerine gelince, not ediniz:

1- Avrupalılar sizleri Müslüman olduğunuz ve İslamiyeti yaydığınız ve Müslümanları asırlarca himaye ettiğiniz için sevmezler...

2- Sizler farkında değilsiniz ama onlar şu gerçeği çok iyi bilirler. Tarihten Türk çıkarılırsa tarih kalmaz. Osmanlı arşivi tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekirdi. Osmanlı arşivi kasıtlı olarak çürütüldü ve imha edildi.

3- Dün Avrupa'nın pazarı idiniz. Şimdi Avrupa'yı pazar yapmaya başladınız.

4- En az 400 yıl Avrupa'nın sırtında ve ensesinde at koşturdunuz.

5- Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar ise Balkanlar ve Orta Avrupa'yı Hristiyan Haçlılara mezar ettiler.

6- Sizi silah ile yenemeyenler, kendilerine benzeterek, milli ve manevi değerlerinizden kopararak yendiler ve hakimiyet sağladılar. Giyiminizden yaşantınıza kadar her şeyi kendilerine benzettiler. ahlâki değerlerinizi yıpratıldılar. Ve sonra kendi içinizde sizi bölmeye başladılar.

7- Selçuklu ve bilhassa Osmanlı canını, kanını ve malını İslamiyet uğruna feda etmeseydi Kuzey Afrika Orta Doğu Hristiyan ülkesi olurdu. Ve belki İslamiyet Hicaz'da azınlık olarak kalırdı. Batı her yerde İslamiyeti kendi inançlarına göre kanalize etti. Ama Osmanlı Asr-ı Saadet devrindeki inancı devam ettirdi.

8- Kilise size kin kismaktadır. Sebepleri yukarıdadır.

9- Ben İstanbul'a geldiğimde Türkiye'de 2 üniversite vardı. Şimdi 19'a çıktı. Osmanlı devrinde medreseler köylere kadar yaygın idi. Her medresede bilim vardı. İlk denizaltıyı Osmanlı yaptı. Sizin haberiniz yok ama Avrupalı biliyor.

10- Sizler milli kimliğinize dönerseniz Avrupa'nın medeniyeti ve refahı yıkılır. Ama Batı size bu imkanı vermez..." (Mustafa Necati Özfatura, 08 Temmuz 2005)

Osmanlı'ya hakaret ve iftira edenler işte bu küffarın taraftarı olduklarını bilmelidir. Bu yahudi profesör hakikati görmüş, beyan ediyor.

Türkler İslâmiyet'le şereflendikten sonra, İslâmiyet'in bütün güzelliklerini yaşamaya yaşatmaya gayret etmişler, İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmışlardır.

Saltanat kaygısı daima arka planda kalmıştır. Hususen Osmanlılar bu hususta tebrike ve takdire şâyan bir gayret göstermişlerdir.

Haçlı taarruzları Selçuklu ve Osmanlı askerlerinin karşısında bir kar gibi erirken atalarımız aynı zamanda bütün İslâm dünyasının müdafaasını yapıyorlardı. Sadece Haçlı seferlerinde değil her devirde Endonezya'dan İspanya'ya kadar -son demlerinde dahi- her türlü yardım talebine ellerinden geldiğince cevap vermeye çalıştılar. Bu uğurda hiçbir fedâkârlıktan kaçınmadılar. Bugün dahi dünyanın neresinde olursa olsun darda kalan bir müslüman topluluk içten içe Türk'ün yardımını bekler.

Küffar bu durumu gayet iyi bildiği için bizi katiyetle sevmez. Yıkamak, zayıflatmak için fırsat gözler. Çünkü bizler onlardan en kutsal saydıkları, Kudüs'ü, Urfa'yı, Hatay'ı, Mardin'i, İstanbul'u almakla kalmadık, ta İtalya'ya, Viyana'ya kadar bugünkü Ukrayna, Polonya, Çek, Slovak, Macaristan, Yunanistan, Sırbistan gibi ülkeleri fethederek küfür ehline Avrupa'yı dar ettik. Buralarda İslâm medeniyetinin adaletini ve en güzel numunelerini taşıdık. Birçok insan ve millet bizim vesilemizle İslâmiyet'le şereflendi.

Nitekim Fâtih Sultan Mehmed'in: **"Bu hânedânın yüce maksadı 'İlâ-yı Kelimetullâh'tır!'"** sözü ("Bedâyi'ü'l-Vekâyi", vr. 197b) ve Uzun Hasan'ın annesi Sâra Hâtun'a; **"Ehl-i küfrün üzerine İslâm'la gitmez, onların azgınlıklarına mâni' olmaz isek, huzûr-u ilâhî'ye hangi yüzle çıkarız?"** şeklindeki hitabı; Osmanlı Hânedânı'nın şahsında, Türkler'in küffarla hangi gaye uğrunda harp ettiğinin en açık delilleridir.

Bu nedenledir ki târih on yedinci asrın sonlarını gösterirken dahî, yalnız Osmanlı coğrafyasının dışında bulunan hıristiyanlar değil, Osmanlı topraklarında ikâmet eden ve asırlar boyunca Türkler'in ekmeğiyle beslenen bazı hıristiyan sefârethâneleri bile, **"Hıristiyanlık âleminin Türk belâsına mâruz olmasından dolayı, dâhilen büyük bir keder hissedildiği cihetle"** Osmanlı'ya için için kin kusuyordu. (Antuvan Galan, "Ruznâme", c. 1, s. 210)

Sultan Alparslan'ın Anadolu'yu İslâm yurdu yapmasıyla başlayan bu düşmanlık, Osmanlı ordularının Viyana kapılarında durmasıyla bitmemiştir. Zira Haçlı Seferleri Hıristiyan Batı devletleri tarafından Türkler'i önce Anadolu'dan sonra Balkanlardan çıkarmak için düzenlenmiş seferlerdir. Türkler'i Anadolu'dan çıkarmadıkça bu niyet ve gayenin kaybolması mümkün değildir. (Bkz. Hakikat Dergisi, Ocak 2006, s. 32-48, "Batı Bizi Neden Sevmez?")

Binaenaleyh Osmanlı'yı küffar hiç sevmez. Osmanlı Devleti'ni ve medeniyetini küçük ve önemsiz, Osmanlı padişahlarını sefih ve dünyaperest göstermek isterler.

Bugünkü Osmanlı'yı sevmeyenler de Osmanlı'nın şahsında İslâm'ı ve Allah yolunda cihadı sevmeyen zümrelerdir. Bunların bir kısmı Avrupalı küfür merkezleri ile irtibatlıdır, bir kısmı Batılılaşma dini müntesibidir, aslını, ceddini inkâr eden neseipsizlerdir.

Bu ahir zamanda bir de din namına ortaya çıkan bazıları da Osmanlı'ya hakaret nazarı ile bakarlar. Bu gibi kimseler Allah-u Teâlâ'nın memnun olduğu, sevdiği bir topluluğa buğz ettikleri için nasipsizlerdir. Ahirette bu nasipsizler ile yüzlerce yıl küffarla ve Haçlı orduları ile cihad eden İslâm topluluğunun yolları ayrıdır. Bu nasipsizlere merhamet nazarı ile bakılmaz, cennet yüzü de göremezler. Çünkü bunlar küfrün necisliğini, küffarla cihad edenin Allah katındaki derecesini idrak edememiş, iman nurundan nasip alamamış kimselerdir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Bir kimse, Allah'ın sevdiği bir söz söyler de o söz ile Allah-u Teâlâ'nın rızasına ulaşabileceğini zannetmez. Halbuki Allah-u Teâlâ o hayırlı söz sebebiyle kıyamete kadar o kimseden râzî olur.

Diğer bir kimse de Allah'ın gazabını mucip bir söz söyler, o sözün kendisini Allah'ın gazabına ulaştırabileceğini zannetmez. Halbuki Allah-u Teâlâ o kimseye o kötü söz sebebiyle kıyamete kadar buğzeder." (Tirmizî)

İşte Allah-u Teâlâ'nın sevdiği bir topluluğa buğz edenlerin âkıbeti budur.

OSMANLI PÂDİŞAHLARININ YÜCE HASLETLERİ

Hazret-i Allah'a ve Resûl'üne imân eden İslâm kumandanları târihte emsali görülmemiş bir eser ve ün bırakmışlardır. Onlar Hazret-i Allah'ın ismini yüceltmek için yaşadıklarından Hazret-i Allah da onların ismini yaşatmıştır.

Onların hayatlarında kendilerinden sonra gelen nesiller için çok büyük ibret ve nasihatler vardır. Onların Hazret-i Allah'a bağlılıkları ve cihad azimleri her asırdaki müslümanlar için büyük birer numunedir.

Onlar hiçbir zaman küfre ve kâfirlere iltifat etmemişlerdir. Nice az topluluklarla çok kalabalık küffar ordularına karşı muvaffakiyetler kazanmışlardır. Çünkü onlar sadece Hazret-i Allah'a dayanmışlar ve güvenmişler, büyük bir iman ve azimle yollarına devam etmişlerdir.

Bu şanlı tarih içerisinde Selçuklu ve arkasından Osmanlı ile devam eden yaklaşık bin yıllık bir zaman diliminde Türkler; İslâm bayrağının, cihad sancağının sahibi ve emanetçisi olarak ehl-i imanın gönlünde taht kurmuş, ehl-i küfrün kalbine korku salmıştır.

Hemen bütün haçlı seferleri Selçuklu ve Osmanlı ordularının kılıçları altında helâk olmuştur. Bu muvaffakiyet ehl-i küfür'ün asla unutamadığı müthiş bir hadisedir. Bu milletin Hazret-i Allah'a dayandığı zaman O'nun lütfu ve desteği ile neler yapabileceğinin büyük bir delilidir.

İşte bu büyük miras sebebiyle, her ne kadar bugün tarihteki hasletlerini kaybetmiş olsa da İslâm milletleri atalarına hürmeten bu millete de hürmet göstermişler, sevgi beslemişlerdir. Yeryüzündeki hakiki müslümanlar bugün dahi bu tarihî miras sebebiyle bu millete düşmanlık beslemezler.

•

Dîni yayma noktasındaki azim ve şecaatleri, halka ve reâyâyâ gösterdikleri eşsiz adâletleri sebebiyle her zaman övgüye lâyık bulunan Osmanlı hânedânı, İslâm âleminin yetiştirdiği en mümtaz ve seçkin âlimler tarafından, Sahâbe-i kirâm -radiyallâhu anhüm- Hazerâtı'ndan sonra İslâm hükümdarlarının en sâlihi olarak vasıflandırılmışlardır. Gerçekten de onlar; Asr-ı saâdet ve Hulefâ-i râşidîn devirlerinden sonra hak ve adâlette çok dikkatli, İslâm'ı ve ehl-i sünneti yaşamaya çok riâyetli kimselerdi.

Osman Gâzî (1299-1323):

Osman Gâzî, babası Ertuğrul Gâzî'den sonra yeni kurulan ve büyük bir imparatorluğa dönüşecek olan devletin temellerini attı ve kurucusu olarak ona ismini verdi. Kırk üç yıl devleti idare etti.

Zamanın velilerinden Şeyh Edebâlî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin evinde misafir olduğu bir gece gördüğü rüya üzerine, Edebâlî -kuddise sırruh- Hazretleri Osman Gâzî'nin ve Osmanlılar'ın istikbali hakkında mühim tebşiratta bulunmuştu. Gerçekten de rüyada müjdelendiği üzere Allah-u Teâlâ Osmanlılar'a cihanşümûl bir devlet bahşetti.

Osman Gâzî zamanın büyük velisi Şeyh Edebâlf -kuddise sirruh- Hazretleri'ni ziyarete gelmiş, o gece kendisine misafir olmuştu. O gece odasının duvarında asılı bulunan Kur'an-ı kerim'e hürmet ve edebinden uzanıp yatamamış, sabaha kadar uyuyamamıştı.

Hazret-i Kur'an'a bu kadar gönülden bağlı, gönlü iman dolu bir insan olan Osman Gâzî'nin gördüğü rüya çok mühimdir.

Osman Gâzî'nin göbeğinden bir su çıkar. Bu su gitgide çoğalarak geçit vermez bir nehir olur. Bu nehrin kenarında bir ulu çınar belirir. Öyle bir çınar ki; dalı budağı her tarafa yayılmış, çınarın tepesi göklere doğru gözün göremeyeceği kadar yükselmiştir. Sonra bu çınarın altındaki gölgelikte her renk ve cinsten insanlar toplanmış, neşe içinde gülüşüp oynuyorlar. Bu arada karşıdan Şeyh Edebâlf -kuddise sirruh- Hazretleri tebessüm ederek yanına gelmektedir. Tam yaklaştığı sırada Şeyh Edebâlf -kuddise sirruh- Hazretleri'nin göğsünden göz kamaştırıcı parıl parıl parlayan bir ayın çıkıp kendi göğsüne girdiğini görüyor.

Şeyh Edebâlf Hazretleri'ne rüyası arz edildiğinde, mübarek zâtın tabiri çok mühimdir:

"Göbeğinden çıkan su senin soyundur. Yüzyıllarca çoğalarak devam edecek. Ulu çınar ağacı kuracağın kudretli bir devletle tabir olunur. Öyle bir devlet ki, bu devlet cihana hükmedecek, kıyâmet alâmetleri ortaya çıkmadıkça yıkılmayacaktır. Birçok millet o devlette mesut ve bahtiyar olarak huzur ve adalet içinde yaşayacaklar."

Osman Gâzî son derece dinine bağlı, adaletli, Allah yolunda cihaddan bir an bile geri durmayan bir mücahid idi.

1302'de II. Andronikos'un imparatorluk ordusunu üzerine gönderdiğini haber alan Osman Gâzî, Yalova önlerinde Bizans ordusunu şiddetli bir gece baskını ile yok etti. Osman Gâzî'nin bu büyük zaferini haber alan son Selçuklu sultânı III. Alâeddîn Keykubâd, ona hükümdarlık alâmetleriyle birlikte, Mısır'dan kendisine gönderilmiş bulunan Resulullah Aleyhisselâm'ın ak alemini ve Hazret-i Osman -radiyallâhu anh-in kılıcını gönderdi. Bu kılıç, Osmanlı pâdişahları tarafından asırlar boyu titizlikle korunmuş olup, bugün Topkapı Sarayı Müzesi'nde muhâfaza edilmektedir.

Asıl hedef olarak Bursa'yı almayı amaçlıyordu. Ancak 67 yaşında Söğüt'te vefat etti. Geçici olarak Söğüt'e gömüldü, daha sonra Bursa İslâm topraklarına geçince kabri nakledildi ve türbesi yapıldı.

Târih boyunca iman ve adâlet bakımından eşine-benzerine rastlanmayan bir devletin kurucusu ve bu devletin şanlı hükümdarlarının atası olan Osman Gâzî, oğlu Orhan Gâzî'ye şöyle vasiyette bulunmuştu:

"Allah'ın buyruğundan gayri iş işlemeyesin. Bilmediğini şeriat ulemâsından sorup anlayasın. İyice bilmeyince bir işe başlamayasın. Sana itaat edenleri hoş tutasın. Askerine in'am ve ihsanı eksik etmeyesin ki, ihsanın kulcağızadır. Zâlim olma! Âlemi adaletle şenlendir. Cihadı terk etmeyerek beni şâd et. Ulemâyâ riâyet eyle ki, şeriat işleri nizam bulsun. Nerede bir ilim ehli duyarsan, ona rağbet, ikbal ve hilm göster. Askerine ve malına gurur getirip şeriat ehlinden uzaklaşma!"

"Bizim maksadımız kuru bir kavga ve cihangirlik davası değildir. Yolumuz Allah yoludur. Maksadımız Allah'ın dinini yaymaktır."

Tarih-i Cevdet'te rivayet edilen bir vasiyeti de şöyleydi:

"Benden sonra saltanat makamına geçeceksin! Bu makâmın rükün ve gereklerinden olan 'et-Ta'zîm li-emri'llâh ve's-şefkatü 'alâ halkı'llâh': 'Allah'ın emirlerine tâzim ve mahlûkâtına şefkat göster!' rehberini başının üstünde tutacak ve 'Îlâ-yı Kelimetullâh hayırlı netîcesini taleb ve tahkîk ederek Allah yolunda cihâd ve gazâyâ çokça gayret edeceksin!" (Ahmed Cevdet Paşa, "Târîh-i Cevdet", c. 3, s. 307, bas.: İstanbul, 1273.)

Onun bu öğüdünü kendilerine rehber edinen Osmanlı pâdişahları "**İlâ-yı Kelimetullah**" uğrunda asırlar boyu at sırtında cihad bayrağını taşımışlar; saltanatları süresince kendilerine emânet edilen halka dâimâ şefkat, merhamet ve adâletle muâmele ettikleri gibi; dünyanın her tarafındaki müslümanları ve müslim-gayr-i müslim bütün mazlumları ellerinden geldiğince koruyup kollamaya çalışmışlardı.

Orhan Gâzî (1324-1361):

Uzun zamandır kuşatma altında bulunan Bursa'yı fethetti. Babası Osman Gâzî'nin naaşını vasiyeti üzerine burada defnetti.

Otuz sekiz yıllık hükümdarlığı müddetince kılıncı kuşalı, atı eğerli yaşadı. Babasından devraldığı mirası altı misli genişleterek doksan beş bin kilometre kareye çıkardı, Osmanlı beyliğini teşkilâtli bir devlet haline getirdi.

İmparatorluğun temellerini adalet üzerine kurmuştu. Yaptırdığı imaretlerde kendi eliyle fakirlere yemek dağıttığı olmuştu. Ulemaya değer verir, onlara hürmet ederdi. Numune bir insan, bahadır bir harpçi, adil ve nizamcı bir mücahid idi.

Adâleti Hazret-i Ömer -radiyallâhu anh-in adâletine benzetilirdi.

Orhân Gâzî'nin eşsiz adâleti bastırdığı akçelerde bile müşâhade edilmekteydi. Nitekim onun Bursa'da bastırdığı pek çok gümüş paranın üzerinde: "*es-Sultânü'l-âdil Orhân bin 'Osmân = Adâlet sâhibi Sultân Osmân oğlu Orhân*" ibâresine rastlanırdı.

Onun adâlet ve şöreti, şecaat ve şevketi zannedildiği gibi Osmanlı ülkesiyle sınırlı kalmamış, bütün İslâm âlemine yayılmıştı. Büyük âlimler onu ziyarete gelirlerdi. Nitekim 130 yıldan fazla yaşamış olan büyük velî Seyyid Kâsım el-Bağdâdî bunlardan birisiydi. O 1324 yılında Orhan Gâzî'nin yanına geldiği sırada, Sultan Orhan'ın ve neslinin kıyâmete kadar kâfirlere karşı gazâ yolunda üstün ve muzaffer olması yönünde duâ etmişti.

1333 yılında Orhan Gâzî'yi makâmında ziyâret eden ve onu bütün Türkmen hükümdarlarının en güçlüsü olarak tasvir eden ünlü seyyah İbn-i Battuta da bunlardan birisiydi. Onu "Seyahat-nâme"sinin sayfalarına övgü dolu sözlerle kaydetmişti.

Orhan Gâzî hayır hasenâta ziyadesiyle düşkün olduğu için, İznik'teki imâret binasını açtırdığı gün mumlarını bizzat kendi elleriyle yakmış, aşevinde fakirlere ve miskinlere ilk yemeklerini bizzat kendisi dağıtmıştı. O, halka karşı çok şefkatli ve merhametli olduğu hâlde, kendisinden devlet yönetiminde ve askerî faaliyetlerinde büyük bir disiplin ve titizlik sezilirdi. Öyle ki, etrâfındakiler: "**Bu kadar merhametli olduğu halde, bizde ona karşı bu korku ve çekingenlik nedendir, hayrete şâyândır!**" demekten kendilerini alamıyorlardı.

Ünlü Osmanlı şâiri Ahmedî, haklarında kaleme aldığı manzumede Osmanlılar'ı, Orhan Gâzî'nin şahsında din yolundaki fedâkârâne gayretleri ve dillere destan adâletleri nedeniyle överek şöyle diyordu:

**Çün ki Hakk Orhân'ı itdi pâdişâh
Oldı ol dîn ehline püşt ü penâh
Oldı 'âlî câvîzân râyât-ı dîn
Oldı zâhir tâ ebed Âyât-ı dîn
Munsıfıdı Orhân hem dâd-ger
Unudıldı anuñla adl-i Ömer
Kande kim 'Osmânîler adli ola
Orada adl-i Ömer nice añıla?**

Onun döneminde Osmanlılar 1321 yılında Trakya'ya geçmiş ve Süleyman Paşa, Gelibolu yarımadası ile limanını ele geçirmiş, Bolayır, Tekirdağ, Malkara, Keşan alınmış, Çorlu'yu da fethetmek suretiyle Osmanlılar, İstanbul-Edirne karayolunu kesmişlerdir.

Orhan Gâzî'nin oğlu Süleyman Paşa'nın öncülüğünde, içinde hıristiyanların yaşadığı Taraklı, Göynük ve Mudurnu beldeleri fethedilince, burada yaşayan hıristiyan halk Osmanlılar'ından gördükleri şefkat ve kılı kırk yarar adâlet karşısında: *"N'olaydı, öte zamandan beri bunlar bize beg olalardı!"* demekten kendilerini alamamışlar; hattâ birçokları da onların inançlarında gördükleri ismet ve iffetin tesiriyle, kendi bâtil dinlerini bırakıp müslüman olmuşlardı.

Murâd Hüdâvendigâr Hân (1361-1389):

Orhan Gâzî henüz hayatta iken Rumeli fütûhâtına gönderilen ve önemli bâzı şehirleri fetheden, babasının ölümünden sonra da tahta geçen Sultan Murâd Hân, yirmi yedi yıllık hükümdarlığı döneminde babasından devraldığı devleti beş katından fazla genişleterek, 291.000 kilometrekaresi Avrupa'da 208.000 kilometrekaresi de Asya'da olmak üzere cem'an 500.000 kilometre kareye çıkarmıştır.

O da babası gibi samimi bir müslüman, dâhi bir asker ve âdil bir devlet adamı idi. Dervişlere ve ulemâyâ hizmet etmekle tanınmıştır. **"Derviş gazilerin, şeyhlerin sultanı"** diye anılır.

Hangi şehirde bulunursa bulunsun, Cuma namazından sonra fakirlere sadaka dağıtırdı. Fethettiği yerlerde kurduğu adaletli ve âlîcenap idare sayesinde gayr-i müslim halk, bir daha Bizans hakimiyetini aramamışlardır.

1362 yılında Edirne'yi alan I. Murad burayı Rumeli topraklarının merkezi ve ikinci taht şehri yaptı. Sonra Filibe ve Balkanlar'ın büyük bir bölümü Osmanlılar'ın eline geçti.

Buna karşılık Papalığın önderliğinde Haçlı birliği kuruldu; Macaristan, Sırbistan, Romanya, Bosna krallıkları birleştiler. Bu büyük ordu Edirne'ye kadar geldi. Komutan Hacı İl Beyi, Sırsındığı denilen mevkide düşmanı perişan etti. Bu Osmanlılar'a karşı düzenlenmiş ilk haçlı seferi oldu ve zaferle neticelendi. (1364) Osmanlılar'a Balkan toprakları tamamen açılmış oldu. Dedeâğaç, Gümülcine, Kavala, Drama, Samakov gibi merkezler Osmanlı toprakları oldu.

Sırbistan, Romanya, Bulgaristan orduları tekrar birleşerek Osmanlılar'ı Balkanlar'dan atmak istediler, ancak bu ordu Çirmen meydan muharebesinde dağıtıldı. (1371) Hazret-i Allah'ın desteğiyle Türkler akınlarına devam etti. Akıncılar, Adriyatik sahillerine ulaştılar. Kereferya, Köstendil, Niş, Sofya, Manastır, Görice, Ohri, Debre, Tırnova, Lofca, Plevne, Zıştovi, Ruscuk, Tutrakan, Silistre gibi önemli merkezler Türkler'in eline geçti. Taselya alındı, Batı'da Bosna'ya kadar ulaşıldı. Doğu'da ise Akşehir, Beyşehir, Seydişehir, Yalvaç gibi yerler Osmanlıya geçti.

1389'da Sırbistan, Bosna, Macaristan, Polonya, Romanya, Moldavya, Arnavut, Bulgar Prensleri birleşerek hıristiyan ordusunu kurdular. Sırp despotu Lazar otağa bir elçi göndermiş; elçi Osmanlı ordusunun azlığını görünce Sultân'a karşı küstahça bir tavır takınarak: *"gömgök demire batmış binlerce askerleri bulunduğunu, her birinin bin Türk'e bedel olduğunu"* söyleme cesâretini göstermişti.

Kâfir elçisinin bu çirkin tavrı karşısında gazaba gelen Sultan Murâd, ona şöyle cevap verdi:

"Bre uğursuz mel'un, cehennem iti sefil! Eğer cihânın askeri bile sizinle olsa; Allah'ın inâyeti, Muhammed Aleyhisselâm mu'cizâtıyla kanınızı toprağa karıp, hepinizi karga gibi avlayıp, bininizi bir kezde kırıp cümlenizin başını keserim!"

Murad Hüdâvendigâr Han muhârebeden önce, oğlu Yıldırım Bayezid'le birlikte ordusunun karşısına geçip onları Allah-u Teâlâ'nın cihad emrini yerine getirmeye teşvik ederken; vezir Çandarlı Ali Paşa da sabah namazından sonra Kur'ân-ı kerîm'le istimdâda yönelip, Cenâb-ı Hakk'a duâ ederek Kelâm-ı Kadîm'i açmış, satırları saydığına karşısına:

"Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münâfıklarla savaş, onlara karşı sert davran!" (Tevbe: 74)

Âyet-i kerime'si çıkmıştı. Paşa hikmet-i ilâhî bu Âyet-i kerime ile karşılaşınca büyük bir sevinç duydu, Mushâf'ı şerîfî öpüp başına koydu ve hemen ata binip Hünkâr'ın huzûruna gelerek; ona, karşısına çıkan bu Âyet-i kerime'yi okudu. Sultan Murad bu Âyet-i kerime'nin Rabb'inden gelen ilâhî bir işâret olduğunu anlayıp, gönlünde kabaran imân ve azîmle mesrûr oldu. (Neşrî, "Kitâb-ı Cihannümâ", c. 1, s. 291-293.)

Sultan Murad, Kosova sahasını dolduran demir zırhlarla kaplı, kendi ordusuna nispetle kat kat fazla olan düşmanını üzüntü içinde seyretti. Müteessir bir halde ordugâha döndü.

Kumandanları ile istişare yapıp savaş nizamını tespit ettikten sonra çadırına çekildi ve Rabb'ine tam bir teslimiyetle şöyle niyazda bulundu:

"İlâhî! Seyyid'im! Sâhib'im!

Bunca kerre huzûrunda duâmı kabûl edip beni mahrum etmedin, yine benim duâmı kabûl eyle! Bir yağmur verip, bu karanlığı ve tozu def' edip âlemi aydınlık kıl, tâ ki kâfir askerini gözümüz ile görüp, yüz yüze cenk edelim. Yâ İlâhî! Mülk ve kul senindir, sen kime istersen verirsin. Ben dahî bir nâçiz, âciz bir kulunum. Benim fikrimi ve esrârımı sen bilirsin. Mülk ve mâl benim maksûdum değildir. Bu araya kul-karavâş için gelmedim, hemen hâlis ve muhlis senin rızânı isterim. Yâ Rabb, beni bu müslümanlara kurbân eyle, tek bu müminleri küffar elinde mağlûp edip helâk eyleme! Yâ İlâhî! Bunca nüfusun katline beni sebep eyleme! Bunları mansûr ve muzaffer eyle! Bunlar için ben cânımı kurbân ederim, tek Sen kabûl eyle! Asker-i İslâm için rûhumu teslîme râzıyım. Tek bu müminlerin ölümünü bana gösterme! İlâhî, beni civârında misâfir edip, müminler rûhuna benim rûhumu fedâ kıl! Evvelce beni gâzî kılmışydın, şimdi şehâdet nasîb kıl!" (Neşrî, "Kitâb-ı Cihannümâ", c. 1, s. 285-287)

Haçlı ordusu başkumandanları dahil sekiz saat içerisinde imha edildi. I. Murad yaralı bir Sırp tarafından, harp sahasını gezerken şehid edildi. 27 yıl süren hükümdarlığı hep başarılarla doludur.

Otuz yedi muharebeye bizzat katılan I. Murad hepsini de kazanmıştır. Çok cesur, soğukkanlı, çalışkan, sert, disiplinli, çok tedbirli, herşeyi çok iyi plânlayan, düşmana aman tanımayan iradeli bir hükümdar idi.

Yıldırım Bâyezid (1389-1402):

Babası Murad Hüdavendigâr ile birlikte bütün savaşlara katılan Yıldırım Bâyezid Han Anadolu beyliklerini birer ikiye ortadan kaldırarak, dağılan millî birliği yeniden kurdu.

Birinci Kosova Savaşı öncesi Sultan Murad Hüdavendigâr, kâfirlerin çokluğu karşısında oğlu şehzâde Yıldırım Bâyezid'e; "Ey çiğir köşem, bu kâfirle uğraşmak hakkında sen ne tedbîr edersin? Zira ben bu kâfirin askerini bu kadar tasavvur etmezken, sayısının bizim askerimizle kıyası dahî yokdur. Biz kendi askerimizin önüne deve tutalım mı, yoksa şöyle yüz yüze gazâyâ duruşalım mı?" diye fikrini sorunca; Şehzâde Bâyezid hünkâr babasına, tarihe altın harflerle geçen şu cevabı vermişti:

"Hünkâr'ın fikrine bizim tedbîrimiz ermez! Amma biçâreye şöyle gelir ki; nice yıldır kâfirle cenk ederiz, hiç önümüze deve tutmadık, şimdi dahî tutmayız! Kâfirin askeri ne denli çok ise, Hakk'ın inâyeti de İslâm'ıdır. Eğer Hakk Te'âlâ'dan inâyet olursa, yalnız ben kulun bu kâfirin işini tamâm ederim! Zira devlet ve akıl ki bir kişiye yâr ola, zâhir olan budur ki Hakk'ın inâyeti onunladır. Şimdiye dek her cenkte mansûr ve muzaffer olduk. Şimdiden sonra dahî gam yeme! Yine nusret, Hakk'ın yardımıyla senindir. Hele ki ben hiç teşvîş çekmem, eğer öldürürsek sa'îd ölürsek şehîd oluruz!" (Neşrî, "Kitâb-ı Cihannümâ", c. 1, s. 279-281.)

Çünkü o, şu Âyet-i kerime'ye gönülden inanmıştı:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, onlar Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu şerefi beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

Başta Vatikan ve Bizans olmak üzere, papa ve tüm haçlı devletleri birleşerek, Türkler'i Anadolu'dan kovma hayâliyle Niğbolu'da Yıldırım Bâyezid'in karşısına çıkmışlar; ancak savaş başladıktan birkaç saat sonra büyük bir yenilgiye uğramışlardı. Savaşın ardından bir çok hıristiyan şövalyesi ve asilzâdesi esir alınmıştı ki; bunların arasında Fransızlar'ın "*Korkusuz(!) Jean*" adını taktıkları, çok güvendikleri meşhur şövalyeleri de vardı. Yıldırım Bâyezid, hıristiyan asilzâde ve şövalyelerinin hepsini fidye karşılığında serbest bırakıp da, Jean ve arkadaşları: "*Şu andan itibâren Sultan Bâyezid'e karşı savaşmayacağımıza, ona karşı bir daha silâh kullanmayacağımıza dâir nâmusumuz ve şerefimiz üzerine yemin ediyoruz!*" deyince Yıldırım Bâyezid, beklenmedik bir şekilde sür'atle ayağa kalkarak onlara şöyle dedi:

"Avrupa'da 'Korkusuz' nâmiyle tanınan Jean'a ve mâiyyetine derim ki;

Bana karşı silâh kullanmayacağınıza dâir ettiğiniz yeminleri size îade ediyorum! İsterseniz gidin, yeniden ordular toplayın ve tekrar üzerimize gelin! Bana bir kerre daha zafer kazanmak imkânını sağlamış olursunuz. Zira ben dünyaya, Allah-u Teâlâ'nın dinini cihana yaymak ve O'nun rızâsını aramaktan başka bir şey için gelmedim!.." (Hammer, "Devlet-i Osmâniyye Târîhi", c. 1, s. 286-287.)

Yıldırım Bâyezid döneminde Osmanlı toprakları büyük bir devlet seviyesine ulaşmış; Abbâsî halffesi el-Mütevekkil tarafından Yıldırım Bâyezid'e "Sultân-ı iklim-i Rûm" unvânı verilerek, gönderilen bir menşurla bu vasıf resmîyet kazanmıştır. Zamânın Mısırlı büyük muhaddis ve âlimi İbn-i Hacer el-Askalânî onu: "***İslâm hükümdarlarının en büyüğü, imânı en kuvvetli olanı ve onların en çok gazâ yapanı***" olarak vasıflandırmıştır.

Ülkesinde demir gibi bir disiplin ve mükemmel bir âsâyiş kurdu. İlmi ve ulemayı sever, şikâyeti olan şikâyetini bizzat kendisine duyurabilir, haklıysa isteği hemen yerine getirilirdi. Bir kimse tek başına eşya yükü ile, hiç rahatsız edilmeksizin memleketi bir baştan öbür başa geçebilirdi.

Osmanlı'nın Balkanlar'da ilerlemesi ve Bizans'ın bu ilerleme karşısında haçlı birliğini oluşturmaya çalışması yeni bir savaşın doğmasına neden oldu.

1395'te Bizans Osmanlılar tarafından ikinci defa muhasara edilince Avrupalılar tek vücut haline geldiler. Çok iyi techiz edilmiş 130 bin kişilik haçlı ordusu hazırlandı. Macaristan, İngiltere, Fransa, Norveç, İskoçya, Polonya, İspanya, Aragon krallıkları, Almanya İmparatorluğu, Venedik Cumhuriyeti, Papalık, Rodos ve Ceneviz kuvvetleri ile büyük bir ordu hazırlandı.

Avrupalı devletler Türkler'i Balkanlar'dan kesin bir şekilde atmak için hazırlanmıştı. Hatta haçlı ordusu Kudüs'ü hedefliyor, Memlûklüler'in elinden Kudüs'ü almayı plânlıyordu.

Yıldırım Bâyezid kısılcı daraltarak Tuna boylarını tuttu. Haçlı ordusu dağıldı, kaçanlar Tuna nehrinde boğuldu. 100 binin üzerinde zayıat verdiler ve 10 bin esir alındı. (1396) Bu büyük haçlı ordusu yok edilmiş oldu.

Zamanın büyük velisi Emir Sultan -kuddise sırruh- Hazretleri Yıldırım Bâyezid'in Timur ile savaşmasını önlemek istedi. Hülâsa, Ankara Savaşı'nda Yıldırım Bâyezid Timur'a yenildi, esir düştü ve kısa zaman sonra da vefat etti.

Çelebi Sultan Mehmed (1413-1421):

Timur vak'asından sonra Osmanlı devleti fetrete girip, şehzâdelerin her biri ayrı bir diyârı mesken tutmuş ve pâdişahlığını ilân etmişti. Bu hengâmede küffar devletleri Osmanlı'ya artık ha yıkıldı, ha yıkılacak gözüyle bakmaya başlamışlardı.

Çelebi Sultan Mehmed Han, Amasya'da bulunurken bir gün yanına sohbet arkadaşı Molla Ali'yi dâvet etti ve ona küffarın Osmanlı topraklarına göz dikmesinden duyduğu endişeyi dile getirip; *"Molla Pîr Ali! Meydana gelen hâdiseden ibret aldın mı? Babam Sultan Yıldırım Han kimi zamân ma'siyetle meşgûl olduğu için başına bu belâ nâzil (ve) her birimiz bir diyara vâsıl olup, karındaşım Mûsâ Çelebî 'İsâ Çelebî'yi katl edüp Bursa'da tahta oturdu, birâderim Süleymân Çelebî dahî Edirne'de taht-ı saltanâtı mekân tutup, küffar bizden korkar iken biz âleme maskara olduk. Bu dert benim işimi tamâm etdi. Gel seninle tâc-u tahtı terk edelim, Hacc-ı şerîfe gidelim!"* diyerek, gözlerinden gayr-i ihtiyârî bir kaç damla yaş aktı.

Akşam vakti erişince istihâre namazı kılan Çelebi Sultan Mehmed, rüyâsında dedesi Sultan Murad Hüdâvendigâr'ın ve Emîr Sultan Buhârî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin onun yanına gelip, kendisine bir kılıç ve eğlerlenmiş bir at vererek; **"Ey oğul! Dinin esaslarını yeniden takviye eyle!"** dediklerini gördü. Çelebi Mehmed bu sözü duyar duymaz ata binip verilen kılıcı kuşanmış ve hızla Gelibolu istikâmetine doğru yol almıştı. Bu rüyâdan sonra, küffarın fitnesine karşı İslâm birliğini yeniden kurma vazifesinin kendisine verildiğini anladı. (Bostanzâde Yahyâ Efendi, "Târih-i Sâf", s. 36-37.)

Kısa sürede birliği yeniden tesis etti.

Çelebi Sultan Mehmed Han yazdığı şiirlerden birinde, Hakk'ın desteği ve evliyânın himmeti vâir oldukça, küfrün İslâm'a gâlib gelmesinin aslâ mümkün olmadığını açıkça ifade ediyordu:

***Cihan hasm olsa Hakk'dan nusret iste,
Erenlerden duâ-vü himmet iste!
Çalub dîn aşkına udvâne şemşîr,
Anuban Çâr-ı yâr'i hizmet iste!
Eğer leb-teşne isen, ey bed-endîş;
Bu deşne çeşmesinden şerbet iste!
Geçenden geç, demir-taşdan sakınma,
Demiri mahv edenden kuvvet iste!
Çevirme yüz muhâlifden Mehemed!
Düşmanı arsadan sür, vüs'at iste!..***

İman ve ihlâs sahibi, Osmanlı Devleti'nin en kıymetli padişahlarından birisi idi.

Bursa'daki Yeşil Türbe'de medfundur.

Sultan İkinci Murad (1421-1451):

İmparatorluğun iç durumunun son derece karışık olduğu bir dönemde, 17 yaşında hükümdar oldu. "Derviş Gazi" diye anılan, kahramanlığı yanında bir gönül adamı olan Sultan Murad; Varna ve Kosova gibi iki büyük meydan savaşı kazanmış, İstanbul'u muhasara etmiş, Fatih Sultan Mehmed gibi bir evlât yetiştirmiştir. Osmanlılar onun zamanında dünyanın birinci devleti haline geldiler.

Haçlı orduları Türkleri tamamen Rumeli'den, Balkanlar'dan çıkarabilmek için 5. defa toplandılar. Macaristan, Almanya, Polonya, Bizans, Venedik, Papalık... gibi devletlerin orduları bir araya geldiler.

Bunun üzerine II. Murad Edirne'ye gelip, seçkin 40 bin askeri alıp Varna'ya gitti. Demir zırhlarla kaplı haçlı ordusunu gören II. Murad ellerini kaldırarak niyazda bulundu:

"İlâhî! Mümin kullarını benim günahımın çokluğundan ötürü küffar elinde zebun etme. İlâhî! Habib'in hürmeti için, ümmetini sen sakla ve sen mansur ve muzaffer eyle!"

Bu içli duâdan sonra mücahidler **"Âmin... Âmin..."** sesleriyle düşmanın üzerine atıldılar, çembere alınan haçlılar imha edildiler. Başkumandanları öldürüldü. Bir gün süren savaşta şehid olanların sayısı 150'yi geçmezken, bir çok düşman askeri esir alınmış, kalanı öldürülmüştü. (1444)

Zaferin akisleri Avrupa kadar İslâm âleminde de büyük oldu. Kahire'de haberi duyan Sultan Çakmak **"Allah yardımcın olsun Osmanoğlu!"** diyerek sevincini dile getirdi.

Varna savaşından dört yıl sonra haçlılar şanslarını yeniden denemek istediler ve 100 bin asker topladılar. Sultan Murad savaşın vicdanî mesuliyetini üzerinden atmak için sulh teklifinde bulundu ise de kabul etmediler. Harp kaçınılmaz olmuştu. Sultan Murad Han düşmanla Kosova sahrasında, 59 yıl önce dedesinin babası Murad Hüdavendigâr'ın düşmanı yok ettikten sonra şehid düştüğü aynı yerde karşılaştı. Yanında on altı yaşlarındaki şehzade Sultan Mehmed (Fatih) de bulunuyordu.

Sultan Murad Han diz üstü gelerek kibleye döndü, gönlünü Allah-u Teâlâ'ya bağladı ve;

"Yâ Rabb'! Benim de adım Murad. Dedem Hüdavendigâr'a lütfettiğin zaferi bana da nasip eyle! İslâm askeri zafer şenliği yaparken benim de ruhumu kabzeyle!" diyerek duâ etti. Sabahın erken saatinde 40 bin kişilik ordusunun başına geçerek 100 bin kişilik haçlı ordusunun üzerine hücum etti. Savaş üç gün üç gece sürdü. Üçüncü gün Sultan Murad Han düşmanı çevirmeye başladı. Sonunda da 4 bin şehide karşılık 17 bin düşman askeri imha edilmiş, binlercesi de esir alınmıştı. Bu ikinci Kosova, haçlıların Türkler'i Balkanlar'dan sürüp atmak için yaptığı sonuncu teşebbüs oldu.

Sultan Murad şahsına ait bütün esirleri azad etti. Bu âhiret hazırlığı mahiyetinde idi. 30 yıllık hükümdarlığı müddetince büyük işler başaran Murad Han, 47 yaşında olduğu halde, İstanbul'un fethinden iki yıl önce şan ve şeref hâlesi ile çevrili olarak vefat etti. Devleti, dedesi Yıldırım devrindeki düzenine sokmak için gayret göstermişti.

Hacı Bayram-ı Velî -kuddise sırruh- Hazretleri'ni Edirne'ye davet etmiş, günlerce başbaşa sohbet etmişlerdi. Kendisini müridliğe kabul buyurması için ricada bulunduğu bu isteği reddedilerek şu cevabı almıştı:

"Hünkâрім! Sizin işiniz başka, bizim işimiz başkadır. Her işte Allah'ın rızâsı vardır. Senin bir günlük adaletle hükmetmen, altmış yıllık nafîle ibadetten hayırlıdır."

Yine bir gün sohbet esnasında İstanbul'u almayı murad ettiğini söylemişti. Hacı Bayram-ı Velî -kuddise sırruh- Hazretleri bir müddet sükût etmiş, onun İstanbul'u alamayacağını, bu işin şehzadesi Mehmed'e ve Akşemseddin'e nasip olacağını beyan buyurmuştu.

Fâtih Sultan Mehmed Han (1451-1481):

Muhammed sûre-i şerif'ini okurken oğlunun doğum müjdesini alan Gazi Murad Han, adını Mehmed koydu. Devrinin en değerli âlimlerinin elinde yetişen Sultan Mehmed 19 yaşında hükümdar oldu. Osmanlı hükümdarları içinde hem en dâhi asker, hem en güzide devlet adamı, hem de en büyük âlim olanıdır. Akşemseddin -kuddise sırruh- ve Molla Gürânî -kuddise sırruh- gibi zâtların dizinde yetişmiştir. Yaratılıştan sahip olduğu kabiliyet bir yana, babasının yanında büyük meydan muhaberelerine katılmış, tam bir askerlik tecrübesi elde etmişti.

Osmanlı topraklarına saldıran Karaman beyini cezalandırdıktan sonra, ilk iş olarak İstanbul'un fethi hazırlıklarına başladı. Bizans'ı ortadan kaldırmayı kafasına koymuştu. Projesini bizzat kendisi yaptığı Rumelihisarı denilen azametli kale dört ayda bitirildi. Asya kıyısında Yıldırım'ın inşâ ettirdiği Anadolu hisarı vardı, böylece boğaz kesilmiş oldu.

Ortaçağ insanının hafsalasının alamayacağı azamette, iki tonluk gülle savurabilen, iki bin asker tarafından çekilen muazzam toplar döktürdü. 6 Nisan 1453'de muhasara başladı. 22 Nisan gecesi yetmiş parçalık donanma Kasımpaşa sırtlarından kaydırılarak Haliç'e indirildi. Sultan Mehmed'in karadan gemi yürütmesi akıllara durgunluk vermişti. 29 Mayıs günü sabah namazını müteakip yapılan duâdan ve hükümdarın hitabesinden sonra yapılan nihai taarruzda İstanbul fethedildi.

Tacizâde Câfer Çelebi'nin ifadesine göre; işbirlikçi Çandarlı ve taraftarlarının muhâlefetine rağmen, Sultan Mehmed Han Edirne'de topladığı divân meclisinde, İstanbul'u fethetme yönündeki azîm ve kararından vazgeçmeyeceğini etrâfındakilere şöyle açıklamıştı:

"Allah en basit ve âdî bir şeyin hâsıl olmasını murâd etse, kâinâtın cümlesi hilâfına gayret eyleseler faydası olmaz! Yine gâyet basit bir işi de murâd buyurmuş olmasa, cümle âlem imkân vermeğe kâdî eylese zafer bulamaz! Bu hususta i'timâdım ne mâl ve mülk bolluğuna, ne ordu ve cengâver fazlalığına, ne de harb ve savaş âletlerinin çokluğuna; bilâkis, ancak Hakk'ın lûtfuna ve inâyetindedir! Aslı gâyet dahî, Islâm'ın esaslarını izhâr edip açığa çıkarmaktan gayrisi değildir!

Eğer o kalenin benim elimde feth olması takdîr olmuş olsa; burç ve hisârları taş ve toprakdan değil de, sâfî demirden dahî olsa, hışm ve kahrımın ateşiyle onu mum gibi eritip yumşâğ eylerim!

Ve eğer Hakk'ın murâdı şu türlü dahî olursa ki: "Kişi her istediğine erişemez, rüzgârlar her zaman gemilerin yönüncü esmez!"; belki Cenâb-ı Bârî'nin beni niyyetiminle sevablandırması âşikârdır. Amma hâşâ, Ol Kerîm Pâdişâh'ın nihayetsiz lûtfu ki, bir âcîz bendesi niyyet-i hâlisâ ile bir hayrı murâd edip de Cenâb'ına teveccüh eyleye... O onu mahrûm ve ümitsiz eylemez!" ("Mahrûse-i İstanbul Fetihnâmesi", s. 8.)

O'nun gâye ve hedefi **İ'lâ-yı Kelimetullâh**'tı. Hayatını dînin ve milletinin yücelmesine, küfrün ve kâfirlerin yeryüzünden silinmesine adanmıştı.

Nitekim devrin târihçilerinden Kıvâmî'nin ifâdesine göre, pâdişâh fetihden önce topladığı divân meclisinde bu gâyesini açıkça dile getirerek şöyle söylemişti:

"Dünya sarayına gelen pâdişâhların her biri bir ad ile yâd olunur. Ben dahî din-i Muhammedî yolunda can ve baş ortaya koyup gazalar edeyim; Hakk Te'âlâ'nın düşmanları elinden Allah'ın inâyetiyle memleketler feth edeyim! Tâ ki dârü'l-harp, dârü'l-İslâm ola!.." (Kıvâmî, "Fetihnâme-i Sultân Mehmed", s. 38.)

Yine Tacizâde Ca'fer Çelebi'nin naklettiği üzere; Fâtih Sultan Mehmed Han İstanbul'u fethedeceği gün seher vaktinde Allah-u Teâlâ'ya yalvararak, asıl gâyesinin O'nun yolunda cihad edip, hıristiyanlığın çirkin ve sapık akîdesini kökünden kazımak olduğunu dergâh-ı Ulûhiyyet'e şöyle arz etmişti:

"İlâhî! Ey Hâlik! Ey Melik! Ey Yaradan! Alîmlerin Alîm'i pâdişahsın, her şeyden haberdârsın ki, çirkef hasım ve alçak düşman; "De ki: O Allah bir tekdir. Allah Samed'dir; her şey O'na muhtaç, O hiçbir şeye muhtaç değildir." Âyet'i, Vahdâniyyet'i gün gibi izhâr ederken; "Doğurmamış, doğurulmamıştır. Hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri değildir." kelimesi, Zât-ı mukaddes'ine denk ve benzer olmadığın ulu bir sadâ ile bildirir ve haber verir iken; hepsini külliyyen inkâr eyleyip, kadın ve erkek ve hısım nisbetin edip, 'üçün üçüncüsü' isnâd eyleyen zâlimlerdir. İsâ zamânı tamâm olalıdan beri, Cibrîl'in nüzûlüne ve vârid ve tenzîl kılınan vahye ikrâr etmeyip; 'Mesih de, mukarreb melekler de Allah'a kul olmaktan aslâ çekinmezler' buyruğunu tasdîk etmeyen dinsizlerdendir. Pâk olmayan asılları: "Benden sonra gelecek, ismi Ahmed olan bir Peygamber'i size müjdelerim! Âyet'ini İncîl yapraklarından giderip, kendileri dahî; 'Biz evvelki atalarımızdan bunu işitmedik!' fikrini bahane edinip; 'Siz de, atalarınız da apaçık dalâlettesiniz!' hitâbıyla muhâtap olan sefîllerdendir.

Ben âcizin dahî maksadı: 'Allah'a imân etmeyenlerle savaşın!' emrine imtisâl etmekle; 'Allah yolunda nasıl cihad etmek lâzım geliyorsa; öylece, hakkıyla cihad edin!' zümresinden sayılıp, elimden geldikçe sana lâyıf amelde bulunmaya gayret etmektir. İrâde senin, kudret senin, inâyet senin, kuvvet senin! 'Bizim uğrumuzda, bizim için mücâdele edenlere elbette yollarımızı gösteririz!' ilâhî müjdesi mucibince benden taleb ve ricâ, Sen'den tevfiik ve rızâ!.." ("Mahrûse-i İstanbul Fetihnâmesi", s. 197-198.)

Fâtih Sultan Mehmed Han bu niyâzını:

"Ey Rabb'imiz! Üzerimize sabır yağdır! Ayaklarımıza sebat ver! O kâfirler gürûhuna karşı bize yardım et!.." Âyet-i kerime'si ile tamamlamıştı. (Bakara: 250)

Osmanlı bayrağını Topkapı surları üzerinde gören ve o andan itibaren **"Fatih"** ünvanını alan Sultan Mehmed, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in müjdesine mazhar olmanın verdiği sevinçle atından inip yere kapandı ve Allah-u Teâlâ'ya hamd ve senada bulundu. Henüz 21 yaşında idi.

Resulullah Aleyhisselâm Fetih'ten sekiz yüz sene kadar evvel bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuştu:

"Kostantiniye muhakkak fetholunacaktır. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandandır, onu fetheden askerler ne güzel askerlerdir!" (Ahmed bin Hanbel; Müsned, c. 4, s. 335)

Bu müjde-i peygamberî'ye nâil olan Fatih ve onun ordusu bütün İslâm âleminde müstesna bir teveccüh ve tebriğe garkolmuştu. Küffar ise büyük bir ye'se ve hüsrana düştü. Roma'da mesken tutan, mütemediyen haçlı sürüleri tertip etmekle uğraşan fitne-fesad yuvası papalık büyük bir korkuya kapıldı. Sıranın kendilerine geleceğini hesap edip, Fatih'in vefatına kadar büyük bir tedirginlikle yaşadılar.

Nitekim Fatih bütün Avrupa'yı fethetmek ve İslâm'ı egemen kılarak adaleti yaymak istiyordu. Bu nedenle İtalya'ya Gedikli Ahmed Paşa kumandasında bir sefer düzenlendi. Zanta, Kefalonya, Ayamavra adaları İtalya'nın Otranto ve çevresi alındı. Ancak Fatih'in 1481'de ölümüyle bu seferler durduruldu.

Fatih vefat ettiğinde bütün küffar milletleri bayram yaptı, şenlikler tertip etti.

Fatih her sene en son keşiflere göre ordunun silâhlarını yenilemiş, ikinci derecede bir deniz kuvveti olarak teslim aldığı donanmayı, dünyanın birinci deniz kuvveti haline getirmiştir.

Ortaçağ'ı kapatarak Yeniçağ'ı açan Fatih Sultan Mehmed Han, ihtida edip Yakup Paşa adını alan Venedik'li bir yahudi tarafından zehirlenerek şehid edilmiştir. Vefat ettiğinde 51 yaşında idi.

Bu dönemde, Molla Gürani, Molla Hüsrev, Hocazade, Çelebi, Ali Kuşçu gibi ilim ve irfan ehli kimseler yetişmiştir.

Devrinde 308 cami yapılmış, büyük âlimler yetişmiş, mühim eserler yazılmıştır.

Hükümdarlığının yanısıra aynı zamanda usta bir şâir de olan Fatih, **"Avnî"** mahlâsıyla fevkalâde güzel şiirler yazmış; şiirlerinden birinde pâdişahlık ve gazâ konusundaki gâye ve hedefini şöyle açıklamıştır:

**İmtisâl-i câhidû fi'llâh olupdur niyyetüm,
Din-i İslâm'ın mücerred gayretidür gayretüm.
Fazl-ı Hakk-u himmet-i cünd-i ricâlullâh ile,
Ehl-i küfrü ser-tâ-ser kahreylemekdür niyyetüm.
Enbiyâ-vü evliyâyâ istinâdum var benüm,
Lûtf-i Hakk'dandur hemân ümmîd-i feth-u nusretim.
Nefs-ü mâl ile n'ola kılsam cihanda ictihâd?
Hamd-ü li'llâh var gazâyâ sad-hezârân-ı rağbetüm.
Ey Mehemmed! Mu'cizât-ı Ahmed-i Muhtâr ile,
Umaram gâlib ola a'dâ-yı dine devletüm.**

Sultan İkinci Bâyezid (1481-1512)

Babası Fatih'ten sonra bütün Osmanlı hükümdarlarının en âlimidir, çok mükemmel bir tahsil görmüştü. Fatih gibi bir baba, Yavuz Selim gibi bir evlât arasında kaldığı için büyüklüğü göze çarpmamaktadır.

Dünyanın en büyük devletinin hükümdarı olarak büyük saygı görmüştü. Devrinde göz kamaştırıcı fetihler olmamakla beraber, akınlar Avrupa'ya altüst etmeye devam etti. Venedik donanması ağır bir hezimete uğratıldı. Fatih'in büyük fütühatı iyice hazmedildi. Devletin kudreti titizlikle korundu. Bâyezid Han, ordusunun terakki ve ıslahı ile meşgul olmuş, askerini modern silahlarla teçhiz etmişti.

Kemâl Paşazâde "**Tevârîh-i Âl-i 'Osmân**"ın "VIII. Defter"inde; Sultan İkinci Bâyezid'in küffar üzerine ard arda sefer düzenlemesini ve küfür beldelerini İslâm topraklarına dâhil etmesini engelleyemeyen Leh beyinin, Boğdan beyine haber göndererek: "**Beni Türk'ün elinden kurtar!**" diye çaresizlik içinde yalvarışını anlatırken, küffarın o asırlarda Türkler'den duyduğu korkuyu ve onların emrine nasıl âmâde olduğunu şiirinde şöyle dile getiriyordu:

**Kenara çıkmağa isterdi çâre
Eyü ya, tiz ne derlerse ederdî.
Halâs olmağ için Türk'ün elinden,
Cehennem yolını bulsa giderdi!..**

("Tevârîh-i Âl-i 'Osmân", VIII. Defter, s. 174-175.)

Yavuz Sultan Selim (1512-1520):

Henüz beş yaşında bir çocukken, dedesinin huzuruna çıkarılmıştı. Torununu dikkatle süzen Fatih "**Bâyezid! Bu çocuğa mukayyed ol. Umarım ki bu büyük bir cihangir olacak.**" buyurdu. Peygamber müjdesine mazhar olan Fatih, geleceğin cihangir Yavuz'unu müjdeliyordu.

Çok uzun müddet Trabzon sancak beyi olarak birçok seferde bulunup tecrübe kazanmış, kırk iki yaşında da hükümdar olmuştu.

Safevi Devleti'nin hükümdarı Şah İsmail, Anadolu'da yaşayan alevilere, halife olduğunu iddia ederek propaganda yapıyordu, onları kendine bağlayarak Anadolu'yu ele geçirmeye çalışıyordu. Azerbaycan, Irak, İran'ı ele geçirmiş, Anadolu için fırsat kolluyordu. Çaldıran'da yapılan savaşta Şah İsmail'in oğlu yenildi ve dağıldı. Yavuz'un niyeti Şah İsmail'i takip ederek Türkistan Türkleri ile bağlantı kurmaktı. Ancak askerinin direnmesi nedeniyle bu gerçekleşmedi. (1514)

Arkasından Memlûk ordusu Halep yakınlarında Mercidabık'ta yenildi. Yavuz Mısır'a yöneldi. Sina çölünü yağmurla birlikte geçerek Ridaniye'ye geldi. Mısır Osmanlılar'a geçti. Mekke ve Medine Osmanlılar'a bağlandı. Halife Mütevekkil Alallâh'tan halifeliği devraldı.

Mısır seferi sırasında Osmanlı donanmasının eksikliğini gören Yavuz, Haliç tersanesini tesis ettirerek 150 gemi yapılmasını emretti. Barbaros kardeşler bu yıllarda Cezayir'i fethederek hakimiyeti sağladılar.

Bir hamlede imparatorluğun topraklarını iki mislinden fazla genişleten Yavuz Selim Han İstanbul'a döndü. Yüzbinlerce İstanbul'lu en samimi duyguları ile büyük cihangiri karşılamak için günlerdir hazırlık yapıyorlardı. Bunu duyan Yavuz Selim Han son derece sıkılmış, bir gün sonra merasimle şehre girmesi gerekirken; gece vakti yanında bir kaç kişiyle kayığa binmiş, gizlice Topkapı Sarayı'na çıkmıştır. Ertesi gün Hükümdar'ın sarayda olduğu öğrenilince hiçbir merasim yapılamadı.

Allah için olanlar ile gösteriş için olanlara güzel bir numune.

Cihan hükümdarı, Arap ve Acem sultanı Yavuz Sultan Selim Han, Arabistan ve Mısır taraflarındaki seferlerini tamamlayıp İslâm birliğini kurduktan sonra, küffar beldelerini de İslâm topraklarına katmaya azmetmişti.

Bir defâsında Dîvân günü, vezîriâzam Pîrî Paşa içeri girip de huzûr-u sa'âdetine yüz sürünce, ona bu azîm ve kararını açıkça bildirerek;

"Kâfiristan'da memleketler ve muazzam şehirler, muhkem âlî kaleler, deryâlarda nihayetsiz mâmur gönül çeken iller olup, onda küffar tasarruf edermiş! Lâyık mıdır ki taht kurup memleketler zapt eyleye? Gayret-i İslâm yok mudur? Onların tedârikini görmek aklımda yer etti!" dedi.

Bu sözleri işiten uyanık ve müdrik Paşa, hünkârdan sefer için lâzım olan gemileri yaptırmak için izin istedi, o da: *"Hemen emr eyledim, yaptır!"* diyerek kendisine izin verdi. Durumu haber alan küffar devletleri korkularından ne yapacaklarını şaşırarak: *"Sultan Selim Arab ve Acem diyarını feth eyledi. Şimdiden sonra seferleri bizim memleketimizdir. Onunla mukâbele ve mukâteleye (savaşmaya) iktidârımız yoktur, bâri kul olalım!"* deyip, on sekiz kâfir kral, hazînelerinden üçer yıllık haraç getirerek hepsi pâdişâha boyun eğdi. (Hezarfen Hüseyin Efendi, "Telhîsü'l-Beyân fî Kavânîn-i Âl-i 'Osmân", s. 158.)

Cihân hâkânı Sultan Selim Hân işte böylesine büyük bir kudrete sâhipti.

Yavuz Selim son derece sade giyinir, sadeliği sever, lüks ve israfa şiddetle karşı çıkardı. Her ihtimale karşı devlet hazinesini dolu tutmak isterdi.

Bunun sebebini soranlara: **"Süslü ve şaşaalı giyinmek külfetten başka bir şey değildir. Niçin boş yere bu külfete katlanalım?"** derdi. Hattâ bir defâsında gösterişli elbiseler giyen oğlu Süleyman'ı bu yüzden eleştirmiş, üzerinde değerli mücevherler, sırmalar ve süslemeler bulunan kaftanını görünce: **"Oğlum o kadar süslü elbise giymişsin ki, annene giyecek elbise bırakmamışsın!"** demişti.

Bir elbiseyi eskiyene kadar giyerdi. Bütün devlet erkânı da böyle davranmak mecburiyetinde kalırdı. Bir defasında Venedik elçisinin İstanbul'a gelip huzuruna çıkacağı haberi geldi. Bunun üzerine vezirler, üzerlerindeki hayli eskimiş elbiseleri değiştirme ihtiyacı hissederek sadrazam aracılığıyla durumu Yavuz'a tedirginlikle de olsa bildirdiler. Yavuz hiç kızmadı ve: **"Münasiptir!.."** dedi.

Elçinin geleceği gün bütün vezirler, yeni esvaplarıyla padişahın huzuruna vardılar. Ancak gördüklerine inanamayarak dehşetli bir hayrete düştüler. Zira Yavuz'un üzerinde yine o eski elbiseleri vardı. Tahtında oturmuş, keskin kılıcını çekip tahtın basamağına koymuştu. Karşı pencereden vuran gün ışığı altında parıltısı gözleri kamaştırıyordu. Bu durum karşısında bütün vezirler, üzerlerindeki görkemli elbiselerden utanıp şaşkın bir vaziyette kaldılar.

Görüşme bitip elçi dışarı çıktıktan sonra Yavuz, sadrazama bakarak:

"-Paşa! Var elçiye sor, bizi nasıl bulmuşlar?" dedi.

Sadrazam, Padişah'ın emrini yerine getirip döndü ve elçinin intibâını nakletti:

"-Sultanım! Venedik elçisi: 'O kılıcın parıltısı gözümü öyle aldı ki, kendilerini göremedim bile...'demektedir."

Yavuz, tebessüm etti ve sadrazama şehâdet parmağı ile kılıcı göstererek:

"-İşte!.. Kılıcımızın ağzı kestikçe, kâfirin gözü ondan asla ayrılamaz ve bizi görmez! Ama Allah esirgesin, bir gün kesmez olur ve parlamazsa, o zaman küffâr bizi hem hor görür, hem de tepeden bakar!..." dedi.

Yavuz Sultan Selim Han dedesi Fâtilh zamânında İslâm beldesi hâline getirilen Bosna'da, bâzı sinsi papazların gizliden gizliye kiliseler açıp, yolların kenarına haçlar diktiklerini ve olup biteni başka devletlere bildirdiklerini haber almış; bu gibi fetbahlıklara meydan vermemek için, ihanet ve nankörlüğe kalkışanların hakkından gelinmesini emreden şu kanunu çıkarmıştı:

"Bâzi yerlerde eski kâfir zamânından beri kilise olmayan yerlerde kilise ihdâs olunmuş ve evvelki defterde dahî kilise yazılmayan yerlerde yeni kiliseler inşâ olunmuş. Onun gibi yeni ihdâs olunan kiliseler yıktırılıp ve içinde oturup, câsusluk edip küffar diyarına haber eden"

keferenin ve papazların muhkem haklarından geline ve siyâsetler oluna! Ve yollarda haçlar konulmuş, yıktırılıp bundan sonra etdirmeyeler ve edenlere siyâset oluna! Ve hangi kâdının kâdılığında olup da men'-ü def' etmezse azline sebep ola!.." (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, "Tapu Tahrîr Defteri", nr.: 157.)

8 yıl içinde baş döndürücü icraatlar yapan Yavuz Selim Han, 50 yaşında olduğu halde, yeni bir seferin hazırlıkları içinde iken vefat etti.

Son anlarında yanında bulunan nedimi Hasan Can **"Sultanım! Cenâb-ı Hakk'a teveccüh edip Allah'la olacak zamandır."** dediğinde **"Bizi bunca zamandır kiminle bilirdin?"** diye cevap vermiştir.

Vefât etmek üzereyken yine yanibaşında bulunan Hasan Can'a: **"Hasan Can! Yâsîn-i şerîf oku!"** deyince tilâvete başlamış: **"Selâmün kavlen min Rabb'in Rahîm"** Âyet-i kerîme'sine gelince elleri düşüp rûhunu Hakk'a teslim etmiştir.

Kânûnî Sultan Süleyman (1520-1566):

Yavuz Sultan Selim Han Kur'an-ı kerim okuduğu bir sırada, bir oğlunun dünyaya geldiğini haber verdiler. Haber geldiği anda **"İnehû min Süleymâne..."** Âyet-i kerime'sini tilavet ediyordu. **"Adını Süleyman koydum."** diyerek okumasına devam etti.

Büyük bir itina ile büyütülen Süleyman, 25 yaşında hükümdar oldu. Dünyanın en kuvvetli ordu ve donanması, en düzenli devlet teşkilatı emrinde idi.

Kânûnî ilk seferini Macaristan üzerine yapmış ve Avrupa'nın kilit noktasını teşkil eden Belgrat şehri alınmıştı. "Dar'ül Cihâd" olarak kabul edilen bu şehrin alınmasıyla Orta Avrupa kapıları İslâm'a açılmış oldu. (1521)

Rodos adasının alınmasından sonra, haçlı grupları toplanmaya başlayarak, Avrupa'da birlik oluşturdular. Belgrat'ın alınmasından sonra Macarlar Osmanlılar'a karşı büyük bir hırs ile hazırlık yapıyordu.

Macarlar, Almanlar, Lehler, Çekler, İtalyanlar ve İspanyollar 70 bini zırhlı süvari olmak üzere 150 bin kişilik bir ordu hazırladılar. Bu muhteşem ordu Mohaç'a kadar geldi. Haçlı süvarileri zincirlerle birbirlerine bağlanmışlardı. Mohaç'ta 150 bin haçlı ordusuna karşılık, 100 bin Osmanlı askeri en büyük imha savaşını yaparak zafer elde edildi. Macar kuvvetleri ve haçlı ordusu yok edildi. Kânûnî'nin bu savaşta kazanması Avrupa'da çok büyük korkuya sebep oldu. Ardından Kazan ve Astırhan Hanlıkları Osmanlılar'a tâbi oldular.

Osmanlı ise tüm Avrupa'ya İslâm'ı yaymak niyetinde idi. Bu defa Viyana kuşatıldı (1529), fakat muhasara toplarının Belgrat'ta bırakılması ve mevsim kışa döndüğü için 19 gün süren kuşatmadan vazgeçildi.

Kânûnî 1531'de tekrar Avrupa'ya sefere çıktı. Avusturya kralı ise daha önce olduğu gibi karşısına çıkmayıp kaçmayı başarmıştı. Zira Avrupa'da Osmanlı ordusundan son derece korkuluyordu. Bu yıllarda Avusturya topraklarının büyük bir kısmı Osmanlı Devleti'nin eline geçmişti.

Bu sırada Barbaros kardeşler Akdeniz'de faaliyet gösteriyorlardı. Cezayiri almışlar ve bu nedenle büyük bir ün sahibi olmuşlardı. Barbaros Hayreddin Paşa bu başarılarından sonra Osmanlı hizmetine adamları ve gemileriyle birlikte girdi ve Kaptan-ı Derya oldu.

Osmanlı Devleti karada göstermiş olduğu başarıları deniz hakimiyetinde de göstererek tüm Akdeniz'e hakim bir duruma gelmek istiyordu.

Andrea Doria emrindeki İspanya, Venedik, Alman, Avusturya, Portekiz, Ceneviz, Papalık ve Malta donanmalarından meydana gelen 600 gemi ile Osmanlı donanmasının karşısına çıkan donanma Preveze'de 122 gemi ile Barbaros Hayreddin Paşa önderliğinde ağır bir mağlubiyete uğradı. Haçlı donanması 100 bin askerden, Osmanlı askerleri ise 20 bin kişiden oluşuyordu. Bu muharebe Türk tarihinde kazanılmış en büyük savaştır. Haçlı donanması bu savaşla yok edilirken Akdeniz Türk hakimiyetine girmiş oldu. (1538) Daha sonra ise Barbaros'un oğulları, Hasan Paşa, Fas ve Libya'yı Osmanlı topraklarına kattılar. (1558)

1560'da Cerbe'de yapılan deniz savaşı Osmanlı donanması ile haçlı ordusu arasında cereyan etti. Haçlılar büyük kayıp verdiler, 70 gemileri batmış, 20 bin askerleri ölmüştü. Osmanlılar'ın şehid sayısı ise 1000 kadardı. Bu deniz savaşı Osmanlı'nın Preveze'den sonra kazanılan en büyük muharebesidir. (1560)

Osmanlı Devleti Uzakdoğu ve Hindistan üzerinde etkili olmaya başladı. Portekiz gücü kırıldı. Kızıldeniz, Sûdan, Habeşistan, Umman, Katar ve Bahreyn emirlikleri Osmanlı'ya bağlandı.

Kânûnî döneminde dünyaya parmak ısırtan Osmanlı İmparatorluğu, fütûhatta olsun, idare, siyaset ve medeniyette olsun, yeryüzünün tanımadığı, belki bir daha da tanıyıp bilemeyeceği bir kemâli zirveleşirmiş bulunuyordu. Asya'da Kafkas dağları'ndan İran içlerine; Yemen'e, Aden'e, uçsuz Arabistan çöllerine uzanırken, Afrika'da Habeşistan, Mısır, Tunus, Fas, Cezayir ülkelerini almış, Hind denizlerinde görünmüş, Akdeniz'de ise kasırga gibi eserek, Venedik ve Ceneviz çevresindeki büyük küçük bütün adalarını çiçek devşirircesine koparıp derleyerek Türk vatanına ilhâk ettirmişti.

Avrupa'da ise Eğri ve Estergon kalelerine kadar Macaristan'ı itaati altına almış; Erdel Krallığı, Eflâk ve Boğdan Beylikleri, Kırım Hanlığı ile Lehistan arasındaki yerleri ele geçirmiş, Avusturya Devleti ve Venedik Cumhuriyeti, muayyen vergiler ödemeye mecbur edilmiş; Fransa, İtalya ve Lehistan dize gelmiş, İspanya hizâyâ getirilmişti.

Kânûnî bu seferlerden sonra yine Avrupa'ya sefere çıktı. Bu onun on üçüncü ve son seferi oldu. Zigetvar kalesi kuşatıldı. Ancak padişah vefat etmişti. Bu haber gizli tutuldu, neticede Zigetvar alındı (1566).

Ömrünü at sırtında, Türk-İslâm medeniyetinin intişârına ve bu ideâlin yeryüzünün dört bir köşesine yayılmasına harcayan, 46 yıllık pâdişahlığı döneminde Osmanlı Devleti'ni eşsiz sınırlara ulaştıran cihan hükümdârı Kânûnî Sultan Süleymân, tıpkı babası ve büyük dedesi gibi, Osmanlı Devleti'nin gelmiş-geçmiş en kudretli hükümdarlarından birisiydi.

Günümüzde Osmanlı pâdişahlarına çamur atmak isteyenler, ortadaki gerçek târihî veriler tam aksini ortaya koyduğu için, öteden beri asılsız iftirâlar ve kurmaca fantezilerle dolu uyduruk romanlarla, dizi ve filmlerle bu hedeflerini icrâ etmeye çalışmışlardır.

Osmanlı Devleti'ni en geniş sınırlarına ulaştıran cihân sultânı, tüm dünya milletlerine boyun eğdirmiş sayılı hükümdarlardan biri olmasına rağmen, yazdığı meşhur şiirinde insanların gıpta edip imrendikleri "saltanat"ı kuru bir "cihân kavgası"ndan ibâret görmekte; işret ve eğlenceye düşkün olmak şöyle dursun, bu gibi gelip-geçici zevklere meyledenleri bizzat uyararak, onları âhirette de kendilerine yoldaş olacak ibâdet ve tâat gibi zevklere yönelmeye teşvik etmektedir:

***"Halk içinde mu'teber bir nesne yok devlet gibi
Olmaya devlet cihânda bir nefes sıhhat gibi"***

İnsanların gözünde devlet sâhibi olmak kadar gıpta edilir bir şey yoktur. Oysa şu fânî dünyâda, sağlıklı alınan bir nefesten daha büyük bir devlet yoktur.

***"Ko bu 'ıyş-u işreti çün-kim fenâdur 'âkıbet
Yâr-ı bâkî ister isen olmaya tâ'at gibi"***

Bu zevk-u safâyı, bu eğlenceyi elden bırak, çünkü bunlarla uğraşmanın sonu kötü olur. Kendine ayrılmaz bir arkadaş arıyorsan ibâdet ve tâ'at gibisi yoktur.

**"Olsa kumlar sağışınca 'ömrine hadd-ü 'aded
Gelmeye bu şişe'-i çarh içre bir sâ'at gibi"**

Ömrünün müddet ve miktârı kumlar adedince de olsa, bu dünya küresi içinde sana bir saat gibi bile gelmez.

**"Saltanat didükleri ancak cihân gavgâsıdur
Olmaya baht-u sa'âdet 'âlem-i vahdet gibi"**

"Sultanlık" dedikleri şey kuru dünya kavgasından ibârettir; asıl ni'met ve sa'âdet teklik âleminindedir.

**"Ger huzûr itmek dilersen iy Muhibbî fâriğ ol!
Var mıdur vahdet makâmı kûşe'-i 'uzlet gibi?"⁽⁴⁾**

Ey Muhibbî! Eğer huzûra ermek istiyorsan bunlardan uzak dur. Şunu bil ki halkla ilişiği kesip Hakk'la olmak için tenhayı seçmek gibi eşsiz ve değerli bir makam yoktur.

Kânûnî'nin ruh dünyasını ve düşünce yapısını bizzat kendi dilinden aksettiren bu mütevâzî dizeleri, onun nasıl bir karakter ve kişiliğe sâhip olduğunu göstermesi bakımından yeterlidir. Onun bu ifâdeleri, "saltanat" ve "zevk-u safâ" gibi konularda nasıl bir bakış açısına sâhip olduğuna açıkça şehâdet ederken, hakkında tamâmen zıt ve alâkasız bir manzara çizmeye kalkışanların asılsız iddiâları, akıl ve mantıkla bağdaşmayan gülünç birer safsatadan öteye geçmemektedir.

Kânûnî 46 yıl padişahlık yaparak Osmanlı'nın en uzun süre hükümdarlık yapan padişahı oldu.

Altı buçuk milyon kilometrekare olarak devraldığı imparatorluğu on beş milyon kilometrekare olarak bırakmıştır. Dünyanın geri kalan bütün devletlerinin güçlerinin toplamı, Osmanlı İmparatorluğu'nun gücünden aşağıda kalıyordu. Osmanlı Devleti, Kânûnî'den sonra da hayli genişlemiş, fakat onun devrindeki ihtişamına erişememiştir. Osmanlı Devleti bir imparatorluk olarak Asya, Avrupa ve Afrika'yı içine alan üç kıt'anın hâkimi durumuna gelmişti. Uzakdoğu'ya seferler düzenlenmiş, Hindistan'lılar ve Portekiz'lilerle savaşlar yapılmıştı. O dönemde siyâsî otorite çok güçlü olduğundan, savaş komutanları çok başarılı seferler düzenleyebiliyorlardı. Bugünkü siyâsî coğrafya ile değerlendirme yapıldığında;

Bulgaristan, Yunanistan, Arnavutluk, Sırbistan, Bosna-Hersek, Hırvatistan, Polonya, Romanya, Macaristan, Avusturya, İtalya ve Rusya'nın bâzı kesimleri, Irak, Sûriye, Lübnan, Ürdün, İsrâil, Suudî Arabistan, Yemen, Umman, Basra Körfezi devletleri, Azerbaycan, Tahran, Libya, Cezâyir, Tunus, Mali, Nijerya, Çad, Sûdan, Habeşistan, Somali, Senegal, Fas ve Tunus gibi ülkeler Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliği altında idiler.

**Birçok Osmanlı Padişahı ve Devlet Adamı
Toplumsal, Askerî ve İdari Yapıdaki Bozulmaları Düzeltmek İçin
Büyük Bir Gayret Göstermiş, Cihad Bayrağını Yükseltmeye Çalışmışlardı**

Bütün bunların yanında imparatorluğun en kudretli çağında duraklama ve bozulmanın zeminini hazırlayan büyük hatalar da yapıldı. Piri Paşa gibi büyük bir devlet adamının azledilerek liyâkat ve ehliyet şartı gözetilmeden hasodabaşı mertebesindeki bir kimsenin sadrazam yapılması, böylece liyâkatsız kişilerin makam sahibi olmak için hediye ve rüşvet vermeye başlaması, kadınların devlet yönetimine karışması, Sokollu gibi "Cihad" şuurundan mahrum devlet adamlarının yönetimde ziyadesiyle söz sahibi olması Osmanlı yönetiminde çürümenin başlamasına sebep olmuştur.

XVII. yüzyılın en büyük Osmanlı alimlerinden Kâtip Çelebi yazdığı "Düstûr-ı'l-Amel" isimli eserinde bu bozukluğu şöyle ifade etmiştir:

"Kişinin ihtiyarlığına alamet, saç ve sakal ağarmasıdır. Devletin kocadığına alamet de, baştakilerin saltanata ve ziynete düşkünlüğüdür, ki inhitata delildir. Duraklama dönemiyle bu

devre gelir. Ziyinet, refah ve lükse rağbet fevkalade artar. Eski hayat tarzı terk edilir. Herkes şan ve şerefini artırmak hevesindedir. Ünvanlar herkese verilmeye, herkes her makama geçmeye başlar.

Zevk ve rahat, keyif vazgeçilmez örf ve adet haline gelir, tabii görülür. Askerler savaş meşakkatine rağbet etmeyip sulh ve sukün isterler.

Türlü mihnetler icab eden memleket işlerine kimse el atmaz. Savaştan el çeken asker halk içinde gittikçe itibar kaybeder."

Kânûnî zamanında kanunlar çıkarıldı. Bundan sonra Osmanlı kanunlara değer vermeye başlamış, ahkâm-ı ilâhî'ye verilen değersizlik nispetinde değer kaybetmişlerdir. Bu durum, önce duraklama, sonra gerilemeyi beraberinde getirecektir.

Bütün bunlara rağmen dönem dönem iktidara gelen dirayetli ve siyasetli padişahların, büyük devlet adamları ve kumandanların icraatları, din ve cihad yolundaki gayretleri Osmanlı'nın daha uzun asırlar dünyanın en kudretli devleti olmasını sağlamıştır.

Osmanlı en zor zamanlarında dahi din-i İslâm'ın müdafii ve bayraktarı olmuştur. Zira devlet sistemi ve işleyişinin temeli buna göre bina edilmiştir. Osmanlı hayırla yâd edilmeyi ziyadesiyle hak etmiştir.

Kânûnî Sultan Süleyman'dan sonra tahta geçen padişahlar döneminde de 17. yy. sonuna kadar Osmanlı dönem dönem askerî başarısızlıklar yaşasa da genişlemeye ve toprak kazanmaya devam etmişti. Ancak yükselme devrindeki kuvvetli siyasî otoritenin azalması ve rehavete girildiğini gösteren işaretler sebebiyle bu dönem "Duraklama Devri" olarak adlandırılmıştır.

Kânûnî'den sonra **Sultan İkinci Selim** tahta geçti. Değerli komutan Kurdoğlu Hızır Hayrettin Reis Endonezya seferine çıkmış ve Kuzey Sumatra, Singapur, Güney Batı Malezya ve Açe Sultanlığı Osmanlı Devleti'ne tâbi olmuştu.

1571'de Kıbrıs fethedildi. Yine bu dönemde Moskova alındı. 150.000 Rus askeri esir edildi.

Vezir-i Âzam olan Sokollu üç padişah döneminde görev yapmıştı.

Dünya tarihinin en büyük amirali olan Barbaros Hayreddin Paşa'nın vefatından sonra, Kaptan-ı Deryâlığa layık Turgut Reis, Salih Reis gibi bütün Avrupa'nın korkudan tirtir titrediği kudretli amiraller, kabiliyetli denizciler varken, dünyanın en kuvvetli donanmasının başına denizcilikten hiç anlamayan kimseler tayin edildi. Sokollu Mehmed Paşa birçok göreve liyakatsiz kişileri geçirdi.

Birçok padişah ve devlet adamı ise bu bozulmanın önüne geçmek için canla başla gayret gösterdi.

Bu dönemden sonra yaşayan bazı padişahların icraatları da şöyledir:

Üçüncü Mehmed Han (1595-1603):

III. Mehmed tahta geçtiği zaman Avusturya, Almanya ile ittifak yapmış ve Osmanlı topraklarına saldırmıştı. Sonra ise Avusturya-Eflak-Boğdan üçlü ittifak kurarak Estergon ve Vişigrad'ı ele geçirmişlerdi.

Savaşa gitmek istemeyen askerin durumu ve hocası Saadettin Efendi'nin ısrarı üzerine III. Mehmed Kânûnî'den sonra ilk defa sefere çıkan padişah oldu. Eğri kalesi alındı ve Haçlı ordusuyla Haçova'da savaşıldı. Hoca Saadettin Efendi'nin askere yaptığı sürekli telkinlerle savaş zaferle neticelendi. Sancâk-ı şerif ve Hırka-i şerif'i yanına alarak sefere çıkan pâdişah, askerleriyle birlikte haçlıların yığıldığı kuru kalabalığı, Allah'ın inâyeti ve Muhammed Aleyhisselâm'ın mucizesi sâyesinde kısa bir sürede imhâ etmişti.

Haçlı ordusu Kanije'ye yöneldi. 9 bin askere karşı 100 bin haçlı askeri kuşatma yaptı. Yetmiş yaşındaki Tiryaki Hasan Paşa'nın zekası, tecrübesi, cesareti sayesinde haçlı ordusu dağıtıldı. 80 bin zayıf verdiler. Yüklü miktarda ganimet elde edildi.

Bu defa Osmanlı-İran savaşı başladı, uzun süre devam etti. Osmanlı ordusu hem doğuda hem de batıda çok yıprandı. Anadolu'da ise Celali isyanları patlak veriyor ve bastırılmıyordu.

Bu isyanlar devlette asayiş bırakmamış ve eşkiyalıkla her taraf tahrip edilmişti.

Kuyucu Murad Paşa ve Tiryaki Hasan Paşa bu isyanları bir buçuk yılda temizleyebildiler.

Sultan Birinci Ahmed (1603-1617):

I. Ahmed tahta geçtiğinde, kadın nüfusunu engellemek için, babaannesi Safiyye Valide Sultan'ı sarayından çıkartarak eski saraya sürdü.

Son derece dinine bağlı idi. Onun müşşidi, şeyhi Aziz Mahmud Hüdayi -kuddise sırruh- Hazretleri idi.

Avrupa'da "Blue Mosque = Mavi Cami" ismiyle meşhur **Sultan Ahmet Camii** onun devrinde yapıldı. Bu muhteşem cami sanatı ve ihtişamı ile İstanbul'un Türk ve İslâm şehri vasfının en büyük bir mührü olmuştur.

Sultan İkinci Osman (1618-1622):

II. Osman, sert ve çok dirençli idi. Ordu ile Polonya'ya sefere çıkmış ve ordunun birçok zaafını, lakayd davranışını görmüştü. Fakat ordu da II. Osman'a dış bilemeye başlamıştı.

Ordu ile anlaşmazlık devam etti. Zira yeniçeriler haksız yere gelir elde ediyorlardı. "Ölen yeniçerilerin maaş defterini kullanarak maaş alıyorlardı." Savaşmıyorlardı. II. Osman yeniçerileri kaldırmak istiyordu. Genç Osman hacca gitmek bahanesiyle İstanbul'dan ayrıldı. Anadolu'da bir ordu kurup, yeniçeri ve kapıkulu askerlerini kaldıracaktı.

Bunu anlayan yeniçeriler ayaklandı ve Genç Osman'ı tahttan indirdiler. Yedikule zindanlarına hapsedilen Genç Osman boğularak öldürüldü. Bunun üzerine Genç Osman'ın intikamını almak isteyen halk ayaklandı. Yeniçeri ağaları öldürüldü ve I. Mustafa tekrar tahta geçti.

Sultan Dördüncü Murad Han (1623-1640):

Tahta geçtiğinde IV. Murad'ın yaşı 11'di. Devleti Kösem Sultan'la, Sadrâzam Recep Paşa idare ediyorlardı. 20 yaşına girince yıllardır süren yeniçeri ayaklanmasını bastırdı. Devlet işlerini karıştıran annesini uzaklaştırdı. İdareyi ele aldı.

Sultan IV. Murâd kudret ve kuvvet sâhibi büyük bir hükümdardı. Kardeşi Genç Osman'ın ölümüyle dağılan merkezî otoriteyi keskin ve başarılı hamlelerle yeniden toparlamayı başarmış, devleti zorbalara uyguladığı siyâsetle yıkımın eşiğinden kurtarmıştı. İran şâhının ele geçirdiği Revan ve Bağdat'ı bizzat ordusunun başına geçerek geri almış, memleketin her karış toprağını disiplinli bir idâre ile kontrol altına almıştı.

Anadolu'da birçok ıslahat yaparak zorbalığı önledi. Zulmetmiş olanların cezasını verdi. Hırsızları yakalattı. Tütün yasağı, içki yasağı koydu. Kahvehaneler askerlerin gelip politika yaptığı yerler olduğu

için yok edildi. Devlet otoritesini sağlamlaştırmak için çok ciddi kurallar koydu. Osmanlı tarihinde ilk defa bir Şeyhülislâm'ı idam ettirdi. Ulemayı korkuttu. Meyhaneleri kapattı, yeniçerileri kontrol altına aldı.

IV. Murad orduyu toplayıp, ordunun başında sefere çıktı. Revan'a sefer yaptı. Anadolu'dan geçerken bütün asiler bu esnada cezalandırıldı, Revan alındı.

Daha sonra tekrar sefere çıktı ve Bağdat'a gelene kadar Anadolu'da ıslahatlarda bulundu. İran'la savaşarak Bağdat alındı. On altı yıl süren savaş sona erdi ve uzun süre İran'la savaşılmayarak doğal sınırlar çizilmiş oldu.

Sultan Dördüncü Murad Bağdad Seferi'nde askerini sık sık cenge teşvik edip: **"Göreyim sizi! Din-i mübîn uğruna çalışmakta kusûr etmeyesiniz. Gayret vaktidir!"** diyerek galeyâna getirirken, Sadrâzam Tayyar Mehmed Paşa: *"Pâdişah'ım! Sabrolunsun, şehir yakında feth olunur. Yürüyüşe daha zaman var. Acele ile askeri kırdırmayalım!"* diyerek pâdişâha müdahale etmişti. Paşa'nın müdâhalesine şiddetle öfkelenen genç pâdişah: *"Senin nâmın, dilâverliğin, şecaatin bu mu? Kale altında askeri bekletmeğe ne lüzum var? Geciktirmenin ma'nâsı nedir?"* deyince, pâdişâhın bu sözü tecrübeli ve emektar Paşa'ya ağır gelerek: *"Ben canımı pâdişâha fedâ etmişim! Bir Tayyar kulun ölmekle bir şey olmaz, hemen Allah-u Teâlâ Hazretleri kaleyi ihsân eylesin!"* deyip yiğitçe düşmanların arasına daldı, bir müddet sonra da başından girip şakağından çıkan bir kurşunla şehîd oldu.

Paşa'yı bu vaziyette yerde yatarken gören pâdişâha yaşadığı bu acı hâtıra öylesine dokundu ki: *"Âh Tayyar! Bağdad Kalesi gibi yüz kaleye değerdin! Allah taksirâtını afv ve rûhunu rahmet nûrlarına gark etsin!"* diyerek, üzerine kapanıp hüngür hüngür ağladı. (Ahmed Refik, "Pâdişahlarımızda Din Gayreti, Vatan Muhabbeti", s. 23-25. bas.: İstanbul, 1332.)

IV. Murad, devlet nizamını korumak için hiçbir şeyden çekinmemiş, suçluları hiç affetmemiş ve cezalarını hemen vermiştir. Bozulmuş devlet nizamını tesise çalışmış fakat ömrü buna kifayet etmemiştir. Orduda müthiş bir disiplin sağlamış, askerlerle birlikte sefere çıkmış; eşkiyanın, hırsızın kökünü kazımış, asayişî sağlamaya çalışmıştır. Bu dönemin tarihçisi, onun Yavuz Sultan Selim'e benzediğini söyler.

Boş aldığı hazineyi doldurarak teslim etti. Padişah hazinesinde 15 milyon altın bıraktı. Bir o kadar da akçe ile doldurmuştu. Çok güçlü ve kuvvetli bir padişahı.

Sultan Dördüncü Mehmed (1648-1687)

ve Köprülüler Dönemi:

6 yaşında tahta geçen IV. Mehmed zamanında insiyatif Harem ağaları ve Saray-ı Hümâyûn halkına o derece geçmiştir ki, bir çok sadrazam denenmiş ancak hiç birisinden netice alınamamıştır. Sonuçta Köprülü Mehmed Paşa bazı şartlar ileri sürerek sadrazamlığı kabul etti. Köprülüler, 27 yıl aralıksız hizmet verdi. Turhan Sultan, Köprülüler'e idareyi verdikten sonra bir daha devlet idaresi ve siyasete karışmadı. Kadınların saray üzerindeki etkisini azaltmaya çalıştı. Birçok hayır eseri inşaa ettirdi. Yeni Cami ve Mısır Çarşısı'nı o yaptırdı. Hürrem Sultan'la başlayan, Kösem Sultan'la devam eden kadınların çağı Turhan Sultan'la 1656'da bitmiş oldu.

Köprülü Mehmed Paşa da IV. Murad gibi baskılı ve sıkı bir politika güttü. İlk olarak Venedik gemilerini boğazdan def etti. Macar ordusu yok edildi. Anadolu'ya dönerek Celaliler üzerine yürüdü. Bu dönemde Ruslarla savaşmış Kırım hanı Mehmet Giray 350.000 kişilik Rus ordusunu bozguna uğratmış, Patrikhane'nin yetkileri kaldırılmıştı.

5 yıl sonra 83 yaşında Köprülü Mehmed Paşa öldü. Yerine, oğlu Fazıl Ahmed Paşa 26 yaşında iken veziriâzam oldu. O da devlet işlerini Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'ya verdi ve kendisi dış işlerle ve savaşlarla uğraştı.

Avusturya'ya 56 yıl sonra sefer düzenlendi. Avrupa'nın içlerine kadar 235 bin akıncı aylarca hücum ettiler. Belgrad Kalesi alınıp yıktırıldı. Girit adası 25 sene süren muhasaradan sonra alındı. Lehistan seferi düzenlendi ve Ukrayna ve Podolya Osmanlı Devleti'ne bırakıldı. Fazıl Ahmed Paşa 42 yaşında öldü. Yerine Merzifonlu Kara Mustafa Paşa geçti.

Bu dönemde Osmanlı Devleti rahat ve huzurlu idi. Ancak Avrupa'da yeni oluşumlar başlamıştı. Fransa büyüyor, İngiltere güçleniyordu.

İkinci Mustafa Han (1695-1703):

II. Mustafa tahta geçtikten üçgün sonra Vezir-i Âzam'a Hatt-ı humayun göndererek; **"Padişahların hangisi zevk-ü sefa ve rahata düşmüş ise tebaasının rahat yüzü görmediğini, babası zamanından kendi hükümdarlığı zamanına kadar gelen padişahların işteki ihmalleri sebebiyle düşmanların dört taraftan hücumu geçtiklerini, bundan dolayı eğlence ve rahatı kendisine haram edip, sefere gitmeye azmettiğini."** bildirdi.

Defterdar Sarı Mehmed Paşa'nın ifadesine göre; o bunu yalnız Allah-u Teâlâ'nın **"Kâfirlerle ve münâfıklarla savaş"** emrini yerine getirmek için yapmıştı:

"Osmanoğulları'nın sürûru, adâlet, emniyet ve emân ikliminin şâhı şevketli Pâdişâh'ımız Sultân Mustafa Han Hazretleri, 1106 senesinde izzet ve nâmûs tahtı üzerine sa'âdetle cülûs buyurdularında; 'Kâfirlerle ve münâfıklarla cihad et!' (Tevbe: 74) emr-i şerifi üzere, ateş saçan kılıncının parıltısı ile küfr ve nifâk zulmetinin mahvına nihâyetsiz gayret buyurmuşdu." ("Zübde'-i Vekâyi'ât", s. 639.)

1695'te sefere çıktı. Lipve kalesini alarak Erdel ordusunu yendi. Lugos kalesini de aldı. Harbe bizzat kendisi de katıldı. 2. defa sefere çıktı ve Avusturya ordusunu yendi.

II. Mustafa sefere çıkan son Osmanlı hükümdarıdır. Ondan sonra gelenler hiçbir fiili kumandanlık vazifesi yapmamıştır.

Sultan Birinci Mahmud (1730-1754):

Sultan Mahmûd Han, dîn-i İslâm'a içten ve dıştan yöneltilmek istenen küfür ve fesad ateşini söndürmek için gerçekten büyük çaba sarfediyor; cephede çarpışan askerlerine Allah ve Resul'ünün cihad hakkındaki emirlerini hatırlatıp, onları din uğrunda ve devlet-i âliyye yolunda çarpışmaya teşvik ederek:

"Sen ki, hamiyet-perver seraskerim Abdullah Paşa ve siz ki, onun mâiyyetine me'mur askerimsiniz. Cümleiniz berhudâr olasınız! Zâtınızda mevcûd olan din gayreti icâbınca kışa ve yağmura bakmayıp, Revân taraflarına sefere gayret edip vardığınız haberini işitdim. Cümleiniz pâdişâhâne hayır duâma mazhar olmuşsunuzdur. Göreyim sizi! Gayret kuşağını kuşanıp, Kur'ân-ı Azimüşşân'da buyurulan; 'Resul'üm! Müminleri savaş için coştur!' (Enfâl: 65) Âyet-i kerîme'si ve Peygamber'imiz Hazretleri'nin: 'Cennet kılıçların gölgesi altındadır.' Hadîs-i şerîf'leri mücebince, Ashâb-ı kirâm'ın ve ehl-i sünnet'in düşmanlarının üzerlerine saldırıp, öyle mel'unları kahr-u perîşân edip, din uğrunda ve devlet-i aliyyem yolunda gayret ederek, Allah rızâsına ve Peygamber'imizin rızâsına muvâfık gazâ ve cihâda çokca kudret sarf ediyesiniz. Hayır duâm sizinle biledir!" diyordu. (Topkapı Sarayı Müzesi Arşivi, H. 5 Receb 1147.)

Sultan Üçüncü Mustafa (1757-1774):

Sultan Üçüncü Mustafa 41 yaşında tahta geçmiştir. İslahat hareketleriyle işe başlamış, ordunun ıslah edilmesi, yeni bir düzene girmesi ve yeni tekniklerin alınması gerektiğini savunmuş ve bu sahada çalışmalar yaparak, Tophane'yi ıslah etmek amacıyla Topçu Baren de Tot'dan istifade ederek yeni toplar döktürmüştür.

Çanakkale ve İstanbul boğazlarını tahkim ettirmiştir. Çok faal olan III. Mustafa çok tasarrufu seven ve o dönemde hazineyi dolduran padişaktır.

III. Mustafa Rus savaşından sonra kahrından öldü.

Polonya için girilen savaşta, Kırım gibi önemli bir bölge elden gitmiş, tarihte ilk defa tazminat ödemek zorunda kalınmış, Osmanlı devleti çöküşe doğru yönelmiştir. Onun ölümüyle yerine I. Abdülhamid geçmiştir.

Birinci Abdülhamid Han (1774-1789):

Son derece İslâm'a bağlı temiz kalpli Allah'ın veli bir kulu idi. Mütevazı, alçak gönüllü muhterem bir insandı. Şâir bir padişaktı. Resulullah Aleyhisselâm'a yazdığı "Efendim, Yâ Resulellâh! Tut elimden..." diye başlayan "Hücre Kasidesi"nin Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in kabri şerifinin iç duvarlarında yazılı olduğu rivayet edilir.

I. Abdülhamid hemen ıslahata koyuldu. Merkez kalem teşkilatı ıslah edildi. Hızlı topçu birlikleri kuruldu. Hudut kaleleri tamir edildi. Yeniçeri ocağı yabancılardan temizlendi. Çok güzel toplar döküldü ve topçu birlikleri oluşturuldu. Avrupa'dan Fransa'dan eğitimciler getirildi.

Çeşme'de yanan Osmanlı donanmasının yerine yeni donanma yapmak maksadıyla yeni bir mühendishane kuruldu. Fransız usulü yeni gemiler yapıldı.

Sultan Birinci Abdülhamid Han Osmanlı Devleti'nin içinde yaşadığı hâlde, küffarla gizli-kapaklı görüşmeler yapan ve hıristiyan tebaaya el altından isyan tohumları ekmeye kalkışan Fener Rum patriğine, şu tehdidinin kesin olarak iletilmesini emir buyurmuştu:

"Hâtır-ı hümâyûnuma gelen, rum patriğine şu mutlakâ tenbîh olsa ki:

'Eğer sizden râ'ıyyeti (gözetilmeyi) kabûl eden re'âyâdan (gözetim altındakilerden) birisi kefare tarafına gider ise, evvelâ seni kilise kapısına asar ve sonra o re'âyâ semtinin papası(nı) îdam ve o re'âyâ elimize girer ise beraberindekiler ile beraber katl olunur ve kiliseniz yerle bir olunur!'"
(Başbakanlık Osmanlı Arşivi, A., nr.: 177)

Ruslar'la yapılan savaş süresince gözüne günlerce uyku girmeyen Sultan Birinci Abdülhamid, Özi kalesinin düştüğünü haber alınca o kadar üzülmüştü ki birkaç gün sonra ansızın rahatsızlanarak rûhunu Hakk'a teslim etti.

Sultan Üçüncü Selim (1789-1807):

III. Selim Osmanlı Devleti'nde ilk defa köklü ıslahat hareketlerine başlayan ve devletin kötü gidişini düzeltmek için çalışan padişaktır.

Bu dönemde ordu bir hayli bozulmuştu. Askerler savaşlarda harbetmiyorlardı. Teknik eğitim yoktu.

Bozulmuş olan asker ocağını düzeltmek ve sistemli bir askeri teşkilat kurmak istiyordu.

Yeni ve sistemli bir ordu kuruldu. 12 bin kişiden oluşan bu ordu Nizam-ı Cedid adını aldı. Fakat bu ordu yine Yeniçeri ocağına bağlı idi. Zira Yeniçeri ocağı Osmanlı'da çok büyük bir kuvvetti.

Tophane, tersane ve mühendishaneler düzenlendi. Yeni toplar döküldü.

Yeni hazine kurularak, yeni kurulmuş ordunun giderleri temin edildi.

Nizam-ı Cedid ise düzenli bir ordu idi. Mısır seferinde başarı kazanmasıyla, Rumeli'de de böyle bir teşkilat kurulmasını gündeme getirdi. Fakat bu durumu Yeniçeri ordusu kabullenmedi. Kabakçı Mustafa adında birisinin önderliğinde yeniçeriler ayaklandı. Şeyhülislâm da bu harekete destek verince tahttan indirildi.

Sultan III. Selîm Hân, Osmanlı otoritesini tek başına yeniden ihyâ etmeye kendisini adayan, ancak halkın ve devlet adamlarının çoğu zaman tepkisiyle karşılaşan iyi niyetli ve basîretli büyük bir Sultan olarak târihe geçmiştir.

İkinci Mahmud Han (1808-1839):

II. Mahmud tahta geçtiğinde, devlet tam bir karışıklık ve anarşi ortamı içindeydi.

Osmanlı ordusu müdafa savaşları yaptığı halde yeniliyordu. Asker bozuk, talimsiz ve disiplinsizdi.

1798'de Fransa'da başlayan ihtilal Avrupa'da milliyetçilik hareketlerinin filizlenmesine sebep oldu. Napolyon önce Yunanlılar'ı, daha sonra Mısırlılar'ı isyana teşvik etti. Ruslar da Sırplar'ı Osmanlılar'ın aleyhine isyana teşvik ediyor ve destekliyorlardı.

Devlete bağlı olan bu milletler, çok rahat ve huzurlu yaşamalarına rağmen; Fransa, Rusya ve Avusturya'nın kırışkırtmasıyla isyan ettiler.

Islah hareketlerine karşı çıkan Yeniçeriler 1826'da isyan etti. Yıllardır Osmanlı devletini kemiren, savaşlardan kaçan, devletin idaresinde tehdit olan her türlü yolsuzluğun dönmeye başladığı yeniçeri ocağı halkın da desteğiyle lağvedildi. Bu hadiseye ise Vak'ay-ı Hayriye denildi. (1826)

Bu sırada savaşlar da devam ediyor, ordusuz devlet hergün biraz daha fazla kayıp veriyordu. Avrupa'dan subaylar getirildi. Asâkir-i Mansûre-i Muhammediye adında yeni bir ordu kuruldu. Fakat savaşlar sebebiyle bu ordu tam teşkilatlanamadı.

II. Mahmud bazı değişikliklerde bulundu. Toprak yazımı, nüfus sayımı yapıldı, mülk yazımı yapıldı. Posta teşkilatı Avrupa tarzında yenilendi. Asker ve memurlar için fes kabul edildi. Valiler merkeze bağlandı. Memurların tayin ve terfileri yeni esaslara göre düzenlendi. Yeni okullar açıldı, ilk öğretim mecburi kılındı. Memur yetiştirmek üzere yeni okullar, rüştiyeler, subay yetiştirmek için Mekteb-i Harbiye, tıphaneler açıldı.

Resûlullah Aleyhisselâm'ın türbe-i şeîr'lerine koydurmak üzere büyük bir şamdan yaptırmış, ataları gibi onu öven fevkalâde güzel şiirler yazmıştır. Kadîm Osmanlı saray ve teşrifat geleneği ondan sonra değişmiştir.

İkinci Abdülhamîd Han (1876-1909):

II. Abdülhamid son derece zeki ve kuvvetli bir hafızaya sahipti. Hususi hayatında çok intizamlı, çok çalışkan, güçlü bir iradesi vardı. İffet, haysiyet ve kar ve namus timsaliydi. İslâm için çok kuvvetli azim ve gayretle çalışıyordu. Tasarrufu seven, devlet borçlarını azaltan bir padişah'tır. Devletler arasındaki

muvazeneden azami derecede istifade etmiş, Balkanlı küçük devletlerin Osmanlı devletine karşı bir ittifak yapmalarına da mani olmuştur.

Müslümanların halifesi olarak İslâm siyasetini en güzel bir şekilde uygulamaya ve ümmet-i Muhammed'in dağılmasını, parçalanmasını, bölünmesini engellemeye çalışmıştır. Avrupalı devletlerin baskısına rağmen, yahudileri Kudüs'e sokmamıştır.

Şaşırtıcı derecede çalışkan ve enerji sahibi, ibadetine son derece dikkat eden ve takvâyı tercih eden bir padişahı.

Sultan İkinci Abdülhamîd Han Osmanlı Devleti'nin yıkılmaya yüz tuttuğu bir dönemde pâdişah olmuştu. Tüm Osmanlı târihinin yetiştirdiği en büyük pâdişahlardan birisidir.

Onun döneminde siyonist lider Theodor Hertzl, pâdişâhın huzûruna beş kez elçi göndererek; yahudilerin Filistin'den toprak almalarına izin verdiği taktirde, Osmanlı Devleti'nin bütün dış borçlarını kapatmayı, hattâ beraberinde küllî bir miktar da para yardımında bulunmayı teklîf etmişti.

Sultan şiddetli bir cevap verdi:

"Ben onlara bir karış dahi toprak vermem! Zira bu vatan bana değil, Osmanlı milleti'ne aittir! Benim milletim bu vatani kanlarını dökerek kazanmışlardır. O bizden ayrılıp uzaklaşmadan, tekrar kanlarımızla örteriz!... Bu ülke ancak bizim cesedlerimiz parçalanarak taksîm edilebilir. Ben canlı bir beden üzerinde ameliyat yapılmasına aslâ müsaade etmem!.." diyerek, siyonist heyetini huzûrundan kovdu. (Yaşar Kutluay, "Türkiye ve Siyonizm", s. 108.)

.

Sultan Abdülhamid Han tahttan indirildikten sonra Birinci Dünya Savaşı'nın karanlık günlerine şâhid olmuş; Selânik'te kendisine tahsis edilen Alâtini Köşkü'nde otururken, aldığı felâket haberleriyle günden güne sararıp solmuştu.

Vatanperver pâdişah "**Hâtîrât**"ında, yaşadığı bu felâket anlarından birini şöyle anlatır:

"Allah-u Teâlâ bana bu günleri göstereceğine keşke canımı alsaydı! Seccâdeyi serdim, namaza durdum. Gözlerimden sel gibi gözyaşı akıyordu. Tâ sabaha kadar secdeden başımı kaldırmadım; 'Yâ Rabb'î! Sen devletimi eşkiyânın şerrinden koru! Yâ Rabb'î, Sen'den başka mesnedimiz kalmamıştır! Yâ Rabb'î, ne olur bana başka felâket gösterme! Dîn-i mübîn-i İslâm'ı küffar elinde kahrolmaktan ancak sen kurtarabilirsiniz! diye yalvarıyordum." ("Sultan Abdülhamid'in Hâtîrâ Defteri", s. 137.)

Beşinci Mehmed (Reşad) (1909-1918):

Son Osmanlı pâdişâhı VI. Mehmed Vâhideddin'den önce tahta çıkan Sultan V. Mehmed Reşad Han, Birinci Dünya Savaşı öncesi küffarla çarpışmak üzere cepheye gitmek için yola çıkan asker evlâtlarına, "Cihâd-ı ekber" metninden sonra okunmak üzere şu mânidar fermânı yollamıştı:

"Kahraman askerlerim!..

Din-i mübîn'imize, vatan-ı azîz'imize kasteden düşmanlara açtığımız bu mübârek gazâ ve cihad yolunda bir an azîm ve sebâttan, fedakârlıktan ayrılmayınız! Düşmana arslanlar gibi savlet ediniz! Zira hem devletimizin, hem fetvâ-yı şerîfe ile cihad-ı ekbere dâvet ettiğim üçyüz milyon ehl-i İslâm'ın hayât-ı bekâsı sizlerin muzafferiyetinize bağlıdır. Mescidlerde, Kâbetullâh'ta Huzûr-u Rabbü'l-âlemîn'e kemâl-i gayret ve huşû ile yönelmiş üç yüz milyon ma'sûm ve mazlûm mü'minin kalbinin duâ ve temennileri sizinle beraberdir.

Asker evlâdlarım!..

Bugün üzerinize yüklenen vazife şimdiye kadar dünyada hiçbir orduya nasîb olmamıştır. Bu vazifeyi ifâ ederken bir vakitler dünyayı titretmiş olan Osmanlı ordularının hayırlı halefleri olduğunuzu gösteriniz ki, din ve devlet düşmanları, bir daha mukaddes topraklarımıza ayak atmağa, Peygamber Aleyhisselâm'ın nûrlu kabir yerini ihtivâ eden mübârek Hicaz arâzisinde istirahatini ihlâle cür'et edemesin!

Dinini, vatanını, asker nâmusunu silâhı ile müdâfaa etmeyi, Pâdişah'ı uğruna ölümü göze almayı bilir bir Osmanlı ordu ve donanması mevcûd olduğunu düşmanlara te'sir edecek bir sûretde gösteriniz!..

Hakk ve adâlet bizde, zulüm ve kötülük düşmanlarımızda olduğundan, düşmanlarımızı kahretmek için Cenâb-ı Âdil-i Mutlak'ın Samedânî inâyeti ve Peygamber-i Zîşân'ımızın ma'nevî imdâdı bize yâr-u yâver olacağında şüphe yoktur. Bu cihaddan mâzîsinin zararlarını telâfi eden şanlı ve kuvvetli bir devlet olarak çıkacağımıza eminim. Şehîdlerimiz şühedâ-yı sâlifeye (geçmişteki şehidlere) zafer müjdesi götürsün; sağ kalanlarımızın ise gazâsı mübârek, kılıcı keskin olsun!.."

Sultan V. Mehmed Reşad Hân Osmanlı ordusunun Çanakkale'de muhteşem bir zafer kazanması üzerine şu şiiri kaleme almıştı:

**Savlet etmişdi Çanakkale'ye bahr-ü berden
Ehl-i İslâm'ın iki hasm-ı kâvîsi birden
Lâkin, imdâd-ı İlâhî yetişip ordumuza
Oldu her bir neferi kal'a-i pûlâd-beden
Asker evlâdlarımın pîşgeh-i azminde
Aczini eyledi idrâk nihayet düşmen
Kadr-ü haysiyyeti pâymâl olarak etdi firar
Kalb-i İslâm'a nüfûz eylemeğe gelmiş iken
Kapanıp secde-i şükkrâna Reşâd eyle du'â,
Mülk-i İslâm'ı Hüdâ eyleye dâ'im me'men!**

("İki kuvvetli düşman, ehl-i İslâm'a karşı birleşip, Çanakkale'ye karadan ve denizden hücum etmişti.

Şükür ki Allah'ın yardımı ordumuza yetişip, her bir nefer çelik bedenli bir kale kesildi.

Asker evlâtlarımın azmi karşısında, düşman nihayet diz çöküp âciz kaldığını idrâk etti.

İslam'ın kalbine hançer saplamaya gelmişken, şeref ve haysiyetini pây-mâl ettirip gitti.

Ey Reşad! Şükür secdesine kapanıp du'â eyle, çünkü Hüdâ İslam mülküne dâimâ emniyet verdi!").
(Ahmed Refik, "Pâdişahlarımızda Din Gayreti, Vatan Muhabbeti", s. 23-25. bas.: İstanbul, 1332.)

•

Hülâsa-i kelâm; Osmanlı hânedânı Şer'î ve örfî hukuka dayanan siyâset ve devlet geleneğinin güçlü birer temsilcisi olarak, yalnız İslâm siyâsî târihine değil, dünya siyâsî tarihine damgalarını vurmuşlar; aralarındaki adâlet, şefkat ve merhametiyle meşhur mümtaz ve müstesnâ sîmâlar aracılığıyla devlet idâresi ve halkın yönetimi konusunda kendilerinden sonra gelenlere büyük birer numune olmuşlardır.

Küffarla gazâ konusunda bir an olsun boşluk bırakmamışlar, vatan topraklarını genişletmekte gevşek davranmamışlardır. Gittikleri yerlere huzur ve adâlet götürmüşler, Allah-u Teâlâ'nın nûrunu ve adâletini cihânın dört bir köşesine yaymışlardır.

Onların bu seçkin tiynetlerini ve cihân târihine damgasını vuran hasletlerini çekemeyenler, dîn-i mübîn'e olan garaz ve düşmanlıklarının da tesiriyle, onları çeşitli bahânelerle dillerine dolamaktan

çekinmeseler de; yukarıda zikredilen güzel hasletleri ve ümmet-i Muhammed'in gönüllerinde bıraktıkları eşsiz hâtirâları ile, taassuba sapmayan vicdan sâhipleri tarafından kıyâmete kadar dâimâ hayır ve rahmetle anılacaklardır.

Rabb'imiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri cümlesinden razı olsun inşaallah-u Teâlâ.

Osmanlı'dan Sonraki Seyyiat Zamanı:

Osmanlı İmparatorluğu gerçekten çok büyük bir devlettir. Yüzylerce yıl dünyanın tek süper gücü olarak hüküm sürdü. O günkü teknolojik imkânsızlıklara rağmen hemen bütün dünyaya nüfuzu uzanıyordu. Osmanlı toprağı olmayan ülkeler, krallar Osmanlı'dan yardım istiyor, Osmanlı'nın nüfuzu karşısında boyun eğiyordu.

Osmanlı İmparatorluğu aynı zamanda tarih boyu kurulmuş İslâm devletleri arasında müslümanların en çok teveccüh gösterdiği en çok muhabbet ve hayranlık beslediği devlet olmuştur. Çünkü Osmanlılar yüzylerce yıl küfre karşı İslâm'ı, Haçlılara karşı müslümanların imanını, kanını, canını ve namusunu korudular. Onlar İslâm ülkelerinde yayılıp sefahat sürmek yerine sırf Allah rızası için zor yola girdiler. Devrin en büyük hıristiyan devletlerine karşı tek başlarına mücadele ettiler. Avrupalı hıristiyan ülkeler çok zaman kuvvetlerini birleştirerek Haçlı ruhu ile Osmanlı'ya savaş açtı. Hiç şüphe olmasın Osmanlı bakiyesi Türkiye'ye karşı hâlâ aynı duyguyu besliyorlar. Çünkü Osmanlı korkusu onların yüreklerine öyle derin bir iz bıraktı ki, Osmanlı tekrar canlanır korkusu yaşıyorlar. Nitekim Türkiye'nin son 40 yıldır Avrupa kaynaklı yaşadığı sıkıntılarının başlangıç noktası Kıbrıs Harekâtı olmuştur.

Biz nasıl bir mirasın üzerinde oturduğumuzun farkında değiliz. Farkında olmadığımız için meydanı boş bulanlar işte böyle filim-dizi-bilim kisvesi altında kin kusuyor, asliyetini sergiliyor.

Bugün Osmanlı İmparatorluğu'nun nüfuzunun uzandığı bütün bölgeler hesap edildiğinde bu topraklarda 60'ın üzerinde devlet vardır.

Osmanlılar devrini tamamladı, imtihanını verdi. Tarih sahnesinde iyi bir ün bıraktıkları gibi, Allah indinde makbul birçok hayırlı iş ve amelleri ile de hayırla yad edilmeyi ziyadesiyle hak ettiler.

Ancak onlardan sonra devir bozuldu, seyyiat zamanı başladı, bu kısa zamanda birçok kıyamet alâmeti zuhur etti.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri ahir zamandaki seyyiat zamanının Osmanlılar'dan sonra başladığını duyurmakla hem bizleri ikaz ediyor, hem de içinde bulunduğumuz durumu iman ve izan sahiplerine duyurmaya çalışıyordu:

"Osmanlı'dan sonra seyyiat zamanı başladı, fakat veliler mevcuttu. Resulullah Efendimiz buyuruyor ki:

"Allah yer ehline azap etmeyi murat ettiğinde onlara nazar eder de, azabı derhal onlardan geri çevirir." (el-Vesaya li-İbnü'l-Arabi)

.

"Velileri kaldığından sonraki afata dikkat et. Bizi Cenab-ı Hakk öne sürmüştür. Hakim-i Tirmizi(ks) Hazretleri de şöyle buyuruyor: 'O kıyamet zamanında Kelimatullah-i İlahi'yi ondan başka müdafaa edecek kimse yoktur.'"

.

"Osmanlı'dan sonra devir değişti, seyyiat zamanı geldi. Allah-u Teala ve Tekaddes Hazretleri'nin veli kulları mevcut olduğu için ibtilalar iniyor kalkıyor, iniyor kalkıyor, iniyor kalkıyor. Ne zaman tehlike var? Velileri kaldırdığı zaman."

"Bunlar her şeyin başlangıcı. Salladığı zaman dünya sallanacak.

Bizim duamız hep başkaları için. Şöyle düşündüm; kafirler yüzlerce sene evvel milletin imanını nasıl aldılar? Vakta ki Osmanlılar yok oldu, artık onların zemini geldi, küfrün yayılmasına vesile oldu ve küfür alabildiğine yürüdü, her şey değişti. Lakin buna rağmen Hazreti Allah'ın veli kulları mevcut. Veli kulların sayesinde Allah-u Teala bu milleti, bu devleti dilediğı kadar muhafaza ediyor. İyi, kötü, iyi, kötü bu veliler sayesinde Allah-u Teala dilediğı gibi yürütüyor.

Velinin sonu kesildiğı zaman ateş başlıyor. Öyle bir ateş ki! Nasıl tarif edeyim? Çöplük süpürülür ya, bu imansız, inançsız insanlar gidecek. Bunun ardı kesilmeyecek. Gide, gide, gide, Hazret-i Mehdi çıkar, İsa Aleyhisselâm çıkar, Deccal çıkar. Bunlar hep temizleme. Çinliler çıkar. Çinliler de temizlendikten sonra zaten dünyada artık et kalır. Mülk'ün sahibi sahibimiz bizim.

Ateşi veliler sayesinde kaldırıyor. Velileri kaldırdığı zaman kim kaldıracak? Çünkü onların yüzü suyu hürmetine indireceğı azaptan vazgeçiyor. Velileri kaldırdığı zaman kim kaldıracak?"

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Mâûn Sûre-i Şerif'i (1)

Dini Yalanlayanlar

Sûre-i Şerif'in Takdimi:

Mekke-i mükerreme döneminde nâzil olmuştur. Yedi Âyet-i kerime, yirmi beş kelime ve yüz on beş harften müteşekkildir.

Son Âyet-i kerime'deki "**Mâûn**" kelimesi bu Sûre-i şerif'e isim olmuştur.

Muhtevâsı:

Bu mübârek Sûre-i celîle'de ahiret gününü yalanlayan, kendi menfaatlerinden başka bir şey düşünmeyen müşrikler; yaptığı işlerle Allah-u Teâlâ'nın rızâsını gözetmeyen, gösteriş için ibadet yapan iki yüzlü münâfıklar mevzu edilmektedir.

Dini Yalanlayanlar:

Allah-u Teâlâ dini yalanlayan, ahiret gününü tasdik etmeyen kimselerin imansızlığını da bilmekte, yaptıkları işleri de görmektedir. Büyük bir tehdit olarak bu Sûre-i şerifte şöyle buyurmaktadır:

"Resul'üm! Dini yalanlayanı gördün mü?" (Mâûn: 1)

Düşünün bu gibi bir kimsenin hâlini ve âkıbetini!

Mal ve mülk edinmeyi tek hedef seçen, dünyada devamlı kalacağını zanneden, ahirette karşılaşacağı hesabı unutan kişi için hiçbir kurtuluş ümidi yoktur. Azgınlığının sonucunu işte ancak o zaman görecektir.

Bu gibi kimselerin içyüzlerini tanımak gerekir ki, kişiler onlardan uzaklaşabilsinler.

Ahireti inkâr ettiği için o öyle bir kimsedir ki;

"Yetimi itip kakan odur." (Mâûn: 2)

Hayatta baba himayesinden ana şefkatinden mahrum kalmış yetimin hakkını yemek için, onu şiddetle iter ve kakar. Zenginse malını vermez, fakirse ona sadaka vermez, yardım için gelirse merhamet etmez, hatta yanından kovar.

Eğer o ahiretteki cezâ ve mükâfata inansaydı böyle yapmazdı.

"Yoksulu doyurmaya teşvik etmez." (Mâûn: 3)

Yoksulların ihtiyaçlarını kendisi sağlamadığı gibi, başkalarını da teşvik etmekten uzak durur. Başkalarını bu işe teşvik etmezse, kendisi nasıl yapsın? Çünkü cimrilik hastalığı içine işlemiştir.

Ahireti inkâr eden kimseler başkalarına en küçük bir fedâkarlıkta bulunamayacak kadar bencildirler.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED
Aleyhisselâm

-Hicretin Üçüncü Yılı-

UHUD SAVAŞI (9)

Bu uyku işte bu gerçek iman sahiplerini sarmış, münâfıkların, şüphecilerin gözlerine uyku girmemişti.

"Bir kısmı da canlarının derdine düşmüştü." (Âl-i imrân: 154)

Münâfıklar Muhammed Aleyhisselâm'ın peygamberliği hakkında şüphe içinde idiler. Savaşa ganimet hevesiyle veya ihtilâl fikriyle gelmişlerdi. Çocukları daha başlangıçta Abdullah bin Ubeyy ile beraber savuşup gitmiş, bir kısmı da kaçamamış kalmıştı.

Müşriklerin Uhud'u terkederken: *"Yine geleceğiz!"* diye tehdit savurarak ayrılmaları sebebiyle, onların canlarını kurtarmaktan başka kaygıları yoktu. Korkuları şiddetlendikçe şiddetlendi, gözlerine uyku girmedi.

"Allah'a karşı câhiliyet zannı gibi hak olmayan bir zanda bulunuyorlar ve: 'Bu işten bize bir şey var mı?' diyorlardı." (Âl-i imrân: 154)

Bu gibi zanlar ancak câhiliye halkı tarafından beslenebilir, bu gibi zanları Allah-u Teâlâ'ya şirk koşan câhil kimseler besleyebilir. Haksız yere yürüttükleri zanlarının başında da makam ve menfaatleri kastederek: *"Bize de bir hisse var mı?"* gibi düşünceleri gelir.

Cevap olarak Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"Resul'üm! De ki: Bütün emir Allah'ındır." (Âl-i imrân: 154)

Ne onlara ne başkalarına, hiç kimseye bu iş düşmez. O dilediği gibi tasarrufta bulunur. Dilediğine zafer verir, dilediğine vermez. Güzel sonucun kendilerinin olacağını kendi dostlarına vâdetmiştir.

"Onlar kalplerinde gizlediklerini sana açıklamıyorlar." (Âl-i imrân: 154)

Müslümanlarla bu savaşa geldiklerine pişman olmuşlardı.

Münâfıkların kendi aralarında açıkladıkları, fakat kalplerinde gizledikleri durumlarını şu şekilde açıklamıştır:

"Bu, bize âit bir şey olsaydı, hiçbirimiz burada öldürülmezdi!" diyorlar. (Âl-i imrân: 154)

Zübeyr bin Avvam -radiyallahu anh- der ki:

"Uhud'da korkunun şiddetlendiği sırada ben Resulullah'la beraberdim. Derken Allah bize bir uyku verdi. Aramızda uyulamaktan çenesi göğsüne düşmeyen kimse yoktu.

Allah'a yemin ederim ki bu sırada âdetâ rüyâda imişim gibi Muttalib bin Kuşeyr'in: 'Bu, bize âit bir şey olsaydı, hiçbirimiz burada öldürülmezdi.' dediğini işitmiş ve ezberlemişimdir.

Allah-u Teâlâ musîbetlerin arkasındaki gizli hikmeti tamamen açıklayarak onların bu iddialarına şu şekilde cevap vermiştir:

"Resul'üm! De ki:

Eğer sizler evlerinizde dahi kalmış olsaydınız, öldürülmesi takdir edilmiş olanlar, öldürülüp düşecekleri yerlere kendiliklerinden çıkıp giderlerdi." (Âl-i imrân: 154)

Zira Allah-u Teâlâ'nın takdirini geri çevirmek ve değiştirmek mümkün değildir. Ecel kendileri için takdir edilmiş olanlar, ölümleri nerede ve ne zaman takdir edilmiş ise, kendi ayakları ile oraya kadar giderler.

Allah-u Teâlâ müslümanların başlarına gelen hadiselerde; kalplerinde olanı denemek ve kalplerini temizlemek gibi bazı hikmetlerin bulunduğunu beyan etmek üzere şöyle buyurdu:

"Bu göğüslerinizin içindekini yoklamak, kalplerinizdekini temizlemek içindir.

Allah göğüslerin özünü bilendir." (Âl-i imrân: 154)

Şu halde imtihana çekmesi bilmediğinden değildir, kul da bilsin içindir. Kalplerin gerçek yüzü ancak imtihan anlarında anlaşılır ve özü o zaman ortaya çıkartılır. Çünkü bu imtihan lâhzaları imanın mihenk taşıdır.

Müşriklerin Dönüşü:

Artık harp ateşi tamamen sönmüştü. Müşrikler müslümanlara üstün gelmişken, bu zaferden faydalanamadılar, kalplerine bir korku düştü. Savaştan el çekip Mekke yolunu tuttular. Akîk merkezine varınca orada durdular. Medine'ye girip girmemek hususunda konuşular.

Müslümanların üçte biri kadar bir topluluğun Abdullah bin Ubeyy öncülüğünde Medine'ye geri döndüklerini biliyorlardı. Onların gelip üzerlerine saldırılarından korktular. İçlerinde yaralıları da vardı. Mekke'ye dönüp giderlerse galibiyetin kendilerinde olacağı üzerinde fikir birliğine vardılar ve dönmeye karar verdiler. Müdafaasız kalmış bulunan Medine'ye giremediler. Müslümanlardan tek bir esir bile alamadan Mekke yolunu tutup gittiler.

Müşriklerin âniden toparlanarak Medine üzerine yürümelerinden, kadınlarla çocuklara zarar vermelerinden endişe duyan Resulullah Aleyhisselâm; bunun için düşmanın gerçekten Mekke'ye gidip gitmediklerini öğrenmek istiyordu.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh-i çağırarak:

"Git, müşrikleri takip et! Gör bakalım ne yapmak istiyorlar. Eğer onlar develerine biniyor, atlarını ise yedeklerine alıyorsa Mekke'ye dönmek istiyorlar demektir. Şayet atlara biniyor, develeri sürüyorlarsa niyetleri Medine'ye yürümektir." buyurdu.

Müşrikleri takibe çıkan Hazret-i Ali -radiyallahu anh- develere bindiklerini, atları ise yedeklerinde götürdüklerini gördü. Gelip durumu Resulullah Aleyhisselâm'a haber verdi.

Savaşın sonucu hakkındaki ilk haberi Mekkeliler'e ulaştıran Vahşi oldu. Hacun'a gelince en kart sesiyle: *"Ey Kureyş topluluğu!"* diyerek halk başına yığılıncaya kadar bağırdı. Herkes onun kötü bir haber getirmiş olmasından korkuyorlardı.

Vahşi:

"Size müjdelirim! Harp meydanında Muhammed'in Ashâb'ını şimdiye kadar görülmedik şekilde öldürdük. Muhammed'i de ağır şekilde yaraladık. Hamza'yı ben öldürdüm." dedi.

Mekkeliler sevinerek dağıldılar, bu haberi her tarafa yaydılar.

Müslüman Hanımlar:

"Muhammed öldü!" şâyiası Medine'de yayılmış, müslümanları derin bir hüznün kaplamıştı. Hiç kimse yerinde duramıyordu. Müşrikler çekilip gittiklerinde Hazret-i Fâtıma -radiyallahu anhâ- yanına aldığı on dört kadınla Uhud'a kadar gelmişti. Hazret-i Ali -radiyallahu anh-in yardımıyla Resulullah Aleyhisselâm'ı buldu. Mübarek yüzünü yaralanmış görünce ağlayarak boynuna sarıldı, daha sonra yarayı temizlemeye başladı. Hazret-i Ali -radiyallahu anh- kalkan ile su döküyor, o da kanı yıkıyordu. Kanın kesilmediğini görünce bir parça hasır alıp yaktı, külünü sıcak sıcak yaranın üstüne bastı. Yara yapışıp kan kesilinceye kadar bunu tekrar etti.

Sırtlarında yiyecek ve içeceklerle Uhud'a kadar koşup gelen hanımlar arasında Hazret-i Âişe - radiyallahu anhâ- Vâlidemiz, Ümmü Süleym -radiyallahu anhâ-, Hamne bint-i Cahş -radiyallahu anhâ- da bulunuyordu. Sırtlarında kırbalarla su taşıyıp yaralılara içiriyorlar, yaralarını tedavi ediyorlardı. Kırbaları boşaldıkça büyük bir çeviklikle doldurmaya gidiyorlardı.

Müslüman hanımların savaşta yaraları sarmak, şehitleri savaş dışına çıkarmak, gazilere su dağıtmak gibi geri hizmetlerde bulunmak âdeti Uhud'da başlamış oldu.

Hisseye dahil edilmeksizin, harp ganimetinden de kendilerine bir şeyler verilirdi.

Ümmü Atiyye -radiyallahu anhâ- der ki:

"Resulullah Aleyhisselâm'la birlikte yedi gazâda bulundum. Onların yemeklerini pişiriyor, arkalarından eşyalarını topluyor, yaralıları tedavi edip, hastalara hizmet ediyordum." (Müslim: 1812)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (28)

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Kadın olsun erkek olsun, her kim mümin olarak sâlih amel işlerse, biz onu (dünyada) mutlaka çok güzel bir hayat ile yaşatırız." (Nahl: 97)

Cenâb-ı Hakk dilerse sâlih kulunu yaşatır. Allah-u Teâlâ sadece ahirette değil, dünyada da huzurlu bir hayat bahşeder. Bu iman edip sâlih amel işleyenlere bir vaad-i Sübhânî'dir. Şu halde inanan ona göre çalışsın.

Bu; **"Çok güzel bir hayat"** nedir?

O'nunla olmak. O'nunla olursan sana huzur verir. Huzurla yaşadığın zaman kuru ekmeğe dahi sana tatlı gelir. Huzursuzsan para, yemek seni doyurmaz. Huzur doyurur. O huzur da ancak O'ndan gelir. Bugün huzur hacıda yok, hocada yok, zenginde yok, fakirde yok, dervişte yok.

Huzur neyle meydana gelir? Huzurun kaynağı nasıl temin edilir?

Hazret-i Allah bir kula lütfuyla tecelli ederse.

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Sana gelen her iyilik Allah'tandır, bütün kötülükler de kendi nefsendendir." (Nisâ: 79)

İnsanın bunu kavraması mümkün değil. Niçin? Cehaletinden.

Niçin? Allah-u Teâlâ'ya yakın olmadığından.

Bütün iyilikler Allah'tan gelir derken, bir kere o huzuru kazanmak için sermaye O'ndan gelir. O sermaye ile sen O'na samimi bir şekilde yöneleceksin, aşk ile ibadet edeceksin. Bu aşk ile ibadet nasıl olur? Herkes uyurken sen uyanık ol, herkes gülerken sen ağla. Bu şekilde merbudiyet O'na olsun. Bu merbudiyet O'na olunca; **"Bu kul benim!"** der, ilk olarak ihsanı huzur olur. Ve o kul huzur bulur. Kuru ekmeği dahi olsa O'na şükreder, hiç başka bir şey aramaz. Bu kul ubudiyetine devam eder. Huzurdan sonra ona huşu ihsan eder. Daha derine dalar. Mahiyetinde bulundurur. Çok daha ilerlerse kurbiyet husule gelir. İşte bunlar ilâhi lütfundan başka bir şey değildir. Ancak Allah-u Teâlâ'nın lütfu olacak ki, bunlar olacak. Bir kulun bunlara ermesi mümkün değil. Huzuru kimse bulamıyor, huşuyu nasıl bulsun?

Şimdi herkes **"Yaşayayım!"** diyor. O kadar! Ama ruhu mu yaşıyor, nefsi mi yaşıyor o belli değil. Bu dediklerimiz ruhu yaşayan insanlara ait.

Hadis-i kudsî'de şöyle buyuruluyor:

"Bir kulum benim zikirle meşgul olmasından dolayı kendi ihtiyaçlarının talebini unutursa ben o kuluma kendisi istemezden önce in'am ve ihsan ederim." (Tirmizî)

Sen, sen ol, O'nunla ol! Zira nefis perde olmak ister. Rabb'im şerrinden korusun.

Onun için şu duâyı çok sık yaparız:

"Allah'ım gözümü açıp kapayınca kadarki mesafede beni nefsim, şeytana, şeytanlaşmış insanlara bırakma. Lütfettiğin güzel nimetleri benden alma. Af ve afiyetini diliyorum. Beni lütuf rızândan ayırma."

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Yarışanlar bunun için yarışsınlar, (imrenenler buna imrensinler)." (Mutaffifin: 26)

Yarışanlar rıza için yarışsın. Fakat dünya zevkini isteyen onu arasın. Hakk'ı isteyen Hakk'a kavuşsun. Fakat dünyada aradığınız hepsi burada.

Âyet-i kerime'den anlaşılıyor ki, dünyadan el etek çekmek esas değildir, Müslümanların meşru surette dünyadan faydalanmaları gerekir. O ziynetlerin, o temiz yiyeceklerin başlıcası müminlerin istifadesi için yaratılmıştır. Mümin olmayanların bunlardan bu dünyada istifade etmeleri ise geçici bir zamandır. Ahirette bu nimetlere kavuşamayacakları gibi birçok cezalara ve azaplara maruz kalacaklardır.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"İman edip sâlih ameller işleyenlerin kötülüklerini elbette örteriz ve onları yaptıklarının daha güzeli ile mükâfatlandırırız." (Ankebût: 7)

Şu halde en büyük dostun Allah. O'nunla olacaksın. Yaratıyor, yaşıyor, donatıyor.

Ben kendimi yaranın kabuğu kadar görüyorum, ama siz yalnız bunun ismini işitiyorsunuz. Allah-u Teâlâ bize cismini gösteriyor. Bir yaranın kabuğunun ne hükmü var? Hiç. Atılır. Hepsi O'nun, O'ndan. Senin ne hükmün var? Madem ki yaranın kabuğunun hükmü yok, senin de hükmün yok. Hüküm O'nun. Bunu benimsemek lâzım.

Yol çok nazik, çok dakik. Gaye; ruhen yükselmek ve ruhen yürümek. Bedenle yürümüşsün ne kıymeti var?

•

Hep öyle derim; Allah'ım beni lütfunla al, ibadetimle değil.

•

Bir evde huzur yoksa, o ev çökmeye mahkûmdur.

•

Bizde arzu yaşamaz; gelir ve ölür.

•

Yâ Rabb'i! Arzun arzum olsun, hükmün esas olsun.

•

Herkes;

"En güzel yol benim yolum!" diyor.

Biz de diyoruz ki;

"Elhamdülillâh bu yol Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a aittir. Allah'ım yolundan ve Habib'inden ayırmasın."

•

Samimi bir kalp ile Hazret-i Allah'a yönelmeniz, ihlâslı arkadaşlarla meşgul olmanız, haram lokmadan kaçmanız sizi Cenâb-ı Hakk'a ulaştırır.

•

Zavallı insan bir hayâlethane için ebediyatını kaybediyor.

Hakk ile olan hayat; hayat-ı hakikidir. Halk ile olan hayat; hayat-ı hayâlidir.

•

İman olmayınca, ismin Ahmet, Mehmet olmuş fark etmez. Mühim olan iman.

•

Cenâb-ı Hakk'tan en derin bir şey istediğim zaman;

"Allah'ım hoşnutluğunu, rızanı ve hükmünü diliyorum. Senin hükmün yürüsün, benim arzum yürümesin." diyorum.

EVLIYÂ-İ KİRAM **-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN** **"HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ** **BEYAN ve İFŞAATLARI (151)**

Ebû Abdullah Muhammed bin Ali
el-Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- (6)

"Şifâu'l-Ail" Kitabı'na geçen aydan kaldığımız yerden devam ediyoruz:

"Peygamberlerin yolu üzere seçilerek O'na çekilen **"Büyükler"**, O'nun **"Hikmetü'l-ulyâ"**sına kadar ulaşırlar. Velilerin yolu üzere O'na seyredenler ise; dünya, nefislerin ayıpları ve gerek O'nunla ilgili işler, gerekse ilâhi vergiler hususunda sıdkı bilme hikmetine ulaşırlar.

"Büyükler" olan öncekiler, O'nun ferdâniyeti ile dirilmekten bahseden, O'nun vahdâniyetine nazar eden, O'nun kabzası (himâyesi) içinde hareket eden, hallerinde ve işlerinde O'nun adına kullanılarak kendilerine nazar edilen bir topluluktur. Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-e; kendisine karşı tazim, yüceltme, itminanla güven duyma, sıdk-ı tevekkül, hüsn-i zan, beklentilerinin büyüklüğü ile; gerek bağlılıkları, gerek temizlenmeleri, gerek arınmaları, gerekse ayrılmaları hususunda, kendi yolu üzere biat edenler de onlardır. Ayrıca onlar, yakınlık menzillerinden ve has meclislerden kendisine muttali olmak suretiyle, O'nun halk içindeki tedbirini de onunla kavrayarak; sekîne ile ona sadâkat gösterir ve vakar ile onu korurlar.

Allah'ın işini bilenlere gelince;

Onlar ise kullar için helâl ile haramın arasını ayırırlar. Ateşin içine üşüşenlerin elini bu kızgın ateşin içine dalan beyinsizlerden çekerek, onları ondan sakındırırlar.

Ayrıca onlar, **"Faslu'l-hitap"**la hükmedenlere de işâret ederler.

O da Allah-u Teâlâ'nın, üç şeyi kendisinde toplayan Dâvud Aleyhisselâtu Vesselâm'ın durumu ile ilgili olarak zikretmiş olduğu şeydir.

Şöyle buyurmuştur:

"Biz ona Hikmet'i ve faslu'l-hitab'ı verdik."

"Nübüvvet"; Zâhiren ve bâtinen Allah'ı bilmektir. **"Hikmet"**; sıdk ve sâfâ iledir. **"Faslu'l-hitap"** ise emir ve nehiyeler hususundaki hükümleri öğrenmektir. İşin zevâle ermemesi ise ancak, bundan dolayı Allah'a ve O'nun nimetine hamdetmekle gerçekleşir.

Onlardan her sınıf; ahidleri bozuluncaya, müddetleri doluncaya, kalpleri katılaşıncaya, fitneler zuhur edinceye, dünyaya meyledip halkın kalplerine onu sevdirenceye, yakînleri yok oluncaya, sıdkları ortadan kalkıncaya, fesad gâlip gelinceye, âlimler kabzedilip ilim ortadan kalkıncaya, bu ilmin zâhiri ile ilgili herhangi bir şeyle ziynetlenip de kavrayanın ayıplandığı devir yetişinceye kadar; kimilerinin bu dîne göre üstünlüğünü ve ileriliğini, kiminin ikrâr etmesiyle bilinmiş olur.

Diğerleri ise sâdece bu haberlerin senedlerini ezberleyip, sûtetâ onun râvilerini sıralar, kişileri suçlar ve onu uydurma sayarlar. Dolayısıyla da onların onu ve lâfızlarını gözönünde tutmalarını engellerler. Hadis'in umûmî olarak mânâsının geçersiz olduğunu söyleyip, kaç Hadis'i de geçersiz hâle getirirler. Şahısları: "*Filân filândan dolayı tutarsızdır!*" diye suçlamaya yönelerek, bunu yok olmaya terkederler; sonra da onlara (bunu) onun uydurduğu bir şey olarak gösterir ve dine, O'nun ehline ve erbâbına karşı süsleyip püsleyerek onu yutturmaya çalışıp, bunların hepsini inkâr ederler. Hasedle yanıp tutuşurlar ve herhangi bir şey hakkında birbirlerine karşı alevlenerek, kendi aralarında bazısı bazısını tan eder.

Ayrıca onlar, bu ilimden uzaklıklarından kaynaklanan herhangi bir şey nedeniyle, emsâllerine göre geri plânda da kalmayıp Allah'tan başkası için amel işlerler. Şu kadar var ki, muvaffakiyete ve söze gelince de, onlardan herhangi birini görünce başının üstüne çıkartır. O, kendisine verilen ve yanında hâsıl olan bir şeyle ilgili olarak, herhangi bir kimseye ayak uydurmadığı taktirde taaccübe düşer. Dinin esaslarıyla ilgili herhangi bir meseleye ise bağlantı kurup da erişemez!

•

Diğer sınıf da icraatları bakımından aynen böyledir. O da halkı oruca, namaza ve çeşitli ibadetlere tutundurup, halkın içinde zamanını bununla geçirir. Onlar ilmin gâyesinin ve talep edilen nihâyetin bu olduğunu sanarak, halkı da kendilerine çekerler. Onları yolundan alıkoyarak, mânen katledip selbettikleri taktirde; onların da katli ve selbi artık vâciptir.

Zira Allah'ın onlar hakkında cârî olan hükmü böyledir.

Devamla ise şöyle buyurmuştur:

"Bu, dünyada onlar için bir zillettir. Âhirette ise onlar için büyük bir azap vardır." (Mâide: 33)

Kulları Allah'a ulaştıran yolu kesen bir kimseye ne yapılacağını sanırsın? Halbuki onlar da âhirete yolcu bir topluluktur. Onunla ne çözülebilir ki? Kıyasların ayırımı hususunda ayını ve zamanını bu anlayışla donatır. Kazanılan herhangi bir münâzarada bağırıp çağırarak rahatsızlık uyandırır. Kendisi hakkında bir fikir yürütülse, herhangi bir meselede katılaştıran biri hiç görülmüş müdür? O, kendince Hakk'ı göstermeyi ve onu izhâr etmeyi murâd eder; onun hakkında ondan daha ağır basacak bir delil bulmak suretiyle, onun sâhibine karşı gâlip de gelemez.

Nitekim ömrünü bu temsildekine benzer bir şekilde tüketir. Bâbları tasnif etme, isnadlarını sağlamlaştırma, şahısları tezyîf ve muhaddislerden işittiklerini tatma hususunda, ayını ve zamanını isnadlarla süsleyip püsler. Kendi beldesinin bazı şeyhlerinden bir Hadis bulur; daha sonra onu Kûfe'li, Basra'lı veya Şam'lı birinden daha duyar. Artık bu muhaddisin zikrinden ve onun Hadis'inden yardım alıp, kendi beldesinin Şeyh'ini bırakır; bunu, kendisine gösterenlerin daha da üzerinde görür.

(devam edecek)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (84)

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- (24)

Nefsin Müslüman Olduğu Yer:

Bu gizli mevzunun içinde çok gizli bir mevzu daha var:

"Ene kabuğunu deler, ruh misal âlemine uçar." diyoruz.

Kabuk kalır, fakat nefis ne oluyor orada? O arz edilmemişti.

Nefis orada müslüman olur. Bu çok gizli, nefis müslüman olur. Niçin? Ruh misal âlemine uçtu, kabuk kaldı. O kabukta kaldı. Nefis de: "*Artık ben de müslüman olayım!*" der. Yani nefsin müslüman olduğu yer burası.

Fenâfillâh deyince yalnız O var, kabuk vesaire gibi başka hiçbir şey yok. Bu mevzunun özü de hülasâsı da budur.

Her şeyin bir menzili var. Hakk'a ulaşmanın menzili yoktur. Hakk'a yürüdüğün zaman O'nun ötesinde makam, rütbe yok. Son menzil O'na varır. O'nda fâni olursan menzilin de sonu yoktur.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri bu durumu şöyle tarif buyuruyorlar:

"O, ona kendisine varan bir yol kurar. Burada başlayan mânevî hissesi O'na doğru seyredinceye ve tâ ki O'na vâsıl oluncaya kadar devam eder. O'nun kalbinin üzerinde O'nun celâli, azâmeti, cemâli ve bahâsı zuhur eder. (O'nun mânevî hissesi) burada da son bulmaz, tâ ki O'nun Ferdîyet'ine vâsıl oluncaya kadar... Artık o O'nunla olur, O'nunla hayrete düşer ve O'nun Vahdâniyet'inde yok olurlar. Göz kamaştırın en bol hisse işte budur." ("Nevâdirü'l-Usûl fî Marifeti Ehâdisü'r-Resul"; c. 1, s. 621-622)

İkinci Doğuş:

Çok gizli hususi bir mevzuyu daha arz edelim:

"Bugün doğum günüdür, yıkan!" diye resmen emrettiler. O ameliyat olmasaydı doğum olmayacaktı. Tekâmüliyet o ameliyattaymış. Meğer o ameliyatla benim tekâmüliyetim sona eriyormuş. Ama on ameliyat da olsa râzıyım.

"Bugün dünyaya geldin!" buyurdular. Yâ Rabb'i sana şükürler olsun!

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Bir ölü iken kendisini dirilttiğimiz, ona insanlar arasında yürüyebileceği bir nur verdiğimiz kimse, karanlıklar içinde kalıp ondan hiç çıkmayan kimse gibi olur mu hiç?" (En'âm: 122)

İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Mektûbât**" adlı eserinin "**491. Mektûb**"unda:

"Onun fenâsı karşılığında bekasını ikram etmiştir. Fâni kıldığı şeyde onu bâki yapmıştır." buyuruyor.

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri ise **"Buluşmasının ayrılmadan buluşma olduğunu"** ve onun; **"En'âm'da onun hiç yaratılmamış bir şekilde yaratılacağı mevzu edilir."** buyurmuşlardır. (Ankâ-i Muğrib)

Eriyor, hiç oluyor, fâni oluyor, bâki kalıyor.

Bu hususu, İmâm-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri **"Mektûbât"** adlı eserinin **"501. Mektub"**unda tâ o zaman tarif buyuruyorlar:

"Her kim fenâdan sonra Bekâ ile müşerref olursa kendine ikinci kez üstün sıfatlardan varlık ve varlığa tâbi hususlar verilir. İkinci doğumla tahakkuk eder. İki kere doğmayan göklerin melekûtunu geçemez." (501. Mektup)

Seyyid Abdülkâdir Geylânî -kuddise sirruh- Hazretleri **"5. Meclis"**te bu hususu şöyle ifade buyuruyorlar:

"Ona da âlem-i melekût'un sırları çözülür."

O öyle murat etmiş... Yoksa kişide hiçbir şey yok.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Böylece biz İbrahim'e yakîn sahiplerinden olması için, göklerin ve yerin melekûtunu gösteriyorduk." (En'âm: 75)

Melekût, kendisine verilen muhtelif mânâların yanında; her şeyin, her varlığın aslı mânâsına gelmektedir. Yakîn sahibi olmak ise, zâhirden bâtına geçip, hiç şüpheye yer vermeyecek şekilde hakikati bilmektir.

Yakîn mertebesi ilmin bir sıfatı olup, nefsin her türlü şüpheden kurtularak mutmain olması, huzur ve sükûna ermesidir.

Allah-u Teâlâ İbrahim Aleyhisselâm'a göklerin kapılarını açıp, bünyesinde gizli bulunan sırlara onu muttali kıldı. Arzın kapılarını açıp, mevcûdatta olan Rubûbiyet sırlarını, hükümrânlık kanunlarını, işlerin gizli ve âşikâr tarafını bizâtihi gösterdi. Bu sayede de onu Allah'tan başkasına esir ve mahkûm olma kaydından kurtardı, yüzünü doğrudan doğruya Zât-ı akdes'ine yöneltti.

Allah-u Teâlâ İbrahim Aleyhisselâm'a gösterdiği ve öğrettiği gibi fakire de gizli şeyleri gösterir ve öğretir.

O bildirdiği için bizim başka bilgiye ihtiyacımız olmaz. O'nun bilgisine dayanarak bile bile, göre göre konuşuyoruz.

İbrahim Aleyhisselâm ile Cenâb-ı Hakk bizi yaklaştırmış. Bazı Zevât-ı kiram; Hacer Vâlidemiz'den geldiğimiz için **"Asıl babası odur!"** buyuruyorlar.

Bu hususta Şeyh Muhammed ed-Dîmeşkî -kuddise sirruh- Hazretleri **"Şerh-i Fusûsu'l-Hikem"**inde;

"İbrâhim Halîlullâh Efendimiz'in evlâdı içinde Hacer'in oğludur." buyuruyorlar.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri de bu sırrı şöyle ifşa ediyorlar:

"Nasıl ki İbrahim Aleyhisselâm:

'Allah'ım! Sen gökyüzünde teksin, ben de yeryüzünde tekim.' buyurmuşsa, o da Allah'ın yeryüzündeki 'Tek'idir.

Nitekim Peygamber Aleyhisselâm:

'Bu ümmetin içinde kalpleri İbrahim Aleyhisselâm'ın kalbi üzerinde bulunan erler vardır.' buyurmuştur." ("Nevâdirü'l-Usûl fî Ma'rifeti Ehâdisü'r-Resûl"; c. 1, s. 479-480)

Rabb'im dilediği yere koyar, indirir, çıkarır. Fakat mahlûk mu, hükümsüz. Hüküm Sahib'ime ait. Ama çok güzel bir şey; Cenâb-ı Hakk bunları gösteriyor, seyrettiriyor, konuşturuyor, bu da bir nimet!

Hazret-i Allah'ın fakire tahsis ettiği yerler vardır. Fakat ben bu yerlerin üstünde değil de altında yaşamaya çalışırım. Yani toprağı üstünde değil de toprağın altında yaşamaya çalışırım. Çünkü Hazret-i Allah fakire bu şekilde bir hayatı sevdirmiş. Ben İbrahim Aleyhisselâm'ı o kadar çok derinden seviyorum ki Rasulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den ayırmam. Fakat Resulullah Aleyhisselâm'ın yaratılışı ayrı. O yeri de biliyor, yerin altını da biliyor, göğü de biliyor. Resulullah Aleyhisselâm benim yerin altında olduğumu bildi. Resulullah Aleyhisselâm nur olduğu için o nurdan keşfediyor. Bunlar ilminizin, havsalarınızın keşfedeceği şeyler değil.

Yani Allah-u Teâlâ bize yerin dibini sevdirmiş, yerin üstünü değil. Bize; mahviyeti, taşlar altına gizlenmeyi, ayaklar altında bulunmayı sevdirmiş. Fakir daima her fırsatta deriz ki:

"Allah'ım! Boynumu sevgililerin ayağının altına koy..." Bu halât her zaman için kalbimden geçer.

Mevlânâ -kuddise sırruh- Hazretleri'nin oğlu olan Bahaeddîn Sultan Veled -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Onun tevazusu, bütün peygamberlerden fazla olduğundan, yerinde olarak ona Hâtemü'l-evliyâ denilir." buyuruyorlar. (Maârif)

Bu mânâda Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde:

"Bize eşyayı olduğu gibi göster!" buyurmuşlardır.

Bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Hazerâtı, mertebelerin sonu olan Hakkâ'l-yakîn mertebesindedirler.

Ve Cenâb-ı Hakk bidayetden beri böyle yapıyor. Dilediği zaman gizli meseleleri gösteriyor, biz onu göre göre söylüyoruz.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri de şöyle buyururlar:

"Melekût'un kendilerine açılmasıyla nefsin esaretinden sıyrılırlar." ("Hatmü'l-Evliyâ", 10. Bölüm)

Bunlar gizli işler, merhaleler, tekâmüliyetler, sırlı noktalar.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri bu durumu şöyle haber veriyorlar:

"İşte burada nefis, herhangi bir sıkıntı, zarar ve zorluk olmaksızın kurtuluşa müjdelendir." ("Hatmü'l-Evliyâ", 9. Bölüm)

Cenâb-ı Hakk bu güzide Zevât-ı kiram'a çok şeyleri duyurmuş, bildirmiş. Bizimle çok yakından alâkalılar.

"En tamam Fenâ" gerçekleşince, **"En kâmil Bekâ"** burada tecelli eder.

Bu hususu İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri ifşaatının devamında şöyle beyan buyuruyorlar:

"Çünkü en kâmil 'Bekâ' en tamam 'Fenâ' üzerine oturtulmuştur. Böylece 'Ene' kelimesinin ne ismi, ne resmi, ne de nâmı kalmıştır, ne de öyle bir mecal kalmıştır."

Hakk'a ulaşma yolunu bilmiş oldunuz, Hakk'a oradan ulaşılmış. Ve insanın doğduğu nokta orasıymış.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

Mânevî Miraç

Sidre-i Müntehâ:

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Miraç yolculuğu Cebrâil Aleyhisselâm'ın refakatinde üç vasıta ile oldu, üç vâsıta ile tecelli etti.

Burak, Miraç ve Refref.

Sidre-i müntehâ'ya kadar beraber yükseldiler. Buradan öteye "**Kaabe kavseyn**" makamına yolculuk Refref ile oldu. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz oradan ayrılacağı sırada Cebrâil Aleyhisselâm'a kendisi ile gelmesini ricâ etmişti. O da:

"Burası Sidre-i müntehâ'dır, şayet ben buradan bir parmak ucu kadar ileri geçersen yanarım." buyurdu ve orada durakladı.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Rabb'ine o kadar yaklaştı ki, aradaki bütün perdeler kalktı ve huzur-u ilâhî'ye kabul buyuruldu. Allah-u Teâlâ'nın cemâl-i bâkemâli ile müşerref oldu.

Onun ümmet-i muhteremesine de bu yol bahşedilmiştir. Vekiline ise bu lütuf tam olarak ihsan olunmuştur.

Şöyle ki:

Allah-u Teâlâ bir kimseyi nasipdar etmeyi murad ettiği zaman, daha cenin halinde iken nasibini takdir buyurur.

Daha sonra onu, kalbi Arşurrahman olan bir Mürşid-i kâmil'e nasibi ile beraber teslim eder. Onun taht-ı terbiyesini görürken, Allah-u Teâlâ'nın ona indirdiği nasibini güne gün almaya başlar. Çocuğun annesinden süt emerek büyüdüğü gibi, o da mürşidinden feyz emerek tekâmül eder.

Aslında feyz Hakk'tan geliyor. Hep O. Fakat O öyle murad etmiş, başka türlü almak mümkün değil.

Tarikat-ı aliye'de de üç merhale vardır:

Fenâfişşeyh, Fenâfirrasul ve Fenâfillâh. Bu vasıtaların terakkileri ise; Râbîta, Murakaba ve Cezbe ile kaimdir.

Fenâfişşeyh'te çok büyük merhaleler vardır. Fenâfişşeyh'te terbiye gören bir sâlik, râbîta sayesinde nefis derecelerinden "**Emmâre**", "**Levvâme**" ve "**Mülhime**"ye kadar çıkar. Nefis tezkiye olurken, ruh da terakki etmeye başlar. Fenâfişşeyh'teki bu son makamdan sonra letâfâtı bitirir, bu merhaleyi ihraz eder. Eğer kurmaylığa geçerse, veli kısmına alınır.

Bir subayın kurmay olabilmesi için nasıl ki hususi bir eğitime ihtiyacı varsa, nefis-i mülhimedden sonraki terakkiyat için de mutlaka Fenâfillah'a çıkmış bir kâmil mürşide ve onun mânevî terbiyesine ihtiyaç vardır.

Râbîta-i mevt nefsi tezkiye için, Râbîta-ı şerif ise ruhu tekâmül ettirmek içindir.

Allah-u Teâlâ murad etmişse, yol vermeyi dilemişse, Mürşid-i kâmil onu Fenâfirrasul'e geçirir. O artık sevgi ve saygı sebebiyle, şeyhine Râbîta ile, bu sefer bizzat terbiyeyi Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'de görür ve murakabalar başlar. "**Ehadiyet**", "**Maiyyet**", "**Akrabiyyet**", "**Muhabbet**" ve "**Vâhidiyyet**" murakabalarından bir bir geçirir. Bir taraftan da "**Mutmainne**", "**Râziye**", "**Mardiyye**" ve "**Sâfiye**" derecelerini de kateder. "**Sâfiye**"ye çıktığı zaman murakabalar da bitmiş olur.

Bir taraftan murakabalarla ruhu, bir taraftan da nefis dereceleri ile nefsi beraber çıkarmak suretiyle, bu iki kanatla teyyare meydanından yükselir. Bu iki kanatla uça uça Sidre-i müntehâ'ya kadar çıkabilir. Melekler meclisine girer. Son makam budur.

Kıyamete Kadar Açık, Münevver Bir Yol:

Sonra Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- ini yürüttüğü gibi, eğer yürütmeyi murad etmişse, vekilini de böyle yürütür. Sidre-i müntehâ son makam olduğu için, oradan öteye onu cezbe ile çeker.

Bu ise:

"Rahman olan Allah'ın cezbelerinden bir cezbe, insanların ve cinlerin ameline denktir." (K. Hafâ)

Hadis-i şerifinin tecelliyatı olmuş oluyor. O cezbe ile çekiyor, çektikten sonra dilediğini makamında lütfu ile dolduruyor.

Kişinin kendi çalışması ile bin senede ulaşamadığı mesafeye, Allah-u Teâlâ dilerse bir anda ulaştırır. Bir kulun başka türlü oraya çıkabileceği akla bile gelmesin.

"Onlar Sıdk makamında, kuvvet ve kudret sahibi hükümdarın huzurundadırlar." (Kamer: 55)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğu üzere, o muktedir olan Padişah, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- inin vekili olması hasebiyle O'nun makamına çıkarmak için, vekilini de kudreti ile çeker ve kendi huzuruna alır. Huzurunda karşı karşıyadır. Bütün perdeler kalkar.

Nasıl ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ile bir yay kadar veya daha yakın olduysa, o da böyledir.

Bunun delilini mi istiyorsunuz?

Seyyid Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Feth'ur-Rabbânî**" adlı eserinin **60. Meclis**'inde buyururlar ki:

"O Hakk Teâlâ'nın huzuruna varıncaya kadar, hiç kimse onu durdurmaya güç yetiremez.

Rabb'inin huzuruna vardığı an, O da ona lütfeder, ikramlarda bulunur. Onu kendi hücreinde uyutur. Lütuf ve fazlından yedirir, ülfet bâdesinden içirir. Bunları bulduktan sonra, hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir insanın hatırına gelmeyen hârikulâdelikleri görür."

"O öyle bir kuldur ki, Hakk'a vâsıl olmuş, O'nu görmüş ve mâsiva denen Hakk'ın zâtından gayri şeyleri bilmiştir."

Gönül Yolculuğu:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz zâhirde Mirac-ı şerife üç vasıta ile çıkmıştı ve fakat gönül yoluyla çok defa çıkmıştı.

Bir Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"Benim Allah ile öyle vaktim olur ki, oraya ne yakın bir melek sızabilir, ne nebi ne de resul sokulabilir."

Hazret-i Allah'a varan bu mutlu yolcular Sıddîkiyet makamındadırlar. Bu onlara mahsus bir makamdır.

İmam-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri **260. Mektub**'unda buyurur ki:

"O zât bu yolda murad olarak seyretmiş, kuvvetle çekilerek bu kemâlâta kavuşturulmuştur."

Bu, Hakk'ın huzuruna alınanlar, dünyaya nadir gelenlerdendir.

Buna âmil olan da o kehribarın tozu oluşlarıdır. Bütün meziyet ve faziletin hepsi o kehribardadır, yani Resulullah Aleyhisselâm'dadır.

Çünkü Allah-u Teâlâ onları sevmiş, seçmiş, huzuruna kadar almıştır.

Nitekim bir Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Allah dilediği kulunu zâtına seçer." (Şûrâ: 13)

SİDDIKLAR VE MUKARREBLER

Sıddıkların Vasfı Nedir?

Allah-u Teâlâ onu bütün yarattıkları ile kendisi arasında muhayyer bıraksa, o Allah-u Teâlâ'yı tercih eder.

İkincisi; bir canı değil, bin canı olsa, canlarını O'na kavuşmak için, O'nun yolunda feda etmek ister.

Mukarreblerin Vasfı Nedir?

Allah-u Teâlâ'nın içinde olduğunu görebiliyorsa, kendisinin bir perdeden bir maskeden ibaret olduğunu görebiliyorsa ve o şekilde Allah-u Teâlâ ile ünsiyet edip mülâkat yapabildiği zaman o mukarreb olur.

Bu ancak onlara mahsustur, başkalarına şâmil değildir ve bu sırrın hakikatini de onlardan başka bilen olmaz.

Sıddıklar Üç Kısımdır:

1. Sıddık-ı Ekber: Bu makam Hazret-i Ebu Bekir Sıddık -radiyallahu anh- Efendimiz'e âittir.
2. Allah-u Teâlâ'nın has kulları olan mukarreb sıddıklar.
3. Sözünde sâdik kalan sıddıklar.

Sıddıklar ve Mukarrebler Bu Hâle Nasıl Ulaşırlar?

Ulvi olan ruh, bu karanlık cesetle birleşince yedi perde ile aslî halinden perdelenmiştir. Bu perdelerden her birine nefsin dereceleri veya makamları denir.

Bunlar; "**Emmâre**", "**Levvâme**", "**Mülhime**", "**Mutmainne**", "**Râziye**", "**Mardiyye**" ve "**Sâfiye**"dir.

Bu yedi perde, yedi elbisedir. Kişi seyr-ü sülûk yolunda ilerledikçe bu elbiseleri bir bir kaldırılabilirse "**Sâfiye makamı**"na çıktığı zaman Hakk'a varmış olur.

Ve: "**Yere göğe sığmadım, mümin kulumun kalbine sığdım.**" (K. Hafâ: 2256)

Kudsî Hadis-i şerifinin tecelliyatına erer. İlmin sonu Hakk'a varmaktır, tecelliyatının sonu yoktur.

Meselâ denize düşen bir insanın, canını kurtarmak için üzerindeki elbiseyi attığı gibi; hakikat deryasına düşen bir insan da, imanını kurtarmak ve Hakk'a kavuşmak için beden elbisesini atmaya çalışır. "**Sâfiye**"ye çıktığı zaman kalp üzerindeki perdeler atılmış, bir tek ten elbisesi kalmış olur.

Ondan sonra ibadet ve taat sayesinde ten elbisesi ne kadar incelirse, içindekinin o kadar tecelliyâtına mazhar olmaya başlar.

Bu lütuf deryasına alınanlarda ten elbisesi, vücut içindekine öylesine yapışır ki;

"**İçinizde!.. Görmüyor musunuz?**" (Zâriyat: 21)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyatına mazhar olur ve içindeki Hazret-i Allah'ı görür. Gerek kendisinin gerek kâinatın bir perdeden ibaret olduğunu da görür.

Ehl-i Hakk, Hakk ehlini tanır, halk tanımaz. Yani Hakk ehli anlar, halk ehli anlamaz.

İSLÂM İLMİHALİ

NAFİLE NAMAZLAR (2)

TAHİYYETÜL MESCİD NAMAZI

Kerahat vakti dışında mescide girince oturmadan iki rekât namaz kılmak menduptur.

Eğer camide vakit namazı kılınyorsa, Tahiyetül mescid namazının yerini tutar.

Hadis-i şerif:

"Biriniz mescide girince iki rekât namaz kılmadan oturmasın." (Buhârî)

Kerahat vakitleri:

1- Güneşin doğuşundan itibaren kırkbeş dakikalık zaman. 2- Öğleye bir saat kalaki istivâ vakti. 3- İkinci-Akşam arasındaki zaman.

İŞRAK NAMAZI

Güneş doğduktan kırk beş dakika sonra iki rekât olarak kılınır, çok faziletlidir.

Hadis-i şerif:

"Sabahleyin her kemiğimize karşılık bir sadaka vardır. Her tesbih bir sadakadır. Her hamd bir sadakadır. Her tehlil bir sadakadır. Her tekbir sadakadır. İyiliği emretmek bir sadakadır. Kötülükten nehyetmek bir sadakadır."

Kuşluk vaktinde kılınan iki rekât namaz ise bütün bunlara bedeldir." (Müslim)

DUHA (KUŞLUK) NAMAZI

Bu namazın vakti gündüzün dördte biri geçtikten sonra başlar, istivâ vaktine yani öğleye bir saat kalaya kadar devam eder. Dört, sekiz veya on iki rekât olarak kılınır. Gündüz kılındığı için dört rekâta bir selâm verilir.

Hadis-i şerif:

"Kim kuşluk namazı kılmaya devam ederse, günah-ı sağıresi deniz köpüğü kadar dahi olsa mağfiret olunur." (İbn-i Mâce)

EVVABİN NAMAZI

Akşam namazından sonra altı rekât olarak kılınır. İki rekâta bir selâm verilir.

1. ve 2. rekâtlarda Fâtiha'dan sonra üçer İhlâs sûresi.
3. ve 4. rekâtlarda Fâtiha'dan sonra birer İhlâs sûresi.
5. rekâta Fâtiha'dan sonra Felâk sûresi,
6. rekâta ise Fâtiha'dan sonra Nâs sûresi okunur.

Hadis-i şerif:

"Akşam namazından sonra söz söylemeksizin altı rekât namaz kılmaya devam edenlerin elli senelik günah-ı sağıresi mağfur olur." (C. Sağır)

HIFZ-I İMAN HIFZ-U HİMÂYE NAMAZI

Evvabin namazının hemen arkasından kılınır.

Birinci rekâta Fâtiha'dan sonra bir **Âyet-el Kürsî** ve:

"Ey Rabb'imiz! Bizi doğru yola hidayet ettikten sonra kalplerimizi saptırıp döndürme. Bize kendi nezdinden bir rahmet ver. Şüphesiz bağışı en çok olan sensin. Ey Rabb'imiz vukûunda aslâ şüphe olmayan bir günde sen insanları mutlaka toplayacaksın. Şüphesiz ki Allah sözünden dönmez." (Â-i İmran: 8-9) Âyet-i kerime'si okunur.

İkinci rekâta Fâtiha'dan sonra **Elemneşrahleke** sûresi okunur.

Selâm verdikten sonra secdeye gidilir ve on defa salâvat-ı şerife getirilir. Akabinde hıfz-ı iman hıfz-u himâye için Cenâb-ı Hakk'a niyazda bulunulur.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

-PKK İle Yapılan Görüşmeler-

Dikkat Edelim, Türkiye'nin Menfaatlerine Aykırı Siyasî Tavizler Vermeyelim!

Türkiye'ye "Çözüm" adı altında "Siyasî taviz" dayatıldığını, Fuller gibilerin yazdığı kitaplarda "Bu meseleyi çözmek istiyorsanız azınlıkların siyasî taleplerini kabul etmelisiniz." diye nasihat verildiğini görüyorsunuz. Türkiye'ye taviz nasihatı verenlerin karşılanmasını bekledikleri "Siyasî talepler" nerede başlayıp nerede son bulmaktadır?

PKK terör örgütü lideri ile İmralı'da kamuoyunun bilgisi dahilinde görüşmeler yapılması Türkiye'nin terörle mücadele macerasında kritik bir aşamaya işaret ediyor.

Görüşmeleri hükümet adına yürüten MİT müsteşarı Hakan Fidan Türkiye'nin istihbarat dünyasındaki yerini yükseltmeye çalışan icraatları ile dikkat çekiyor. Son zamanlarda terör örgütü mensuplarına karşı çok fazla zayıflık verilmeden elde edilen yüksek nitelikli başarılarla güvenlik güçlerinin başarısı kadar, istihbarat ağlarının tek çatı altında birleştirilmesi ile başlayan yeni istihbarat sürecinin de büyük etkisi olduğu görülüyor. İsrail gibi ülkelerin Fidan'ı hedef alan söylemleri hatta eylemli tepkileri elde edilen başarıların bazı ülkeleri rahatsız ettiğini gösteren işaretler olarak görülüyor. (Fransa'da öldürülen PKK'lı uç kadından birisinin isminin Fidan olması da ilginç bir tesadüftür.)

Geçtiğimiz senenin sonlarına doğru yaşanan açlık grevleri eylemlerinde Abdullah Öcalan'ı eylemleri sonlandırma yönünde açıklama yapmaya iten süreçte, idam tartışması gibi gündemde olmayan saiklerin devreye girmesi bazı işlerin profesyonelce yürütüldüğünün işaretini veriyor.

Bu arka plan değerlendirildiğinde son yaşanan görüşme sürecinden -terörist başının zaafı da düşünülürse- biraz zayıf da olsa işe yarar bir netice verme ihtimali beklenebilir.

Türkiye'nin âlî menfaatlerine zarar vermeyecek işe yarar bir netice alınması elbette bir başarı olacaktır. Çünkü terörün sona ermesi, dağdaki teröristlerin silahlarını bırakması Türkiye'nin kan kaybını bitirir ve önünü açar.

Tabii Türkiye'nin istiklâlini, bütünlüğünü bozacak, devletin söz hakkını kaldıracak siyasî tavizler verilmediği takdirde.

Ancak medyada yer alan anayasa değişikliği, yerel yönetim reformu gibi haberlerle birlikte yaşanan tartışmalar ister istemez insanı endişelendiriyor, "Siyasî tavizler verilir mi?" korkusu doğuruyor.

Bir şeyler yapılmaya çalışılıyor fakat kafalardaki devlet felsefesinde eksiklikler, yanlış düşünceler var.

Dikkat edilirse Osmanlı'yı Osmanlı yapan, "Devlet" bilincinin yerleşmesini sağlayan esas unsur Allah dostu veliler olmuştur. Bu zâtlar "Hak, adalet, merhamet" gibi ilâhî hoşnutluğa sebep olan güzel ahlâk düsturlarının mürebbisi oldukları gibi aynı zamanda dirayetli ve etkin devlet mekanizmasının kurulmasının da öncüsü olmuşlardır. Osmanlı'nın kuruluşundaki Şeyh Edebâli -kuddise sırruh- Hazretleri'nin etkisi herkesin malumudur. Yine meselâ Sultan Dördüncü Murad şeyhi Aziz Mahmud Hüdâî Hazretleri'nin tavsiyeleri ile sert tedbirler almış, devlet idaresine karışan annesini ev hapsinde tutmuş, laçkalaşmış devlet düzenini rayına oturtmuştu.

Binaenaleyh "Adâlet" demek, "Merhamet" demek; devleti zayıflatacak işler yapmak demek değildir.

Bedir Savaşı'nda esirler hakkında yapılan istişarede fidye karşılığı salıverilmeleri kararı verilmişti.

"Ancak Âyet-i kerime nazil olunca durum değişti.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"Hiç bir peygambere yeryüzünde ağır basıp düşmanı yere sermeden esir almak yaraşmaz." (Enfal: 67)" (Bkz. Ömer Öngüt -kuddise sırruh-, Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm, s. 326)

Demek ki bizlerden beklenen, düşmanı yere sermek ve yeryüzünde ağır basmaktır.

PKK'nın çok büyük kayıplar verdiği 90'lı yıllarda terörist başının yakalanması ile böyle bir dönem yaşanmıştı. Bu dönemde ele geçen fırsat değerlendirilemedi. Rehavete girildi. Halbuki hemen Kuzey Irak kapisına orduyu yığıp, dağlardaki teröristlerin teslim olması, silah bırakması için baskı yapılabilir ve bir sonuç alınabilirdi.

Bu yapılmadı. Sonra PKK Kuzey Irak'ta Amerikan amcası, Avrupa teyzesinin kanatları altında dalbudak sardı. Demokrasi adı altında silahlı tehditle Kürt halkı üzerindeki etkisini artırdı. En şiddetli terör zamanında bile yaşanmayan toplumsal ayrışma provaları yaptı.

Halbuki bugün de pekâla 1998 şartlarını oluşturabiliriz. Güvenlik güçlerimiz gelişmiş teknoloji ve etkin istihbarat sayesinde son aylarda büyük başarılar sağlıyor. Ancak elebaşları Kuzey Irak'ta keyif çatmaya devam ettiği için bu üstünlükler kâle alınmıyor, anlaşma zemini arayışları zayıflık olarak algılanıyor. PKK "TC devletini dize getirdim." havalara giriyor.

Şimdi bu teknolojik ve askerî üstünlüğümüz ile Kuzey Irak ve Kandil'e kapsamlı bir harekât yapmış olsak, terör yuvalarını dağıtıp elebaşlarını Apo gibi ininden çıkartsak, sonra bu anlaşma zeminlerini arasak durum nasıl olurdu? Hiç düşündünüz mü?

O halde şunu sormak lâzım: Neden korkuyoruz? Niye bugüne kadar böyle bir şey yapmadık? Çok şehit vermekten mi korkuyoruz? Yoksa Amerika izin vermediği için mi yapamıyoruz.

Bunu yapamadığımız için masada taviz mi vereceğiz? Bu kadar kuvvetli bir ordumuz, gelişmiş bir ekonomimiz varken, yenilgiyi kabul eden taraf mı olacağız?

"Böyle bir şey yok denilebilir." Ancak algı budur. Algı siyasette gerçekler kadar önemlidir.

Osmanlı zamanında devlet zayıfladıkça, ordu güçsüzleştikçe, ayakta kalmak için Batı ülkeleri arasındaki çıkar çatışmalarından medet bekledikçe iç-dış tavizler de mütemadiyen verildi. Sonunda devlet yıkıldı. Ülke; ekonomi, ordu, insan gücünde adeta sıfıra düştü.

Şimdi bu güçlü zamanımızda Amerika'nın Avrupa'nın akıl vermelerine bakıp taviz mi vereceğiz?

Yıllar yılı bu konuları düşünme işini Avrupa ve Amerika güdümlü gazetecilere, yazarlara bıraktığımız için eksik-yanlış fikirler beyinlerde yer etti.

Önce Graham Fuller gibi CIA ajanları, Amerikalı-Avrupalı tipler Türkiye'nin terör ve adil yönetim sorununu "Kürt Sorunu" olarak adlandıran eserlerle piyasaya çıktılar. Onları Mehmet Ali Birand, Cengiz Çandar, Hasan Cemal gibi zokayı yutan yazarlar takip etti. Bu gibi yazarların kendilerini çizginin Türkiye tarafında konumlandırıran fikirleri ve devlet felsefeleri olmadığı için Avrupalı ve Amerikalılarla lüzumundan fazla hemhal ola ola belli bir kıvama geldiler. Tabi bu eksiklik sağdan soldan hemen bütün Türk elitinde mevcut olduğu için zokayı yutanlar taifesi epeyce genişledi.

Avrupa-Amerika takımının "Meselenin Çözümü" adı altında dayattığı "Tavsiye(!)"ler ile PKK'nın "Onurlu Barış" adı altında talep ettikleri arasında bir paralellik olduğunu görürsünüz.

Türkiye'ye "Çözüm", "Barış" gibi isimler adı altında "Siyasî Taviz" dayatıldığını, Fuller gibilerinin yazdığı kitaplarda da *"Eğer bu meseleyi çözmek istiyorsanız azınlıkların siyasî taleplerini kabul etmelisiniz."* diye nasihat verildiğini görürsünüz.

"Apo'nun serbest bırakılıp parti başkanı olmasına izin verilmesi" de bir siyasi taleptir, "Konfederasyon" da, "Bağımsızlık" da siyasî taleptir.

Türkiye'ye taviz nasihatı verenlerin karşılanmasını bekledikleri "Siyasî talepler" nerede başlayıp nerede son bulmaktadır?

Şunu unutmamamız lâzım:

Başkalarının hele hele Avrupa'nın-Amerika'nın nasihatlerini kâle alarak Türkiye'nin âli menfaatleri muhafaza edilemez. Bunu kesinlikle bilmemiz lâzım. Ortaya bir çizgi çektiğimiz zaman Türkiye bir tarafta, PKK'sı Avrupa'sı, Amerika'sı, İsrail'i diğer taraftadır. Bir Amerikalı, bir Avrupalı konuştuğu zaman ne kadar objektif olmaya çalışırsa çalışsın çizginin diğer tarafından konuşur. Kafasında küçük bir Türkiye, büyük bir Kürdistan vardır. Sinsi bir mesaj vermek istemese de iç duygusu bu olduğu için

mesajları da ona göre olur, gerçek fikirlerini gizleyerek konuşur. Pentagonun odalarında dolaşan küçülmüş Türkiye haritalarını, kadın PKK'lı suikastleri ile kabak gibi ortaya çıkan PKK'ya Avrupa desteğini unutmayalım.

Bunlar budur.

"Batı" bizi batırmadan, Türkiye'nin âli menfaatlerini gözeterek hareket etmeliyiz.

Cenâb-ı Hakk'a sığınalım, doğru kararlar alalım.

Çünkü; bu din, bu vatan, bu millet bize emanettir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |